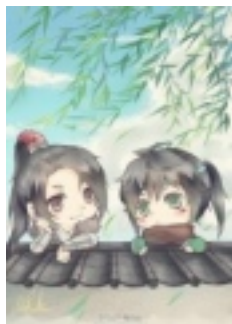

Hậu Đình Hoa

Contents

Hậu Đình Hoa	1
1. Chương 1: Ly Hồn (xuất Hồn)	2
2. Chương 2: Phượng Tê Điện	4
3. Chương 3: Tâm Duyệt Quân Hề Quân Bất Tri [1]	7
4. Chương 4: Hoàng Thượng Tín Nhiệm Sai Người, Như Tự Đánh Vào Mặt Mình	10
5. Chương 5: Hoàng Thượng Sủng Ái Sai Đối Tượng, Tự Đánh Vào Mặt Mình Thêm Một Lần Nữa	13
6. Chương 6: Hoàng Thượng Mặt Đen Bị Đánh Sưng	16
7. Chương 7: Hồi ức Trước Kia	18
8. Chương 8: Hoàng Thượng Cuối Cùng Cũng Có Dấu Hiệu Tỉnh Lại	22
9. Chương 9: “ảnh Đế” Long Doanh	25
10. Chương 10: Rốt Cuộc Có Thể Viết Thịt (cuối Cùng Cũng Có Thịt Ăn)	28
11. Chương 11: Thịt ~h (mở Đầu Của Buổi Tiệc Thịt Chơi Nút Vú)	30
12. Chương 12: Tiếp Tục Ăn Thịt ~h (dạo Đầu Liếm Dâm Thủy)	33
13. Chương 13: Thêm Một Bàn Thịt Nữa ~h (đùa Bồn Hoa Huyết)	35
14. Chương 14: Tiếp Thêm Thịt ~h (thao Hậu Huyết)	38
15. Chương 15: Tiếp Tục Khoái Trá Viết Thịt (hoàng Thượng Muốn Được Ban Thưởng!!!)	41
16. Chương 16: Lại Bắt Đầu Ăn Thịt ~ (hoàng Hậu Tự Ngoạn Nút Vú Cho Trăm Xem~~~) . . .	44
17. Chương 17: Tiếp Tục Thịt Nha ~ (hoàng Hậu Tự Ngoạn Hoa Huyết Cho Trăm Xem~~~) . . .	46
18. Chương 18: Hỉ Sự ~ Sắp Có Một Số Màn Tình Thú	48
19. Chương 19: Chuẩn Bị Ăn Thịt (hoàng Hậu Khẩu Giao Hầu Hạ Hoàng Thượng ~~~)	50
20. Chương 20: Thịt ~h (khẩu Giao Và Thủ Dâm Cho Nhau)	53
21. Chương 21: Ăn Thịt Tiếp Đi ~h (hoàng Hậu Cầu Thao~~~)	55
22. Chương 22: Chân Tướng Bị Phơi Bày	57
23. Chương 23: Ly Hồn	59
24. Chương 24: Kết Cục	61

Hậu Đình Hoa

Giới thiệu

Editor : LeeBeta: KubThể loại : Thể giới nam nam sinh tử, cổ đại, Chính kịch, ngược tâm. Cung đình

1. Chương 1: Ly Hôn (xuất Hôn)

“Bẩm Hoàng Hậu, Hoàng Thượng từ lúc đi săn bắn bị té ngựa đến nay đã qua năm ngày, vẫn chưa tỉnh lại. Trong cung đã bắt đầu có những lời đồn đãi loạn thất bát tao[1]...” Thái giám quỳ xuống dưới chân một nam nhân đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn nói khẽ.

“Người đừng học những người đó ăn nói huyền thuyên, những lời này truyền ra là có thể rơi đầu!” Nam nhân kia nhú mày, đáng vẻ không vui.

“Lão nô đã đi theo Hoàng Hậu khi ngài từ Tướng Quân phủ tiến vào cung. Lão nô ở trong cung này cũng đã nhiều năm, đã nhìn quen cảnh người lừa ta gạt, câu tâm đầu óc. Lão nô biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chỉ là lão nô không muốn giấu diếm Hoàng Hậu điều gì. Hoàng Hậu, xin ngài cho lão nô nói vài câu quá phận, ngài vào cung tới nay cũng đã được ba năm, tuy là thân phận địa vị Hoàng Hậu cao quý, nhưng Hoàng Thượng lại sủng ái Liễu quý phi, mà Liễu quý phi kia bình thường ỷ vào Hoàng Thượng sủng ái, tác uy tác quái cũng không nói. Nhưng hiện tại Hoàng Thượng hôn mê bất tỉnh, Liễu quý phi lại ỷ vào quyền thế của cha hấn là Liễu Tể tướng, áp bức ngài không được quyền đi thỉnh an Hoàng Thượng. Còn Liễu Tể tướng bình thường làm ra bộ dạng thanh cao kiêu ngạo, thật ra chỉ là một kẻ cặn bã, ham mê quyền lực. Hoàng Thượng ân sủng yêu thương tín nhiệm hấn, ai ngờ vào lúc này hấn lại thừa dịp Hoàng Thượng hôn mê, liền cầm giữ triều chính. Đại tướng quân lại ở biên quan trấn thủ, hiện tại chuyện Hoàng Thượng hôn mê e rằng còn không biết. Hoàng Hậu, chúng ta ở trong cung chỉ có thể dựa vào bản thân, hành động phải thật cẩn thận, hiện tại đi bước nào phải cẩn thận bước nấy.....” Lão thái giám mặt đầy lo lắng nhìn người nam nhân kia.

“Chỉ hi vọng Hoàng Thượng có thể mau tỉnh lại, chỉ cần Hoàng Thượng tỉnh lại mọi chuyện sẽ vô sự. Hoàng Thượng tuy không sủng ái ta, ngài ấy cũng sẽ không đối với Thảm gia làm cái gì. Nhưng nếu Hoàng Thượng tiếp tục hôn mê... Ai...” Nam nhân ngồi trên ghế gỗ chậm chậm đứng lên, nhìn ra phía ngoài. Bên ngoài bầu trời nặng nề mây đen tầng tầng kéo tới dày đặc, hấn nhìn về phía xa xa mà thở dài.

Nam nhân danh tánh là Thảm Thanh, nhi tử của Cảnh vương triều Trần Viễn đại tướng quân. Ba năm trước đây vào cung được Cảnh Nguyên để phong làm Hoàng Hậu.

Cảnh vương triều không có nữ nhân chỉ có nam nhân và ca nhi.

Ca nhi là nam nhân nhưng đồng thời có cả hai bộ phận sinh thực khí (bộ phận sinh dục). Ca nhi cũng có thể sinh con nhưng xác suất thụ thai rất nhỏ.

Thảm Thanh vào cung ba năm cũng từng có mang long tử, nhưng lại không cẩn thận bị sẩy thai. Hơn nữa Thảm Thanh ở trong cung cũng không được sủng ái.

Cảnh Nguyên để lập Thảm Thanh làm hậu là bởi vì cha của hấn đang nắm giữ binh quyền nhưng người mà Cảnh Nguyên để sủng ái nhất là quý phi Liễu Tích.

Cảnh Nguyên để kiêng kị phụ thân Thẩm Thanh trong tay nắm binh quyền, nhưng lại thân cận cùng quan văn Liễu Tể tướng, vì Cảnh Nguyên để cảm thấy quan văn dù bị áp bức như thế nào cũng không có khả năng khởi binh tạo phản.

Lại thêm năm xưa Liễu Tể tướng là ân sư của Cảnh Nguyên để lúc này vẫn giữ chức vị thái tử, nên từ khi thái tử lên ngôi Hoàng Thượng đối với Liễu Tể tướng càng thêm kính trọng, trên triều đình mọi chuyện lớn nhỏ đều cùng Liễu Tể tướng thương lượng.

Liễu Tể tướng thường thường nói một câu là có thể thay đổi quyết định của Cảnh Nguyên để.

Dần dà, quần thần là do Liễu Tể tướng đại diện làm chủ, sai đâu đánh đó. Ngày thường Liễu Tể tướng lại cố tình làm ra một bộ dáng thanh cao liêm khiết không cậy quyền thế nên Cảnh Nguyên để đối với hắn cực kỳ yên tâm.

Lại chưa từng nghĩ đến Liễu Tể tướng thừa dịp lần này Cảnh Nguyên để hôn mê mà nắm giữ triều chính. Trong khi ở biên quan xa xôi phụ thân của Thẩm Thanh đang trần thủ, đối với việc Cảnh Nguyên để hôn mê hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện tại hoàng cung trong ngoài đều bị cha con Liễu thị khống chế. Liễu Tể tướng tiếp chương triều chính, Liễu Tích tiếp quản hậu cung, Thẩm Thanh thân là Hoàng Hậu chỉ là hữu danh vô thực[2], quyền lực của hắn đã hoàn toàn bị tước đoạt. Cho nên Thẩm Thanh bức thiết hi vọng Cảnh Nguyên để có thể mau tỉnh lại, bằng không trong cung chỉ sợ sẽ rối loạn.

Cảnh Dương điện. (Tẩm cung của Hoàng đế)

Cảnh Nguyên Đế Long Doanh mở mắt ra trong đầu rất là hỗn loạn, một lát sau mới nhớ tới mình trước đó đi săn bắn không cẩn thận bị té ngựa. Y giương mắt đánh giá bốn phía phát hiện lúc này mình đang ở tẩm cung nên nghĩ rằng lúc mình bị té ngựa đã được đem về đây.

“Thường Đức” Cảnh Nguyên Đế gọi tên của tổng quản thái giám đang đứng cạnh bên giường.

Thường Đức lại không phản ứng gì vẫn cúi đầu thẳng lưng đứng yên một chỗ.

“Thường Đức” Cảnh Nguyên Đế có chút tức giận, tên Thường Đức này sao lại không phản ứng gì hay là đang ngủ gục. Cảnh Nguyên Đế lại đề cao âm lượng gọi một lần nữa.

Nhưng Thường Đức vẫn không nhúc nhích.

“Thường Đức.”

Lúc này từ bên ngoài đi tới một nam nhân mày liễu mắt hạnh mũi thẳng, gương mặt nhỏ cỡ bàn tay, không tô son mà môi đỏ mọng, nhan sắc tuyệt đối có thể xưng là hoa dung nguyệt mạo. Mái tóc đen dài tùy ý buộc ở sau đầu, thân thể thon dài tinh tế, mặc một kiện áo dài màu nguyệt bạch.

Người này quả nhiên là thanh quý ưu nhã, phiêu dật xuất trần, làm người chỉ nhìn một cái liền luyến tiếc đem tầm mắt dời đi.

“Tham kiến Liễu quý phi.” Thường Đức tiến lên một bước thấp đầu kính cẩn bái kiến. Người tới chính là quý phi Liễu Tích.

“Hoàng Thượng còn chưa tỉnh lại sao?” Liễu Tích quay đầu nhìn về phía người nằm trên giường, vừa lúc chạm tầm mắt của Cảnh Nguyên để cũng nhìn lại hắn.

“Tích nhi.....” Nhìn thấy quý phi mà hắn sủng ái Liễu Tích, Cảnh Nguyên để trong lòng thập phần hoan hỉ, nhưng không ngờ Liễu Tích lập tức quay đầu nhìn về phía nơi khác.

“Hồi quý phi, Hoàng Thượng vẫn mê man, không một chút dấu hiệu nào là sẽ thức tỉnh.” Thường Đức nhìn Cảnh Nguyên để ở phía sau rồi cúi đầu quay đi.

“Thường Đức ngươi.....” Cảnh Nguyên để giận dữ, y rõ ràng đã mở mắt, Thường Đức sao lại mở to mắt nói dối, còn có Liễu Tích vì sao đối với y cũng là làm như không thấy?

[1] Loạn thất Bất tao: Lung ta lung tung.

[2] Hữu danh vô thực: chỉ có tiếng nhưng trên thực tế thì không có gì.

2. Chương 2: Phượng Tê Điện

“Tích nhi! Thường Đức!” Cảnh Nguyên để hô lớn, muốn làm vậy để hai người kia có thể chú ý mà nhìn về phía y.

Nhưng Liễu Tích và Thường Đức vẫn như trước mặt đối mặt trò chuyện, một cái cũng không nhìn đến Cảnh Nguyên để bên này.

Này..... Đây là chuyện như thế nào? Cảnh Nguyên để từ trên giường ngồi dậy, muốn xuống giường đi chất vấn hai người. Nhưng khi ngồi dậy thì mới phát hiện sự tình không thích hợp.

Cảnh Nguyên để cảm giác xương cốt của thân thể nhẹ bẫng, cúi đầu thì phát hiện thân thể mình đúng là trong suốt. Y kinh hãi nâng tay chạm vào thân thể, cũng không nghĩ là toàn bộ bàn tay lại có thể xuyên qua thân thể!

Cảnh Nguyên để ngốc lảng nửa ngày, nghiêng ngả lão đảo xuống giường. Khi xuống giường vừa nghiêng người lại khiến y thấy được một màn càng không thể tưởng tượng, y thấy mình đang nhắm mắt nằm ở trên giường! Cảnh Nguyên để cúi đầu đứng nhìn chính mình đang nằm ở trên giường, trong đầu đột nhiên nhớ tới vài truyền thuyết quỷ thần trong dân gian.

Truyền thuyết nói rằng con người đều có hồn phách, một người sau khi chết hồn phách sẽ rời khỏi thân thể ra ngoài. Gọi là ly hồn.

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ nói như vậy là y đã chết rồi sao? Cảnh Nguyên để trong lòng hoảng hốt, lại nhìn kỹ thân thể của mình, cảm thấy không đúng.

Tuy rằng y vẫn hôn mê bất tỉnh như trước nhưng sắc mặt hồng nhuận, ngực cũng có nhịp tim đập phập phồng, điều này rõ ràng y vẫn còn sống.

Nhưng hôm nay việc này là thế nào? Vì sao hồn phách của y lại rời thân thể được?

“Bẩm quý phi, Liễu Tể tướng cầu kiến.” Đang lúc Cảnh Nguyên để nghi hoặc khó hiểu, thì một tiểu thái giám từ ngoài tiến vào, đi đến trước mặt Liễu Tích cúi đầu bẩm báo.

Liễu Tích gật gật đầu, hần nói: “Cho vào!”

Tiểu thái giám nhận được lệnh đi ra ngoài truyền lời, một lát sau cha của Liễu Tích là Liễu Hàn Lâm đi vào tẩm điện.

“Tham kiến quý phi.” Liễu Hàn Lâm đi đến trước mặt Liễu Tích cúi đầu hành lễ. Liễu Hàn Lâm tuy là Tể tướng nhưng thấy phi tần của Hoàng Thượng vẫn phải thỉnh an.

“Phụ thân, ngài mau đứng dậy.” Liễu Tích vội vàng đưa tay nâng Liễu Tể tướng.

“Hoàng Thượng còn chưa tỉnh sao?” Liễu Tể tướng thăm dò nhìn về phía Cảnh Nguyên để đang nằm ở trên giường.

“Hồn phách” của Cảnh Nguyên để đang đứng bên cạnh giường thấy thể nhanh chóng tiến lên một bước, kỳ vọng Liễu Tể tướng có thể nhìn thấy y. Nhưng hi vọng của y lại thất bại, Liễu Tể tướng vội vàng liếc nhìn, sau đó tầm mắt liền dời đi, hần nói: “Còn chưa tỉnh lại.”

Liễu Tích gật đầu.

“Hôm nay không phải đã bảo thái y xem qua sao, thái y nói thế nào? Có nói Hoàng Thượng khi nào có thể tỉnh lại không?” Liễu Tể tướng hỏi.

“Thái y cũng tra không ra nguyên nhân bệnh, chỉ nói Hoàng Thượng bị ngoại thương không nặng lắm, nhưng không biết vì sao vẫn hôn mê bất tỉnh, có lẽ là khi té ngựa đụng vào đầu. Thái y nói nếu thật sự như vậy, Hoàng Thượng có lẽ rất nhanh sẽ tỉnh lại, hoặc là” Liễu Tích ngậm miệng, không nói hết câu, mà dường như không dám tiếp tục nói.

Liễu Tể tướng lại nhìn về phía Cảnh Nguyên để đang nhắm mắt nằm trên giường, trên mặt thần tình biến ảo khó đoán.

“Phụ thân, chuyện triều chính như thế nào rồi?” Liễu Tích mở miệng cắt đứt suy nghĩ của Liễu Tể tướng.

“Ta còn có thể không chế được tình hình.” Liễu Tể tướng thu hồi tầm mắt đang nhìn trên người Cảnh Nguyên để.

Cảnh Nguyên để lúc này mới từ trong việc “ly hôn” kinh hãi phục hồi tinh thần, y cũng không biết mình đã mê man bao lâu, việc triều chính may mà có Liễu Tể tướng giúp đỡ, thật không uống phí y ngày thường coi trọng hẳn.

Cảnh Nguyên để còn không rõ chân tướng sự việc, nên vì có Liễu Tể tướng giúp y xử lý triều chính mà đặc chí.

“Tích Nhi, ta còn có chính sự chưa xử lý hết, con phải lưu ý mà chiếu khán Hoàng Thượng, ngài ấy tỉnh lại phải lập tức thông tri cho ta.” Liễu Tể tướng có thâm ý khác đưa mắt nhìn Liễu Tích, rồi cáo từ xoay người ly khai.

“Thường Đức, ta cũng về cung nghỉ ngơi trước, nếu Hoàng Thượng có dấu hiệu thức tỉnh, người phải lập tức phái người thông tri cho bản cung.” Sau khi Liễu tể tướng rời đi Liễu Tích cũng không lưu lại nhanh chóng phân phó Thường Đức liền trở về tẩm cung của mình.

“Liễu Tích!” Cảnh Nguyên để thấy thế rất mất hứng, ngày thường Liễu Tích đối với hắn hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ, nhưng mà hôm nay hắn còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh mà hắn lại dám về tẩm cung nghỉ ngơi.

Còn có vài phi tần khác nữa làm thế nào mà không một người ở trước giường hầu hạ y chỉ lưu lại một mình Thường Đức canh giữ ở đây. Xem ra sau khi y tỉnh dậy phải chỉnh đốn lại hậu cung cho tốt mới được.

Cảnh Nguyên để không biết Liễu Tích ra lệnh cấm làm quấy nhiễu Hoàng Thượng nghỉ ngơi, nên ngay cả Hoàng Hậu Thẩm Thanh cũng không thể đến thỉnh an Cảnh Nguyên để, càng miễn bàn đến các phi tần khác.

Liễu Tích không có đủ tinh lực thời thời khắc khắc canh giữ bên cạnh Cảnh Nguyên để, hắn ta lại lo lắng khi Cảnh Nguyên để tỉnh lại nhìn thấy các phi tần khác chiều cổ y, nếu việc như vậy xảy ra thì đối với hắn rất bất lợi, hắn ta có thể bị thất sủng, cho nên ra lệnh cấm không cho bất cứ ai đến thỉnh an.

Lúc này Cảnh Nguyên để oán giận thì oán giận, nhưng bởi vì còn bị vây ở trạng thái “Ly hôn” căn bản là cái gì cũng làm không được.

Cảnh Nguyên để muốn hôn phách trở lại trong thân thể nên dùng hết sức hướng trên thân thể mà lao vào, nhưng hôn phách cùng thân thể dù có thể nào cũng không dung hợp được.

Sau mấy lần thử tới thử lui Cảnh Nguyên để chán nản bỏ cuộc, xem ra hôm nay cũng chỉ có thể duy trì tình trạng như vậy.

Cảnh Nguyên để nhìn Thường Đức đứng ở bên giường vừa không thể trao đổi, cũng làm không được cái gì, nên y đành phải bước ra phía ngoài cung tản bộ.

Bởi vì đang ở trạng thái là hôn phách, nên thân thể nhẹ nhàng, khi di chuyển so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, nên Cảnh Nguyên để rất nhanh ra khỏi tẩm cung của mình.

Cảnh Nguyên để đưa mắt nhìn bốn phía, quay đầu liền nhìn thấy Phượng Tê điện gần kề Cảnh Dương điện, nơi đó là tẩm cung của Hoàng Hậu Thẩm Thanh.

Lúc này đã vào đêm nhưng Phượng Tê điện cũng không phải một mảnh tối đen, còn mơ hồ lộ ra ánh sáng, xem ra Thẩm Thanh chưa đi vào giấc ngủ, Cảnh Nguyên để liền đi đến Phượng Tê điện.

3. Chương 3: Tâm Duyệt Quân Hề Quân Bất Tri [1]

Lúc trước lập Thẩm Thanh làm Hoàng Hậu, hoàn toàn là vì cha của hắn nắm binh quyền, cho nên vài năm nay Cảnh Nguyên để đối với Thẩm Thanh thái độ cũng không lạnh không nóng.

Lấy thân phận và địa vị là Hoàng Hậu thì hắn nên có những gì thì đều có, xem như cho Thẩm Thanh đủ mặt mũi, cũng để trấn an thân phụ trấn thủ ở biên quan của Thẩm Thanh.

Về phương diện khác bởi vì Thẩm Thanh tính tình nghiêm túc, không làm nũng, không cùng y nói lời ngon tiếng ngọt, thủ đoạn lấy lòng không bằng như Liễu Tích, cho nên Cảnh Nguyên để không quá thích hắn, sủng ái tự nhiên kém hơn Liễu Tích.

Cảnh Nguyên để đi tới trước cửa Phượng Tê điện, lúc này cửa cung đã đóng chặt. Cảnh Nguyên để thử đi về phía trước vài bước, quả nhiên khi ở trạng thái hôn phách có năng lực xuyên tường. Cảnh Nguyên để dễ dàng xuyên thấu cánh cửa đã đóng tiến vào bên trong Phượng Tê điện.

Cảnh Nguyên để đột nhiên cảm giác mình “Ly hôn” cũng có chỗ tốt, lúc trước đi đến nơi nào đều là tiền hô hậu ứng, người còn chưa tới mà câu “Hoàng Thượng giá lâm” cũng đã vang vọng toàn bộ hoàng cung.

Nhưng hiện tại bọn họ nhìn không thấy y mà y còn có thể tùy ý xuất nhập bất cứ địa phương nào, vừa lúc có thể mượn cơ hội này ngầm xem thái độ chân thật của đám phi tần cung nhân.

Tấm điện của Thẩm Thanh còn ánh sáng, Cảnh Nguyên để thẳng một đường mà đi, cửa phòng đóng chặt căn bản không thể ngăn cản hồn phách của y xuyên qua.

Cảnh Nguyên để xuyên vào nội thất thì phát hiện chỉ có một mình Thẩm Thanh, bên cạnh cũng không có tùy tùng hầu hạ.

Thẩm Thanh đang đứng trước bàn gỗ tay cầm bút lông không biết đang viết cái gì đó.

Cảnh Nguyên để đi đến sau lưng Thẩm Thanh bởi vì y cao hơn Thẩm Thanh nửa cái đầu nên Cảnh Nguyên để có thể lướt qua vai Thẩm Thanh nhìn thấy những chữ viết trên giấy.

“Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi.

Tâm duyệt quân hề quân bất tri.”[1]

Cảnh Nguyên để yên lặng đọc, trong lòng không khỏi tán thưởng, chữ của Thẩm Thanh viết thật đẹp, phiêu dật tiêu sái. Nét chữ hành thư cứng cáp, thật có thể nói là vừa nhu cũng vừa cương.

Khoan đã! Cảnh Nguyên để đột nhiên nhíu mày, lúc này chỉ lo thưởng thức chữ của Thẩm Thanh bây giờ mới chú ý tới ý tứ trong câu thơ này.

“Tâm duyệt quân hề quân bất tri” Đây đây không phải là thơ tình thì là cái gì?

Cảnh Nguyên để lập tức phát hỏa, giễu cho người a Thẩm Thanh! Người đây là thương nhớ đến nam nhân khác!? Lúc nào cũng tỏ ra là một bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc, bên trong lại dâm loạn không chịu nổi, mới vào cung vài năm đã không chịu nổi tịch mịch. Thẩm Thanh! trẫm chỉ là hôn mê bất tỉnh, còn chưa băng hà đâu, người dám dấu giếm ta thương nhớ nam nhân khác.....

Cảnh Nguyên để căm giận bất bình lải nhải trách cứ, trong khi đó Thẩm Thanh vẫn nhìn chằm chằm những chữ trên giấy đến xuất thần, qua một hồi đem bút lông đặt ở trên nghiên mực, sau đó xoay người đi đến bên giường từ dưới tầng tầng lớp lớp đệm chăn lấy ra một thứ.

Cảnh Nguyên để nhìn thấy Thẩm Thanh cầm trên tay là một khối ngọc bội, ngọc bội lóng lánh trong suốt, chất liệu rất tốt, nhưng đối với một người cao cao tại thượng như y vốn đã nhìn quen các loại bảo bối mà nói, ngọc này tuyệt đối không có gì quá quý giá. Nhưng Thẩm Thanh lại cẩn thận nâng niu sở soạn những

hoa văn trên ngọc bội, cầm ở trong tay giống như ngọc bội này là tuyệt thế trân bảo vậy.

Thẩm Thanh vì sao lại coi trọng khối ngọc bội này như thế? Chẳng lẽ đây là tín vật định tình của hắn và tên gian phu kia? Cảnh Nguyên để vừa nghĩ đến đó hỏa khí vốn chưa tiêu càng thêm nổi trận lôi đình.

Y lại cẩn thận quan sát khối ngọc bội này lại cảm giác nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra nổi, Cảnh Nguyên để liền nghĩ gian phu mà Thẩm Thanh thương thầm trộm nhớ khẳng định là người ở trong cung.

Thẩm Thanh! Người chờ đó, đợi trăm sau khi tỉnh dậy nhất định trị người tội không trịnh không khiết, nhất định tìm ra tên gian phu từng dao lăm trì xử tử..... Cảnh Nguyên để càng nghĩ càng giận, cũng không tâm tình tiếp tục ở lại Phượng Tê điện bèn xoay người ly khai.

Thẩm Thanh cũng không biết bên cạnh mình đã phát sinh những chuyện gì vẫn như cũ xuất thần nhìn chăm chăm ngọc bội, hồi lâu sau mới phát ra tiếng thở dài trầm trầm: “Doanh ca ca huynh làm sao lại quên đệ...”

Cảnh Nguyên để trực tiếp trở về tẩm điện của mình, nhìn thấy vẫn chỉ có Thường Đức một người canh giữ ở bên giường.

Cảnh Nguyên để nhìn bản thân nằm ở trên giường, chỉ ước gì hồn phách có thể lập tức trở lại trong thân thể, sau đó lập tức đi trị tội Thẩm Thanh. Nhưng hiện tại cái gì cũng làm không được, chỉ có thể tự mình tức giận.

Đêm dài dần trôi sắc trời dần sáng, Thường Đức gọi một tiểu thái giám phân phó vài câu bảo hắn canh giữ ở trước giường Cảnh Nguyên để còn mình trở về nghỉ ngơi.

Hồn phách thì không có cảm giác nên Cảnh Nguyên để không cảm thấy mệt mỏi, thấy bản thân ở trong tẩm điện một đêm rất khó chịu, nhìn thấy ngoài cửa sổ ánh sáng chiếu vào mới giật mình biết là đã đến thời gian vào triều.

Cảnh Nguyên để tạm thời buông xuống sự khó chịu về chuyện của Thẩm Thanh quyết định như ngày thường vào Cần Chính điện xem xét, chung quy chính sự triều chính so với hậu cung trọng yếu hơn rất nhiều.

Huống chi không phải chỉ một Thẩm Thanh sao, Cảnh Nguyên để tức giận nghĩ, nếu dám cho trăm đội nón xanh thì trăm liền phé hắn.

Thẩm Thanh người cho rằng trăm e ngại cha người trên tay nắm binh quyền sao? Lập hắn làm Hoàng Hậu chẳng qua là cho Thẩm gia mặt mũi mà thôi, ít hôm nữa chẳng những không chỉ phé Thẩm Thanh, còn phải tước đi binh quyền của cha hắn.

[1]:

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi,

Tâm duyệt quân hề quân bất tri.

Núi có cây như cây có cành,

Lòng mến chàng nhưng chàng biết chẳng.

4. Chương 4: Hoàng Thượng Tín Nhiệm Sai Người, Như Tự Đánh Vào Mặt Mình

Khi Cảnh Nguyên đi tới Cần Chính điện thì các bá quan văn võ đều đã tề tụ đầy đủ, tất nhiên là không có bất luận kẻ nào có thể thấy được y.

Tể tướng Liễu Hàn Lâm đứng ở vị trí thủ vị đối diện với bá quan. Cảnh Nguyên đi tới tình cảnh này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, vì y hôn mê chưa tỉnh, khẳng định là Liễu Tể tướng thay y quản lý triều chính.

Phía dưới quan viên có chuyện bẩm tấu, Liễu Hàn Lâm nhất nhất xử lý triệt để. Mặc kệ Liễu Hàn Lâm trong lòng tính toán như thế nào, nhưng tài năng ngược lại vẫn là có vài phần.

Cảnh Nguyên đi ở một bên xem cũng coi như vừa lòng, mặc dù xử lý chính vụ có chút chính kiến không giống với y, nhưng trước mắt cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể dựa theo ý kiến của Liễu Hàn Lâm mà thi hành.

“Hoàng Thượng đã hôn mê hơn mười ngày, còn không biết khi nào mới có thể thức tỉnh, lão thần cho rằng lập tức đem việc này báo cho Hoài Nhân vương cùng đại tướng quân, để phòng ngừa những phản động phát sinh. Nhưng Liễu Tể tướng người lại nghiêm mật phong tỏa tin tức Hoàng Thượng hôn mê không biết là có dụng ý gì?” Một vị lão thần tóc đã bạc từ giữa đám đông đại thần bước ra, trừng mắt nhìn Liễu Hàn Lâm đang đứng ở vị trí chủ vị bất mãn nói.

“Sở đại nhân, ta sợ dĩ phong tỏa tin tức Hoàng Thượng hôn mê do sợ gây ra phản động. Hoài Nhân vương là phiên vương một vùng, đại tướng quân tay cầm trọng binh, ta sợ bọn họ biết được chuyện Hoàng Thượng hôn mê chỉ sợ bọn họ không một lòng thuần phục.” Liễu Hàn Lâm thông dong ứng đối nói.

“Người nói bậy! Lão phu dám dùng đầu của mình đảm bảo đại tướng quân tuyệt sẽ một lòng trung thành, thuần phục với Hoàng Thượng, mà Hoài Nhân vương chính là đệ đệ cùng một mẹ của Hoàng Thượng, càng không khả năng có tâm tư khác. Ngược lại là Liễu Tể tướng người mấy ngày nay cầm giữ triều chính, chuyên quyền độc đoán, mọi việc đều là người một người định đoạt, căn bản không đem các quan thần để vào mắt. Liễu Tể tướng người ngày xưa ở trước mặt Hoàng Thượng khúm núm hèn mọn, nhưng khi Hoàng Thượng hôn mê lại kiêu ngạo ương ngạnh, trước sau đều như thế bất đồng, lão phu ngược lại muốn hỏi Liễu Tể tướng rắp tâm như thế lại còn có mặt mũi nói sợ người khác có lòng không thuần phục sao?” Sở đại nhân bị Liễu Hàn Lâm làm cho tức giận râu tóc tung bay, trừng mắt không lưu tình chút nào chàm chọc nói.

“Sở đại nhân, ta đối Hoàng Thượng một lòng trung thành, có thể so với nhật nguyệt, người chớ có hồ ngôn loạn ngữ[1]. Bốn tướng niệm tình người là nguyên lão hai triều, hôm nay không cùng người so đo. Sở đại nhân, người tuổi tác đã cao, thân thể lại không tốt lắm, mấy ngày này không cần lâm triều, ở nhà nghỉ ngơi đi.” Liễu Hàn Lâm then quá hóa giận thay đổi sắc mặt.

“Liễu Hàn Lâm, người dựa vào gì không cho ta vào triều! Nếu Hoàng Thượng tỉnh lại, chắc chắn nhìn thấu lòng lang dạ sói của người. Người cầm giữ triều chính, một tay che trời, ngỗ nghịch phạm thượng, chờ bị cách chức xử trảm đi.....” Sở đại nhân phẫn nộ hô to, hấn bị vài vị đồng liêu khuyên nhủ kéo ra ngoài điện.

Nếu lúc này các quan thần có thể nhìn thấy Cảnh Nguyên đang đứng ở một bên, chắc chắn phát hiện sắc mặt của y đã đen giống như đất nồi vậy.

Nghe thấy toàn bộ quá trình, Cảnh Nguyên để không tin Sở đại nhân thân là trọng thần hai triều, đối với hoàng thất trung thành và tận tâm sẽ không vô duyên vô cớ vu khống hãm hại Liễu Hàn Lâm.

Nhưng y nhiều năm đối với Liễu Hàn Lâm vô cùng tín nhiệm vì thế khi nghe những lời lên án này Cảnh Nguyên để đối chân tướng sự việc nhất thời không thể chấp nhận được.

“Nếu không có chuyện gì khác, các người bãi triều đi.” Liễu Hàn Lâm bị lời nói của Sở đại nhân làm ở trước mặt quần thần mất hết sĩ diện, sắc mặt âm trầm ra lệnh chúng thần bãi triều.

Chúng thần nối đuôi nhau mà đi ra, trong phút chốc phía sau chính điện chỉ còn lại có một người là Liễu Hàn Lâm, đương nhiên còn có Cảnh Nguyên đang ở trạng thái hồn phách.

Khi chúng thần đã thối lui xuống, Liễu Hàn Lâm xoay người đối mặt với Long ỷ của Cảnh Nguyên để trên đài cao lộ ra ánh mắt tham lam, hấn nâng chân lên thông thả bước lên những bậc tam cấp.

Cảnh Nguyên để nhìn thấy hành động nay của Liễu Hàn Lâm trong ánh mắt dường như muốn phát hỏa. Liễu Hàn Lâm đi đến trước Long ỷ do dự một lát rồi đỡ tay vịn ngồi xuống.

“Khặc! Khặc! Khặc... Bốn tướng chính là có lòng lang dạ sói thì thế nào, hiện tại các người có năng lực gì mà làm khó dễ được ta! Chờ ta đăng ngôi trở thành cửu ngũ chí tôn[2], ai còn dám hồ ngôn loạn ngữ[1] ta liền chém cả nhà hấn... Khặc! Khặc! Khặc...” Ngồi ở trên long ỷ Liễu Hàn Lâm tỏ ra đắc chí, ngứa đầu càn rỡ cười to.

Nếu nói vừa rồi Cảnh Nguyên để còn dối lời chỉ trích về Liễu Hàn Lâm lòng lang dạ sói còn có thái độ hoài nghi, thì hiện tại bị hành động của hắn như đánh vào mặt mình.

Cảnh Nguyên để buông xuống hai tay đã siết thành quyền, dù cho thân thể ở trạng thái trong suốt cũng có thể nhìn thấy trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, đúng là thật sự phẫn nộ đến cực điểm.

Nếu không phải ở trạng thái hồn phách không thể đối với người khác tạo thành thương tổn, Cảnh Nguyên để đã sớm xông qua đem Liễu Hàn Lâm giết chết.

Tâm tình của Cảnh Nguyên để lúc này vừa phẫn nộ vừa bi thương, chỉ mới đêm qua còn vì có Liễu Tể tướng giúp mình quản lý triều chính mà cảm thấy vui mừng, hôm nay nhìn thấy chân tướng lại là Liễu Hàn Lâm muốn mưu triều soạn vị.

Người này chính là ân sư mà y đã kính trọng nhiều năm qua sao? Người này là do y cảm thấy tín nhiệm phong làm Tể tướng!

Cảnh Nguyên để vì dã tâm của Liễu Hàn Lâm mà phẫn nộ, cũng vì nhiều năm như vậy mà không nhận thức rõ con người của hắn mà cảm thấy bị ai.

Nhưng hiện tại chỉ có phẫn nộ bị ai cũng không có tác dụng, mấu chốt là như thế nào mới ngăn cản Liễu Hàn Lâm âm mưu soạn vị.

Cảnh Nguyên để đè nén tâm tình cố gắng bình tĩnh lại, hiện tại y còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, cũng không biết hồn phách khi nào mới có thể trở lại trong thân thể.

Cảnh Nguyên để giờ phút này hoài nghi chính mình hôn mê bất tỉnh có phải là Liễu Hàn Lâm giở trò quỷ trong đây.

Thế nhưng dựa vào bản thân y khẳng định là không được, mà hoàng tử lớn nhất của y bất quá cũng chỉ ba tuổi, vô pháp nắm lấy trọng trách.

Cũng tại y nhiều năm qua đối với Liễu Hàn Lâm tín nhiệm, nên dẫn đến việc như ngày hôm nay, hắn có thể dễ dàng nắm quyền hành trong tay.

Cảnh Nguyên để nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện có thể cùng Liễu Hàn Lâm chống lại cũng chỉ có đại tướng quân đang nắm giữ trọng binh, cũng chính là phụ thân của Thẩm Thanh.

Cảnh Nguyên để trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, lúc trước còn muốn phé đi Thẩm Thanh, tước binh quyền cha hắn, hiện tại lại muốn dựa vào Thẩm gia giúp mình bảo trụ ngôi vị Hoàng Thượng.

Việc này có thể trách ai? Chỉ có thể trách y có mắt không trông.

Cảnh Nguyên để nhớ tới câu nói của Sở đại nhân “Lão phu dám dùng đầu của mình đảm bảo đại tướng quân tuyệt sẽ một lòng trung thành, thuần phục với Hoàng Thượng.”

Hắn chỉ là một lão thần có thể thấy rõ tốt xấu, mà y lại thân cận tiểu nhân xa lánh hiền thần, thiếu chút nữa làm cơ nghiệp tổ tông bị sụp đổ trong tay y..... Cảnh Nguyên để càng nghĩ càng hổ thẹn, quyết định khi hồn phách trở về thân thể chuyện thứ nhất chính là hung hăng đánh mình mấy bạt tay.

[1] Hồ ngôn loạn ngữ: lời nói bậy bạ

[2] Cửu ngũ chí tôn: chỉ bậc vua chúa quyền quý

5. Chương 5: Hoàng Thượng Sủng Ái Sai Đối Tượng, Tự Đánh Vào Mặt Mình Thêm Một Lần Nữa

Liễu Hàn Lâm ngồi ở trên long ý đặc ý một lát cũng ly khai, Cảnh Nguyên để một lúc sau cũng trở về tấm điện của mình.

Bên trong tấm điện chỉ có một tiểu thái giám canh giữ, y cũng như trước nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

Cảnh Nguyên để ngồi ở trên ghế suy nghĩ đối sách đối phó với Liễu Hàn Lâm. Hiện tại quan trọng nhất là phải mau chóng đem tin tức Hoàng Thượng hôn mê bất tỉnh cùng chuyện Liễu Hàn Lâm âm mưu soán vị báo cho đại tướng quân biết.

Nếu Liễu Hàn Lâm kiêu ngạo ương ngạnh như thế, dám ở trên triều đình cùng đại thần xé rách mặt, thì hẳn khẳng định đã có mười phần nắm chắc được tám phần.

Cảnh Nguyên để vừa rồi nghe Sở đại nhân nói đến Liễu Hàn Lâm phong tỏa tin tức y hôn mê bất tỉnh, liền phỏng đoán hẳn mười thì đã tám chín phần nắm giữ trong ngoài hoàng cung cho đến toàn bộ binh lực phòng bị ở kinh thành.

Hiện giờ muốn đem tin tức đưa đi khẳng định là khó như lên trời. Mà đại tướng quân lại xa tận biên quan, qua lại trên đường còn phải kéo dài vài ngày, cho nên việc này tuy muôn vàn khó khăn nhưng lại cấp bách.

Nhưng là ai có thể đem tin tức truyền đi? Cảnh Nguyên để trong tay có ám vệ trung thành chỉ nghe lệnh Hoàng Thượng, nhưng hôm nay hắn hôn mê bất tỉnh không thể hạ được bất cứ ý chỉ gì, có cái gì cũng đều là uống công phí sức.

Mà vài đại thần khẳng định đều đã bị Liễu Hàn Lâm nghiêm mật giám thị, chưa nói đến bọn họ có bắt chấp đến tính mạng liệu chết đem tin tức truyền đi hay không?

Trải qua chuyện của Liễu Hàn Lâm, Cảnh Nguyên để đối với chuyện này thật đúng là không dám quá lạc quan. Vị Sở đại nhân kia có thể không sợ cường quyền dám ở trong triều đình vạch trần Liễu Hàn Lâm đã khiến Cảnh Nguyên để rất vui mừng ít nhất cũng khiến y thấy rõ được lòng người

“Người dựa vào gì không để cho ta đi vào thỉnh an Hoàng Thượng?”

“Thái y nói Hoàng Thượng cần tịnh dưỡng, nên không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.”

Cảnh Nguyên để đang vắt hết óc suy nghĩ xem ai có thể giúp đỡ được y, thì ngoài điện đột nhiên truyền đến một trận ồn ào làm Cảnh Nguyên để càng thêm tâm phiền ý loạn.

Y nổi giận dưng dưng đứng lên đi ra ngoài điện xem đến cùng là ai to gan như vậy dám ở trước cửa tẩm điện của Hoàng Thượng mà tranh cãi.

“Không thể quấy rầy Hoàng Thượng tịnh dưỡng sao? Liễu quý phi, người ngày ngày ở tẩm điện thì không là quấy rầy? Còn ta đi vào thỉnh an một chút chính là quấy rầy sao?” Thẩm Thanh mặt lộ ra vẻ châm chọc, nhìn chằm chằm Liễu Tích lạnh lùng chất vấn.

“Thẩm Thanh, ngươi..... Được rồi, ngươi muốn nhìn liên nhìn đi, nhưng không thể quá lâu, Hoàng Thượng cần nghỉ ngơi” Liễu Tích bị chất vấn không nói được chỉ ly khai khỏi cổng để Thẩm Thanh tiến vào tẩm điện.

Cảnh Nguyên để lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được vẫn không có phi tần nào ở trước giường mình chiếu cố, thì ra đều bị Liễu Tích ngăn ở ngoài cửa.

Sau khi phát hiện bộ mặt thật của Liễu Hàn Lâm, Cảnh Nguyên để đối Liễu Tích cũng có hoài nghi, mà giờ phút này nhìn thấy chuyện phát sinh ở cửa tẩm điện, Cảnh Nguyên để đã xác định Liễu Tích cùng Liễu Hàn Lâm tuyệt đối là rắn chuột một ổ, phụ tử hai người nội ứng ngoại hợp mưu triều oán vị.

Không giống với Liễu Hàn Lâm, Liễu Tích là người bên gối của Cảnh Nguyên để, hai người từng diên loan đảo phượng hàng đêm ôn tồn.

Hiện tại Cảnh Nguyên để vừa nghĩ đến điều này cảm thấy thật ghê tởm, mấy năm nay sủng ái Liễu Tích thật sự là ngu muội.

Tín nhiệm nhất Tể tướng, tối sủng ái quý phi, nguyên lai đều là trong ngoài hai người là gian thần tặc tử. Cảnh Nguyên để cảm giác mấy năm này đầu óc mình nhất định là bị súc sinh đá hỏng, bằng không thể nào mà mù quán tin tưởng tiểu nhân.

Xem ra sau khi tỉnh lại chỉ cho mình mấy cái tát cũng không đủ, dù tính đem mặt mình đánh đến sưng cũng vô pháp bù lại mấy năm nay phạm phải chuyện ngu xuẩn này.

Cảnh Nguyên để âm thầm hối hận đi theo Thẩm Thanh và Liễu Tích cùng nhau trở về nội điện.

“Hoàng Hậu, ta không quấy rầy người thỉnh an Hoàng Thượng. Tiểu Lý Tử, người lưu lại nơi này hầu hạ Hoàng Hậu cho tốt đi.” Liễu Tích thật sự không muốn cùng Thẩm Thanh ở chung một phòng, nhìn Tiểu thái giám bên cạnh đưa ánh mắt ý bảo hắn giám thị Thẩm Thanh, sau đó nhanh chóng ly khai.

“Người đi bưng bồn nước ấm đến.” Sau khi Liễu Tích đi ra Thẩm Thanh phân phó Tiểu thái giám.

Tiểu thái giám do dự một chút, vẫn là nghe lời đi ra ngoài bưng nước.

Sau khi Tiểu thái giám bưng nước tới Thẩm Thanh cầm khăn mặt ngâm vào trong nước, sau đó vắt hơi khô đi đến bên giường Cảnh Nguyên để giúp hắn lau người.

Động tác Thẩm Thanh ôn nhu vẽ mặt chuyên chú, khăn nóng khẽ vuốt qua hai gò má của Cảnh Nguyên để, hồn phách của Cảnh Nguyên chỉ đứng một bên quan sát mà cũng cảm nhận được một tia ấm áp.

Nhìn động tác Thẩm Thanh cẩn thận dè chừng, Cảnh Nguyên để không khỏi có chút buồn bực, trong lòng Thẩm Thanh không phải có người khác sao, hắn vì cái gì còn ôn nhu chăm sóc đối đãi với mình như thế? Nói hắn là gặp dịp thì chơi đi, vừa vặn bên cạnh không có bất cứ một quan lại hay tiểu thái giám nào, Thẩm Thanh hoàn toàn không có khả năng cố tình diễn cho người khác xem.....

“Người đem nước bưng đi ra, bản cung muốn cùng Hoàng Thượng đơn độc tâm sự một lát, người không cần phải trở lại hầu hạ ta.” Thẩm Thanh giúp Cảnh Nguyên để lau khắp người rồi đem khăn mặt đặt vào bồn nước nhìn Tiểu thái giám phân phó nói.

“Hoàng Hậu, nô tài” Bởi vì phụng mệnh lệnh Liễu Tích giám thị Thẩm Thanh, Tiểu thái giám ấp úng không biết đáp lời thế nào.

“Bản cung là Hoàng Hậu, Hoàng Hậu ra mệnh lệnh người dám không tuân theo có phải không muốn sống nữa đúng không?” Thẩm Thanh đứng lên lạnh mặt khiển trách.

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, tiểu nhân đi ra ngoài, sẽ không quấy rầy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu tâm sự.” Tiểu thái giám bị dọa liên tục xin khoan dung, vội vàng bưng bồn nước lui đi ra ngoài.

Thẩm Thanh một lần nữa trở lại bên giường của Cảnh Nguyên để ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cảnh Nguyên để một lát rồi thông thả nâng tay lên xoa hai má Cảnh Nguyên để.

Mỗi một đời đế vương tuyển phi tần đều là chọn ca nhi có gương mặt tuần mỹ, nên khi sinh hạ hoàng tử cũng nhất định là tướng mạo không tầm thường. Từng đời di truyền lại nên Cảnh Nguyên để Long Doanh dung mạo càng nổi bật.

Thẩm Thanh ngón tay vuốt ve vàng trán rộng đầy anh khí, lông mi thật dài cánh mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng gợi cảm..... Ánh mắt cực kỳ chuyên chú nhìn Cảnh Nguyên đế, dường như luyến tiếc dời đi nửa phần tầm mắt. Nửa ngày, Thẩm Thanh thì thào mở miệng nói: “Doanh ca ca.....”

6. Chương 6: Hoàng Thượng Mặt Đều Bị Đánh Sưng

“Doanh ca ca?” Vẫn đứng ở bên giường quan sát hành động của Thẩm Thanh, Cảnh Nguyên đế nghe tiếng thì thào này trong lòng kinh ngạc lẫn khó hiểu, Thẩm Thanh đây là đang gọi y sao? không sai y danh tánh gọi là Long Doanh, nhưng Thẩm Thanh gọi tên này thân mật vô cùng, bao hàm nhiều tình cảm.

“Doanh ca ca” tại sao lại gọi tên của y? Cảnh Nguyên đế đột nhiên nhớ tới câu Thẩm Thanh viết “Tâm duyệt quân hề quân bất tri” Quân không biết..... Quân không biết.....

Cảnh Nguyên đế ở trong lòng mặc niệm, chẳng lẽ Thẩm Thanh tâm duyệt người kia là y, mà y, y lại không hay biết?

Này..... Này như thế nào lại có khả năng như vậy? Chính y vài năm này đối Thẩm Thanh cũng không tốt, thậm chí có thể gọi là thái độ lãnh đạm.....

Cảnh Nguyên đế nghĩ tới nghĩ lui đều cảm giác Thẩm Thanh thương nhớ tuyệt đối không có khả năng là y nhưng những tiếng gọi “Doanh ca ca” tha thiết đó lại thật sự làm người khó hiểu.

Cảnh Nguyên đế quyết định tiếp tục quan sát Thẩm Thanh, xem hắn sẽ nói cái gì, làm cái gì.

Nhưng Thẩm Thanh lại im lặng không phát ra bất cứ thanh âm gì, tay cũng từ trên mặt Cảnh Nguyên lấy xuống.

Nhưng rồi Thẩm Thanh lại đi nắm tay của Cảnh Nguyên đế, ngón tay luồn vào khe hở của tay Cảnh Nguyên đế mười ngón tay đan xen vào nhau chặt chẽ.

Thẩm Thanh cúi đầu nhìn tay hai người nắm cùng một chỗ trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc. Lúc này Cảnh Nguyên đế trong lòng dù vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng đã thấy rõ tình ý Thẩm Thanh đối với mình.

Hiện tại Cảnh Nguyên đế không rối rắm, Thẩm Thanh có phải thích y hay không, mà bắt đầu buồn bực Thẩm Thanh vì cái gì lại thích y.

“Hoàng Hậu, không biết ngươi xem đủ hay chưa, Hoàng Thượng cần nghỉ ngơi, mời ngươi hồi cung, ngày khác lại đến thỉnh an đi.” Liễu Tích đột nhiên xâm nhập tầm điện, bên cạnh là Tiểu thái giám phụ trách giám thị Thẩm Thanh.

Tiểu thái giám bị Thảm Thanh đuổi ra tắm điện, lo sợ Liễu Tích trách tội liền chạy đi mật báo.

Thảm Thanh từ giường của Cảnh Nguyên để đứng lên, không coi Liễu Tích ra gì, trực tiếp ra khỏi tắm điện.

“Hừ, kiêu ngạo cái gì, chờ cha ta đăng ngôi làm Hoàng Đế, chém cả nhà các ngươi.” Liễu Tích bị tức không chịu thua, hướng về phía bóng dáng Thảm Thanh tức giận nói.

Cảnh Nguyên để vốn là oán hận Liễu Tích đến không phải lúc, vừa nghe lời này càng thêm nổi trận lôi đình.

Cảnh Nguyên để hiện tại tâm tình đều vì mình dễ tin gian thần mà hối hận, chuyện sai đã sai rồi hối hận thế nào cũng vô ích.

Cảnh Nguyên để chỉ mong có thể vượt qua cửa ải khó khăn này đợi khi y tỉnh lại nhất định đem Liễu gia cả nhà xử trảm, sau này sẽ cảnh giác cao độ xem đến cùng ai trung ai gian.

Cảnh Nguyên để hiện tại thấy Liễu Tích liền muốn bốc hỏa, huống chi mình còn chưa làm rõ chuyện giữa mình cùng Thảm Thanh, nên Cảnh Nguyên để cũng ra khỏi tắm điện đuổi theo Thảm Thanh mà đi.

Về phần thân thể còn nằm ở trên giường, trước mắt còn chưa tới thời khắc cuối cùng, Cảnh Nguyên để phỏng đoán Liễu Hàn Lâm sẽ không động tới, cho nên thân thể của y tạm thời là an toàn, Liễu Tích ở lại tắm điện cũng chỉ là giám thị mà thôi. Cảnh Nguyên để đuổi theo Thảm Thanh cùng trở về Phượng Tê điện.

“Hoàng Hậu, Liễu Tể tướng hiện tại phong tỏa toàn bộ kinh thành, vào thành dễ dàng ra khỏi thành lại rất gian nan.” Thảm Thanh vừa trở về Phượng Tê điện lão thái giám liền vội vàng tiến lên bẩm.

“Xem ra Liễu Tể tướng là sợ có người đem tin tức Hoàng Thượng hôn mê tiết lộ ra ngoài. Ta vốn hi vọng Hoàng Thượng có thể mau chóng tỉnh lại khiến cho chuyện này sóng êm gió lặng, nên không có thông tri phụ thân. Chung quy phụ thân tay cầm trọng binh, khi mang binh tiến vào kinh thành, nếu có chút vô ý ngược lại sẽ bị ghép vào tội ngộ nghịch phạm thượng. Nhưng hiện tại đã có thể xác định Liễu Tể tướng có dã tâm mưu triều oán vị, chúng ta tất yếu mau chóng thông tri cho phụ thân.” Thảm Thanh nhún mày, khi nói chuyện ngữ khí rất là nôn nóng.

“Nhưng hiện tại muốn ra khỏi thành quá khó, nghe nói không chỉ tra hỏi nghi vấn, còn muốn lục soát toàn thân.” Lão thái giám khó xử nói.

“Dù khó khăn thế nào chúng ta cũng phải đem tin tức truyền đi, tuyệt không có thể khiến Cảnh vương triều mất ở trong tay loạn thần tặc tử. Người đi gọi Thảm Phong tới, hắt trên người có chút công phu lúc trước vào cung phụ thân sợ ta bị khi dễ nên cho hắt vào cung bảo hộ ta. Hiện tại cũng chỉ có thể phất hắt đi mới nắm chắc một ít cơ hội.” Thảm Thanh rất nhanh từ trạng thái hoảng loạn bên trong lập tức tỉnh táo lại, đầu óc suy nghĩ bố trí rõ ràng.

Sau khi Thẩm Phong được gọi tới, Thẩm Thanh không ngừng dặn dò tất yếu phải đem việc Hoàng Thượng hôn mê cùng việc Liễu Tể tướng muốn soán vị báo cho phụ thân biết. Thẩm Phong lĩnh mệnh mà đi.

“Hoàng Hậu, ngài đi nghỉ một lát đi, mấy ngày nay ngài vì chuyện của Hoàng Thượng cũng không nghỉ ngơi tốt.” Sau khi Thẩm Phong đi, lão thái giám nhìn thấy Thẩm Thanh thần sắc mệt mỏi, nên quan tâm khuyên nhủ.

“Được rồi, ta biết, người lui xuống đi.” Thẩm Thanh khoát tay ý bảo hần lui ra.

Cảnh Nguyên đế vẫn đứng ở bên cạnh nhìn thấy hết thấy những việc này, cảm giác áy náy trào dâng mãnh liệt.

Y tin tưởng tiểu nhân dẫn đến triều đình rung chuyển, không nghĩ tới cuối cùng người giúp y lại là Thẩm Thanh, người mà y từng muốn phế đi. Cảnh Nguyên đế nhìn Thẩm Thanh bên cạnh nhớ tới mấy năm nay đối với hần lãnh đạm, hà khắc thì mũi cảm thấy đau xót, nước mắt nóng ướt cũng từ trong hốc mắt trào ra.

Cảnh Nguyên đế nâng tay lên muốn vuốt ve má của Thẩm Thanh, nhưng bàn tay nửa trong suốt lại không cách nào chạm vào da thịt ấm áp mà trực tiếp xuyên qua.

Thẩm Thanh ở trong phòng đứng im lặng một lát, kể đó đi đến bên giường hất lên đệm chăn, cầm khối ngọc bội nằm trong tay cẩn thận chăm chú nhìn.

Trên gương mặt Thẩm Thanh lộ ra thần sắc kiên định, siết chặt trong tay ngọc bội nhỏ giọng nói: “Doanh ca ca huynh yên tâm, ta quyết sẽ không để cho gian thần đạt được mong muốn, huynh cũng mau chóng tỉnh lại a.....”

Cảnh Nguyên đế lại nhìn thấy khối ngọc bội này, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, quá khứ hồi ức dưng mãnh tràn vào đại não. Cảnh Nguyên đế rốt cuộc biết được mình vì cái gì nhìn khối ngọc bội này quen mắt, bởi vì nó nguyên bản chính là của y.

7. Chương 7: Hồi Ưc Trước Kia

Vào năm sinh thần lần thứ mười ba của Cảnh Nguyên đế Long Doanh, khi đó y chức vị là thái tử, được tiên đế phụ hoàng của y tổ chức thọ yến, triệu bá quan vào cung thiết yến.

Tiên đế còn vì muốn Long Doanh giải buồn, nên ra lệnh các bá quan vào trong cung phải mang theo hài tử của mình để cùng Long Doanh chơi đùa.

“Một đám đều phiền chết.” Thiếu niên Long Doanh thật vất vả thoát khỏi một đồng người a dua nịnh hót, một mình một người chạy đến Ngự Hoa viên hít thở không khí.

“Ô ô ô ~” Đột nhiên sau hòn giả sơn trong Ngự Hoa viên truyền đến một tiếng khóc.

Long Doanh hiểu kì chạy qua, nhìn thấy một tiểu hài tử mập mạp đang ngồi dưới đất khóc.

“Người vì sao lại trốn ở nơi này khóc?” Long Doanh từ trên cao nhìn xuống hỏi.

“Hắn..... Bọn hắn chê ta béo, trưởng thành rất khó coi, đều..... Đều không cho ta theo chơi, huynh huynh là ai?” Tiểu hài nhi dùng mu bàn tay lau nước mắt từ mặt đất đứng lên, ngẩng đầu dùng toàn bộ ánh mắt xem xét Long Doanh.

“Ta là con trai của Lý đại nhân.” Long Doanh vừa thấy tiểu hài nhi không biết y là thái tử, nghĩ vừa lúc cũng muốn trêu ghẹo tiểu hài tử, liền tùy tiện giả một thân phận.

“À ra vậy, ô ô.....” Tiểu hài nhi ngậm miệng dùng giọng mũi nói chuyện, bả vai thoáng run run từng chập, vẫn nhỏ giọng khóc.

“Đừng khóc, không ai chơi với đệ thì đệ chơi một mình, như vậy càng tốt, nhiều người rất phiền toái.” Long Doanh bị tiếng khóc làm phiền lòng, không kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Nhưng bọn hắn không chỉ nói đệ béo, còn..... Còn nói đệ béo như vậy ngày sau khẳng định không thể gả ra ngoài..... Oa!” Tiểu hài nhi tiếp tục lên án, trong lòng có ủy khuất khóc càng lớn tiếng.

“Đệ mới mấy tuổi mà muốn gả cho người ta?” Long Doanh buồn cười hỏi. Vừa rồi tiểu hài nhi vừa nhắc đầu, Long Doanh liền nhìn ra hắn là ca nhi.

Đại Cảnh vương triều nam nhân bình thường đều cường tráng anh tuấn, ca nhi dáng vẻ vẫn nhược thanh tú hơn, nên rất dễ dàng phân biệt. Mà những ca nhi luôn luôn lấy gầy yếu, thanh tú làm chuẩn đo sắc đẹp, cũng khó trách tiểu bàn tử này bị người khác giễu cợt.

“Đệ tám tuổi!” Tiểu hài nhi hít hít nước mũi, thành thành thật thật đáp.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, không ai cười đệ ta sẽ thú đệ có được không?” Nhìn Tiểu hài nhi bộ dạng khóc sướt mướt khiến Long Doanh thật sự đau đầu, liền tùy ý có lệ nói một câu dỗ dành hắn.

“Thật..... Không? Huynh không chê đệ béo sao?” Tiểu hài nhi ngẩng đầu vẻ mặt chăm chú nhìn Long Doanh.

“Thật, Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy[1]. Hơn nữa đệ mập mạp nhưng rất khả ái.” Long Doanh vỗ ngực cam đoan nói, thò tay qua nựng nịu cái mặt tròn của tiểu hài nhi mập mạp.

Long Doanh bây giờ mới cẩn thận nhìn lại, phát hiện tiểu hài nhi tuy rằng béo nhưng gương mặt rất xinh đẹp, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, mũi cao ngầy sau nếu có thể gầy xuống nhất định sẽ là tiểu mỹ nhân.

“Mẫu thân cũng nói Thanh Nhi rất khả ái!” Tiểu hài nhi trên mặt đầy nước mắt ngốc ngốc hồ hồ cười.

“Đệ danh xưng là Thanh Nhi sao?” Long Doanh nghe tiểu hài nhi nhắc tới tên của hắn.

“Đúng, đệ gọi là Thắm Thanh.” Tiểu hài nhi gật gật đầu.

“Huynh tên Lý Thắng, về sau đệ gọi huynh là Doanh ca được rồi.” Long Doanh cũng tự giới thiệu, tức nhiên phía trước vẫn là thân phận giả.

“Doanh ca ca.....” Thắm Thanh cúi đầu nhẹ nhàng gọi tên, còn cực kỳ then thùng bẻ các đầu ngón tay.

“Đúng, Thanh Nhi, huynh đáp ứng cưới đệ, nên cho đệ tín vật này.” Long Doanh từ bên hông lấy xuống một khối ngọc bội đưa qua. Dù sao một khối ngọc bội đối với thân là thái tử, nên đối với Long Doanh căn bản không tính là cái gì.

Long Doanh hiện tại lại nhàn nhàn chán, vừa lúc gặp được Thắm Thanh muốn đùa chút cho vui.

“Cám ơn Doanh ca ca.” Thắm Thanh gương mặt đỏ bừng từ trong tay Long Doanh tiếp nhận ngọc bội.

“Thanh Nhi, ngọc bội đệ cần phải bảo quản cho tốt, đây chính là tín vật hai ta đính ước.” Long Doanh lại giả vờ nghiêm túc dặn dò.

“Doanh ca ca yên tâm, đệ nhất định sẽ bảo quản cẩn thận tín vật này.” Thắm Thanh cẩn thận dè chừng đem ngọc bội bỏ vào trong lòng.

“Thật ngoan.” Long Doanh vừa lòng gật gật đầu, thò tay vuốt vuốt tóc trên đầu Thắm Thanh. Tóc của Thắm Thanh như tơ lụa mềm mại cảm giác rất êm tay, Long Doanh lại nhịn không được sờ soạng thêm vài cái.

Thắm Thanh liền ngẩn đầu nhìn Long Doanh cười ngây ngô, đôi mắt to sáng ngời trong suốt bên trong tràn đầy hoan hỉ.

“Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ.....” Bỗng nhiên một tiếng kêu gọi từ xa đang tiến lại gần.

“Thanh Nhi, huynh có việc phải đi. Đệ phải nhớ kỹ sau khi lớn lên huynh sẽ đến cưới đệ.” Long Doanh biết có người tới tìm y nhanh chóng cùng Thắm Thanh nói lời từ biệt.

“Ân, đệ nhất định sẽ nhớ rõ. Doanh ca ca tái kiến.” Thắm Thanh gật gật đầu, giơ hai tay dùng sức vẫy vẫy chào tạm biệt Long Doanh.

Tám năm sau, Cảnh Nguyên đế Long Doanh lập nhi tử của đại tướng quân là Thắm Thanh làm Hoàng Hậu, hôn lễ được cử hành long trọng.

Trong lúc yến tiệc Cảnh Nguyên đế cùng với bá quan trong triều uống rất nhiều rượu, Long Doanh choáng váng hồ hồ cước bộ ngã nghiêng trở lại tẩm cung của y.

Long Doanh nhắm mắt nhìn người ngồi ở trên giường thân mặc hỉ phục, người kia đang cúi đầu xuống bộ dáng đều nhìn không thấy. Long Doanh bất mãn bĩu môi, bất quá là vì đại tướng quân mới lập Thắm Thanh làm hậu, lúc trước ngay cả hấn lớn lên là tròn là dẹt đều không biết.

“Khụ khụ..... Hoàng Hậu.” Long Doanh thanh thanh yết hầu hô lên.

“Hoàng Thượng..... Thắng..... Doanh ca ca.....” Long Doanh nhìn thấy Thắm Thanh ngẩng đầu, bộ dạng của hấn cực kỳ vui sướng kích động.

“Doanh ca ca? Ha ha, không nghĩ tới Hoàng Hậu cái miệng nhỏ nhắn còn rất ngọt, trẫm về sau liền cho Hoàng Hậu cứ như vậy gọi trẫm.” Long Doanh cũng không biết Thắm Thanh đang cao hứng cái gì, y nghĩ hấn là bởi vì được làm Hoàng Hậu mà cao hứng đi, chung quy vị trí này là dưới một người trên vạn người.

Long Doanh đi tới trước mặt Thắm Thanh, cẩn thận nhìn xuống phát hiện Thắm Thanh rất xinh đẹp, lông mi thanh tú, khuôn mặt nhỏ, chiếc cổ thon dài, thân gầy mảnh khảnh, hội đủ tiêu trí của tiểu mỹ nhân. Long Doanh xem xong rất vừa lòng, tâm tình rất tốt trêu đùa.

“Doanh ca ca, huynh huynh không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ! Doanh ca ca đương nhiên nhớ rõ, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai ta. Chúng ta đừng cô phụ thời gian quý giá này, nhanh chóng nghỉ ngơi đi.” Long Doanh nhìn thấy Thắm Thanh biểu tình lại trở nên cực kỳ ủy khuất, y cho rằng hấn là không thích mình uống rượu về trễ, nên cợt nhả lại gần đê Thắm Thanh ngã xuống ở trên giường.

Ngày thứ hai Long Doanh tỉnh lại nhìn thấy bên cạnh Thắm Thanh đã tỉnh ngủ, đang cầm một khối ngọc bội cẩn thận chăm chú nhìn.

“Ngọc bội rất đẹp có thể cho là ngọc quý. Hoàng Hậu nếu như thích ngọc vừa lúc năm trước Lỗ quốc tiến cống một ít mỹ ngọc, trẫm ngày khác đem tặng hết cho Hoàng Hậu thưởng thức.” Long Doanh từ trong tay Thắm Thanh lấy qua ngọc bội, không chút để ý xem vài lần lại trả về.

“Tạ Hoàng Thượng.” Bên tai Long Doanh truyền đến âm thanh suy sụp của Thắm Thanh nói lời khấu tạ.

Sau này, Long Doanh lại lập Liễu Tích làm quý phi, Liễu Tích tướng mạo có thể nói tuyệt sắc, lại am hiểu làm nũng lừa người, trên giường rất có kỹ xảo đem lại cho Long Doanh niềm vui. Tương phản Thẩm Thanh lại ngày càng trầm mặc ít lời, Long Doanh liền bắt đầu sủng ái Liễu Tích lạnh nhạt lãnh đạm với Thẩm Thanh, cho đến lần té ngựa hôn mê này.

[1] Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy: Lời nói thoát ra khỏi miệng không thu lại được, có hối cũng không kịp. Do đó, cần phải cẩn thận lời nói. Thật ra trong tiếng Hán: chữ Tứ trong câu “Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy” mang nghĩa “buông cương” chứ không phải là “bốn”, do đó, có thể giải ý câu này là: “Một lời nói ra khỏi miệng như ngựa thả cương vô phương kéo lại được”

8. Chương 8: Hoàng Thượng Cuối Cùng Cũng Có Dấu Hiệu Tỉnh Lại

Long Doanh nhìn Thẩm Thanh trước mặt, mi nhân tinh xảo rất giống tiểu tử mập mạp trong trí nhớ.

“Thanh Nhi, thứ lỗi cho ta.....” Long Doanh cảm thấy vô cùng may mắn, vì lúc này đang ở trạng thái hôn phách Thẩm Thanh không biết y đang ở gần bên cạnh hân, nếu không y thật đúng là không biết nên đối mặt với hân như thế nào.

Long Doanh lúc này áy náy xấu hổ vô cùng, không ngờ chỉ một lời nói đùa mà Tiểu Thẩm Thanh lại cho là thật, vẫn nhớ rõ lời hứa hẹn giả dối kia.

Đêm tân hôn một tiếng hoan hỉ “Doanh ca ca” lại bị y quên đi, khiến đau thương thấu vào trong tâm.

Long Doanh lại càng không dám tưởng tượng ba năm nay y đối đãi với Thẩm Thanh như thế, nhưng Thẩm Thanh lại vẫn hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn năm xưa, trân quý “Tín vật đính ước”, cho đến nay vẫn hết lòng hết dạ trung thủy quên mình giúp đỡ y.....

Long Doanh càng nghĩ càng khó chịu, ngực như tảng đá ngàn cân đè nặng ngay cả hô hấp cũng cảm giác khó khăn.

Thẩm Thanh mỗi một nhu nhu thái dương, mấy ngày này vì Hoàng Thượng hôn mê, hân xác thật vẫn không nghỉ ngơi tốt.

Thẩm Thanh cởi giày lên giường tựa vào đầu giường, trong tay vẫn cầm khối ngọc bội luyến tiếc không muốn buông xuống. Thẩm Thanh nâng tay đem ngọc bội để trước mắt, nhìn nhìn một hồi đột nhiên nhớ đến chuyện của mình trước đây.

Thẩm Thanh nhớ rõ mình lúc nhỏ bởi vì tham ăn nên rất béo, thường xuyên bị các bằng hữu xung quanh

cười nhạo, cười mình lớn lên khẳng định không thể gả ra ngoài. Lúc đó hắn lại chạy đi khóc kể với mẫu thân, mẫu thân ôn nhu cười nói: “Thanh Nhi mập mập cũng rất khả ái a, tương lai chắc chắn có nam tử không chê con béo, thật lòng thật dạ yêu thích con, muốn thú con.”

Năm ấy Thẩm Thanh tám tuổi, bởi vì thọ yển của thái tử đi theo phụ thân vào cung, lại bị một đám tiểu tử con của các quan thần khác cười nhạo.

Thẩm Thanh khó chịu chạy đến hoa viên bên trong một hòn giả sơn vụng trộm lau nước mắt, lại gặp được một nam hài so với mình lớn hơn mấy tuổi. Nam hài tự xưng Lý Thắng trưởng thành diện mạo hiên ngang, tuấn dật tiêu sái.

Nam hài khuyên vài câu rồi sau lại nói muốn cưới hắn, Thẩm Thanh nhớ tới lời mẫu thân nói, liền ngốc ngốc hồ hồ hỏi nam hài có ngại mình béo hay không. Nam hài đó nói sẽ không, còn khen mình rất khả ái. Điều này làm Thẩm Thanh xác định nam hài nhất định là chân tâm thích hắn muốn thú hắn.

Sau đó nam hài còn tặng ngọc bội làm tín vật đính ước, nên Thẩm Thanh càng thêm tin tưởng không nghi ngờ.

Sau khi hai người chia tay, Thẩm Thanh luôn tin tưởng lời hứa hẹn của nam hài muốn thú hắn. Hắn cẩn thận dè chừng trân quý ngọc bội mà nam hài đưa tặng, còn chạy đi gặp phụ thân nói bóng nói gió hỏi thăm người tên Lý Thắng.

Nhưng phụ thân nói Lý đại nhân căn bản là không có nhi tử nào tên Lý Thắng, ngược lại đương kim thái tử tên tự có một chữ Thắng hơn nữa “Thắng” cũng là tục danh của thái tử, người bình thường không được gọi.

Thẩm Thanh vừa cân nhắc biết ngày ấy trong hoàng cung mình gặp không phải Lý Thắng, mà là Long Doanh. Long Doanh khẳng định là lúc ấy không tiện nói ra thân phận của mình. Hơn nữa có phải là thái tử hay không đối với Thẩm Thanh cũng không trọng yếu, trong lòng Thẩm Thanh chỉ tâm niệm người hứa hẹn muốn cưới hắn là Doanh ca ca.

Năm ấy khi Thẩm Thanh mười sáu tuổi nhận được thánh chỉ Cảnh Nguyên đế Long Doanh muốn lập hắn làm Hoàng Hậu, trong lòng quả thật có bao nhiêu cao hứng.

Doanh ca ca của ngày xưa rốt cuộc muốn cưới hắn. Hơn nữa tám năm qua Thẩm Thanh trở nên gầy xuống càng thêm xinh đẹp nên Doanh ca ca khẳng định sẽ càng thêm thích.

Thẩm Thanh cõi lòng tràn đầy hưng phấn chờ mong đợi đến ngày hôn lễ.

Nhưng mà Long Doanh đã quên đi, thậm chí ngày hôm sau Thẩm Thanh lấy ngọc bội cho y xem, nhưng y nửa điểm chuyện cũ cũng không còn nhớ, điều này làm cho tình cảm của Thẩm Thanh hừng hực như lửa bị dội vào một thùng nước lạnh.

Sau này Thẩm Thanh nhìn ra Long Doanh cười hắc hắc chỉ là vì phụ thân nắm binh quyền, y căn bản là không nhớ rõ tình ý và lời hứa hẹn năm xưa.

Thẩm Thanh cũng không dám mở miệng dò hỏi chuyện năm đó, sợ đáp án làm vết thương càng thêm máu chảy đầm đìa, hắc hắc Long Doanh sẽ nói ra: “Ha ha, chuyện đó bất quá trước đây ta chỉ vui đùa, không nghĩ tới người lại cho là thật.”

Nói như vậy thì Thẩm Thanh nếu đã vào cung một đời chỉ có thể ở bên trong thâm cung nội viện, một đời cũng chỉ có thể có một người nam nhân là Long Doanh.

Thẩm Thanh muốn cho mình lưu lại một chút hi vọng, tình nguyện tin tưởng Long Doanh là chân tâm thực lòng muốn cưới hắc hắc, tin tưởng y chỉ là nhất thời quên, tin tưởng y chung quy có một ngày sẽ nhớ đến.

“Thanh Nhi.....” Nhìn thấy Thẩm Thanh nhìn chằm chằm vào ngọc bội đến ngây người, Long Doanh trong lòng chua xót khó nhịn, chỉ mong một ngày kia nếu tỉnh lại y nhất định sẽ không phụ Thẩm Thanh.

Chuyện tiếp theo Long Doanh cùng Thẩm Thanh có thể làm cũng chỉ là chờ đợi.

Long Doanh hôn mê bất tỉnh thân thể bị nhốt tại tẩm điện, mà hôn phách của y lại không ai có thể thấy được.

Thẩm Thanh cũng bị Liễu Tế tướng phái người giám thị, càng không được ra khỏi hoàng cung nửa bước.

Hai người chỉ mong đại tướng quân có thể đúng lúc nhận được tin tức mang binh tiến đến trấn áp tên Liễu Hàn Lâm lòng lang dạ sói.

Long Doanh mỗi ngày đi vào triều đình lúc nào cũng chú ý đến thế cục biến hóa, mà Thẩm Thanh luôn túc trực ở tẩm điện của Cảnh Nguyên đế, phòng ngừa Liễu Tích phá hư thân thể Long Doanh.

“Các người nhanh chóng đem tẩm điện của Hoàng Thượng bao vây.” Một ngày kia, Thẩm Thanh đang ở bên giường canh giữ thân thể Long Doanh, thì Liễu Hàn Lâm đột nhiên mang theo một đội binh lính xâm nhập vào tẩm điện.

“Liễu Hàn Lâm, ngươi muốn làm cái gì?” Thẩm Thanh lập tức đi lên phía trước chất vấn.

“Trần Viễn tướng quân Thẩm Trác mang binh đánh vào kinh thành, ý đồ thừa dịp Hoàng Thượng hôn mê phạm thượng làm loạn. Hoàng Hậu Thẩm Thanh là nhi tử của Thẩm Trác, cùng phụ thân nội ứng ngoại hợp thông đồng tạo phản. Người đâu mau tới đem Thẩm Thanh giải đi cho ta!” Liễu Hàn Lâm sai sứ binh lính bắt giữ Thẩm Thanh lại.

“Liễu Hàn Lâm, ngươi ngậm máu phun người, ngươi muốn mưu triều soạn vị là người!” Thẩm Thanh ra sức

giấy dựa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bị binh lính kiểm chế.

“Thả Thanh Nhi ra! Liễu Hàn Lâm, ngươi là đi tìm chết!” Cũng ở tại tấm điện hồn phách Long Doanh thấy thế giận dữ, thống hận bản thân giờ phút này cái gì cũng làm không được.

Mà tại thời khắc mấu chốt, Long Doanh lại đột nhiên cảm thấy một cảm giác mê muội mãnh liệt đánh tới, trước mắt bỗng tối đen trong nháy mắt mất đi tri giác.

9. Chương 9: “ảnh Đế” Long Doanh

“Liễu Hàn Lâm, nếu Hoàng Thượng tỉnh lại, ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế!” Bên này Thẩm Thanh vẫn còn dùng sức giấy dựa.

“Còn không nhanh chóng đem hắc áp giải đi xuống.” Liễu Hàn Lâm khó thở hổn hển giận dữ mắng binh lính đang khống chế Thẩm Thanh.

“Ai dám đụng đến Thanh Nhi của ta!” Bỗng nhiên một người mặc khôi giáp cao lớn mang binh xông vào.

“Phụ thân!” Thẩm Thanh nhìn thấy người tới nét mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra.

“Lớn mật Thẩm Trác, dám mang binh xâm nhập tấm điện của Hoàng Thượng, ngươi chẳng lẽ muốn thừa dịp lúc Hoàng Thượng hôn mê thí quân!” Liễu Hàn Lâm nhìn thấy Thẩm Trác liền mở miệng trước muốn chiếm lấy tiên cơ.

“Vậy Liễu Tể tướng, ngươi thì sao? Sao ngươi lại dám mang binh tiến vào tấm điện của Hoàng Thượng?” Thẩm Trác tới gần Liễu Hàn Lâm, cực kỳ châm chọc hỏi lại.

“Ta..... Ta là muốn bảo hộ Hoàng Thượng.” Hai người tuy cùng là nam tử, nhưng trường kỳ lãnh binh đánh giặc nên khí thế của Thẩm Trác hoàn toàn lấn áp Liễu Hàn Lâm thân là quan văn.

Liễu Hàn Lâm thần sắc kích động, nói chuyện bắt đầu lắp bắp. Lúc đầu mang binh tiến vào tấm điện muốn trước một bước khống chế được Cảnh Nguyên đế, cũng không nghĩ Thẩm Trác sẽ đến mau như vậy.

“ừm.....” Trên giường Cảnh Nguyên đế đột nhiên phát ra một tiếng hừ nhẹ, nhưng mọi người đang khấn trương đối địch không có phát hiện khác thường.

Long Doanh mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là thử nâng tay lên. Khi nhìn thấy cánh tay đặt ngang ở trên giường được nâng lên Long Doanh kinh hỉ vạn phần, hồn phách của y đã trở lại trong thân thể!

“Liều Hàn Lâm!” Long Doanh lập tức giận dữ mắng một tiếng, từ trên giường đứng dậy chuẩn bị bước xuống.

“Hoàng Thượng!” Mọi người lúc này mới phát hiện Cảnh Nguyên để đã tỉnh lại, lập tức cúi người quỳ lạy.

“Hoàng Thượng, Thảm Trắc thừa dịp ngài hôn mê mang binh đánh vào kinh thành, ý đồ thí quân soán vị, thần ra sức chống cự.....” Thấy Cảnh Nguyên để tỉnh lại, Liều Hàn Lâm lập tức thay đổi sắc mặt, đi tới bên chân Long Doanh khóc rống chảy nước mắt nói.

“Liều Hàn Lâm, ngươi thật đúng là đem trẫm xem như là gốc tử đối đãi a!” Long Doanh mặt đầy vẻ trào phúng cắt đứt lời nói dối của Liều Hàn Lâm.

“Hoàng Thượng, thần.....” Liều Hàn Lâm vừa nghe lời này sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định biện giải.

“Người đâu, đem Liều Hàn Lâm kéo xuống chờ xử lý!” Long Doanh không muốn lại nghe lời vô nghĩa, ra lệnh binh lính áp giải Liều Hàn Lâm ra ngoài.

“Hoàng Thượng tha mạng..... Thần oan uổng a.....” Liều Hàn Lâm hô to oan uổng, nhưng vẫn bị binh lính kéo ra tử hình.

“Thanh Nhi, khanh không sao chứ?” Giải quyết xong Liều Hàn Lâm, Long Doanh nhanh chóng đi đến trước mặt Thảm Thanh xem xét.

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần không sao.” Thảm Thanh lắc đầu.

“Không có việc gì thì tốt. Lần này nhờ có Thảm tướng quân, tất cả đều do trẫm lúc trước không biết nhìn người.” Nhìn thấy Thảm Thanh không có việc gì, Long Doanh lại đi đến trước mặt Thảm Trắc biểu đạt lòng biết ơn.

“Hoàng Thượng nói quá lời, Hoàng Thượng bình an vô sự là tốt rồi.” Thảm Trắc cung kính trả lời.

Lần này phong ba cuối cùng đã qua, Liều Hàn Lâm, Liều Tích bị xử tử. Tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao y lại “ly hôn”, nhưng Long Doanh thập phần cảm kích việc “ly hôn” lần này, có thể khiến y triệt để thấy rõ ai trung ai gian.

Sau khi xử lý xong triều chính đã bị trì hoãn nhiều ngày, Long Doanh đi tìm Thảm Thanh ở Phượng Tê điện.

“Thần xin bái kiến Hoàng Thượng.” Thấy Long Doanh đến, Thảm Thanh cúi đầu hành lễ.

“Thanh Nhi không cần đa lễ, lần này cũng là một cho khanh, nhờ khanh đúng lúc đem tin tức thông tri cho Thắm tướng quân, trăm điều còn chưa có hảo hảo tạ ơn khanh.” Long Doanh vội vàng tiến lên nâng Thắm Thanh đứng dậy.

Tuy rằng lúc còn ở trạng thái hồn phách Long Doanh cũng đã biết là Thắm Thanh phái người đưa tin tức, nhưng khi tỉnh lại y cũng tận tường tra xét sự tình chân tướng, cho nên nói như vậy cũng sẽ không làm Thắm Thanh hoài nghi.

“Đây đều là việc thần phải làm.” Thắm Thanh bình thản trả lời.

“Ai, mấy ngày này vì bận việc của triều đình nên eo mỗi lưng đau. Thanh Nhi, trẫm lên trên giường của khanh ngồi một lát.” Long Doanh nói xong đi đến giường của Thắm Thanh ngồi xuống, cũng âm thầm thò tay chung quanh giường sờ soạng.

Long Doanh muốn bù đắp cho Thắm Thanh, muốn cùng Thắm Thanh một lần nữa bắt đầu. Nhưng nếu đột nhiên đối tốt với Thắm Thanh, Long Doanh cảm giác làm như vậy thật giống như là vì chuyện lần này mà cảm kích Thắm Thanh, khiến quan hệ giữa hai người pha tạp lợi ích, vì thế phải suy nghĩ “Hảo biện pháp” khác.

Long Doanh muốn làm bộ như lơ đãng ở trên giường Thắm Thanh tìm được ngọc bội, sau đó đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, lại coi đây là cơ hội cùng Thắm Thanh tiếp tục tiền duyên.

“Trẫm vừa chạm tay vào cái gì vậy? Thanh Nhi dưới giường khanh có cái gì?” Long Doanh mò thấy ngọc bội, thuận tay hất đệm chặn lên.

“Thanh Nhi, đây là ngọc bội của khanh sao? Vì cái gì lại phải giấu ở phía dưới?” Long Doanh làm bộ sững sốt hỏi.

“Thần.....” Thắm Thanh thay đổi sắc mặt, không biết nên trả lời thế nào.

“Đợi đã! Ngọc bội này thế nào mà nhìn quen mắt, ta giống như cũng có một khối giống như đúc vậy, sau này..... Sau này.....” Long Doanh lại nhíu mày, cố gắng bày ra một biểu tình suy nghĩ khổ tưởng.

“Hoàng Thượng..!” Thắm Thanh khẩn trương lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, trong lòng có chút chờ mong.

“Sau này trẫm đem nó đưa cho Thanh Nhi! Năm ấy ở Ngự Hoa viên, tiểu hài tử sau hòn giả sơn khóc nhè” Long Doanh nhìn chăm chăm Thắm Thanh, dường như đột nhiên nhớ đến chuyện cũ.

“Hoàng Thượng, ngài đã nhớ.....” Nhiều năm chờ đợi sẽ thành công, Thắm Thanh tuy cao hứng nhưng cũng rất ủy khuất, trong mắt đều ẩm ướt.

“Thanh Nhi, tha lỗi cho trăm, trăm năm đó nói sẽ thú khanh mà lại quên.” Bộ dạng Thắm Thanh khiến Long Doanh thật đau lòng, không còn e ngại làm bộ làm tịch nữa, chân tâm thực lòng nói tạ lỗi.

“Hoàng Thượng xác thật đã lập thần làm Hoàng Hậu.” Thắm Thanh tự giễu mà chua xót cười cười.

10. Chương 10: Rốt Cuộc Có Thể Viết Thịch (cuối Cùng Cũng Có Thịch Ăn)

“Thanh Nhi, tha thứ cho trăm, trăm..... ta lúc trước thú khanh bắt quá là vì Thắm tướng quân, trăm đã quên khanh, quên lời thề khi xưa, ngay cả đêm tân hôn, ngay cả lúc nhìn thấy ngọc bội, trăm cũng không có nhớ tới khanh. Còn mù quáng mà đi sủng ái Liễu Tích, đối đãi lạnh nhạt với khanh nhiều năm như vậy Trăm.....” Long Doanh nhìn thấy Thắm Thanh, tươi cười lập tức dừng lại, toàn bộ nói lời thật lòng, hẩn sốt ruột nói chuyện bắt đầu lấp bắp.

“Không sao, Hoàng Thượng chỉ cần có thể nhớ là tốt rồi.” Thắm Thanh nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Thanh Nhi, lúc trước là trăm khiến khanh thương tâm, khanh có thể lại cho trăm một cơ hội không? Sau này trăm nhất định sẽ không phụ khanh. Ta Long Doanh thề, ngày sau nếu lại phụ Thắm Thanh, thì ngôi vị Hoàng Đế này sẽ không giữ được” Long Doanh giờ tay lên muốn lập lời thề độc.

Đại Cảnh vương triều vẫn rất mê tín, Long Doanh dám lấy ngôi vị Hoàng Đế ra thề, chứng minh y đối Thắm Thanh tuyệt đối là thật tâm.

“Hoàng Thượng!” hành động Long Doanh ngược lại làm cho Thắm Thanh hoảng sợ, nhanh chóng kéo tay Long Doanh xuống.

“Thanh Nhi! khanh tin trăm thì gọi trăm một tiếng “Doanh ca ca” có được hay không?” Long Doanh cúi lòng đầy chờ mong nhìn Thắm Thanh.

“Doanh ca ca.....” Thắm Thanh trầm trầm gọi, trong thanh âm mang theo chút ghen ngào.

“Thanh Nhi, mọi chuyện đều qua, về sau chúng ta đều sẽ tốt thôi.” Long Doanh ôm chặt bả vai Thắm Thanh thuận thế đem hẩn kéo vào trong lòng mình.

“Ân.” Thắm Thanh dựa vào vai Long Doanh nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng tuy rằng cảm thấy kỳ quái, vì sao Long Doanh đột nhiên nhớ đến chuyện này. Đây cũng không phải là lần đầu tiên y nhìn thấy ngọc bội, nhưng mấy điều này không trọng yếu, trọng yếu là sau này Long Doanh có thể chân tâm đối với hẩn thật lòng là tốt rồi.

“Thanh Nhi.....” Long Doanh lấy tay nâng cằm của Thắm Thanh nhìn đôi mắt to tròn xinh đẹp, chậm rãi cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại.

Thẩm Thanh tuy đã được lập làm Hoàng Hậu đã hơn ba năm, nhưng những năm này Long Doanh đối với Thẩm Thanh không để trong lòng, số lần đến chỗ Thẩm Thanh qua đêm cũng ít đến đáng thương.

Mỗi tháng mừng một mười lăm mới đến, bởi vì dựa theo tổ chế hai ngày này Hoàng Thượng phải ngủ lại ở tẩm điện của Hoàng Hậu. Hơn nữa tính chỉ có hai ngày mà khi Long Doanh sinh hoạt vợ chồng cũng là cực kỳ qua loa cho xong, đơn giản thô bạo giải quyết dục vọng của y là được, rất ít khi triền miên hôn môi cùng ôn nhu đối đãi, cho nên dẫn đến hiện tại Thẩm Thanh hôn môi cũng không biết.

Thẩm Thanh không biết nên đáp lại Long Doanh như thế nào, chỉ có thể dựa theo trình tự của Long Doanh.

Đầu lưỡi của Long Doanh động vào môi thì hần liền ngoan ngoãn há miệng cho y tiến vào. Đầu lưỡi Long Doanh ở trong miệng phiến giảo liếm lộng, hần vẫn giương miệng mặc cho y bừa bãi mà xâm chiếm.

Thẩm Thanh cũng không biết hít thở và nuốt nước miếng, gương mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, nước miếng cũng không ngừng từ khóe miệng tràn ra. Nhưng mà Long Doanh lại đối với việc Thẩm Thanh không biết hôn nhưng vẫn nhu thuận phối hợp thập phần vừa lòng, hôn nhẹ trên môi mấy cái lại đem đầu lưỡi vói vào trong miệng của Thẩm Thanh liếm lộng, lại cuốn lấy đầu lưỡi trơn trượt trên môi.

Long Doanh hôn mê nhiều ngày coi như là thanh tâm quả dục, hôm nay nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, chỉ hôn môi liền bị gọi lên dục hỏa.

Long Doanh ôm Thẩm Thanh xoay người, Thẩm Thanh cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, chưa kịp phản ứng thì đã bị Long Doanh áp đảo ở trên giường.

“Thanh Nhi.....” Long Doanh chống đỡ lên nửa người ở trên cao nhìn xuống Thẩm Thanh, mái tóc mềm mại đen tuyền xỏa tung ở bên gối làm nổi bật làn da trắng mịn, mi nhãn tinh xảo, chiếc mũi thanh tú, còn có cánh môi hồng diễm bị hôn đến ửng ửng, khiến Long Doanh xem có chút ngây ngốc.

Thẩm Thanh lớn lên xinh đẹp nhưng ở trong hậu cung của Cảnh Nguyên để phi tần nào không phải mỹ nhân, nhưng lúc này Thẩm Thanh lại khiến người luôn nhìn quen mỹ nhân là Long Doanh có cảm giác kinh diễm.

Lúc trước Thẩm Thanh chịu đựng lạnh nhạt, chưa từng bị Long Doanh ái muội chăm chú nhìn qua như thế. Tầm mắt nóng bỏng kia khiến Thẩm Thanh vừa thẹn lại vừa quẫn, chân tay luống cuống cắn môi.

“Đừng cắn, như vậy đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp bị cắn hồng về sau trăm sao có thể hôn môi khanh đây?” Long Doanh thấp giọng trên môi, ngón cái khẽ chạm vào răng nanh của Thẩm Thanh xoa nắn làm ướt mềm luôn đôi môi.

“Hoàng..... Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh bị Long Doanh vuốt ve như vậy càng thêm ngượng ngùng mặt đỏ như muốn chảy máu.

“Trẫm thật sự là hối hận vì bỏ lỡ thời gian ba năm qua, lúc trước không phát hiện Thanh Nhi mê người như thế, làm ta nhăm nháp thế nào cũng không đủ.” Lúc trước Long Doanh cảm giác Thẩm Thanh tính tình nghiêm túc, ít lời thiếu ngữ, thậm chí ngay cả trong chuyện giường chiếu đều cương nghị không hiểu biết phong tình, lại chưa từng nghĩ hôm nay chỉ đùa một chút mà Thẩm Thanh lại e lệ khả ái, làm y cực kỳ yêu thích. Long Doanh chỉ hận những năm qua không có đối đãi tốt với Thẩm Thanh, không thể sớm phát hiện hẳn mỹ lệ như vậy.

Long Doanh khi nói chuyện lại cúi xuống, lần nữa hôn Thẩm Thanh, đôi môi kề sát, đầu lưỡi dễ dàng chui vào trong miệng đối phương khiêu khích liếm lộng cuốn lấy mút vào.

Trải qua một lần hôn môi Thẩm Thanh cũng có được chút kinh nghiệm bắt đầu thử thăm dò đáp lại, cái lưỡi chủ động tiến lên cuốn lấy đầu lưỡi Long Doanh.

Thẩm Thanh cũng không phải là người không biết tình thú. Hẳn lúc trước cả người nghiêm túc vô cảm là do Long Doanh đối đãi lãnh đạm, hôm nay Long Doanh nhiệt tình đối đãi, Thẩm Thanh cũng bị làm động tình bắt đầu chủ động đáp lại.

Thẩm Thanh chủ động làm cho Long Doanh thích thú gầm nhẹ một tiếng, chợt gia tăng lực hôn môi, hai đầu lưỡi mềm nhẵn quấn quýt đến nỗi đầu lưỡi Thẩm Thanh sắp bị Long Doanh hút đi.

“Hô.....” Nụ hôn duy trì liên tục hồi lâu, đến khi Long Doanh ngẩng đầu khí tức đã trở nên hỗn loạn, thở phào một hơi mới thoáng bình thần nội tâm khuấy động. Mà Thẩm Thanh đôi môi càng bị hôn đến sưng đỏ điểm lệ, khiến khuôn mặt lại tăng thêm vài phần xinh đẹp mê người.

“Không nghĩ tới Thanh Nhi còn có lúc nhiệt tình như vậy, trẫm thật muốn xem xem Thanh Nhi còn có thể mang đến những kinh hỉ gì.” Nhìn dưới thân đang ôm một người xinh đẹp lại e thẹn, Long Doanh cảm giác tiểu huynh đệ đã ngẩng đầu nên thò tay cởi đi y phục của Thẩm Thanh.

11. Chương 11: Thịt ~h (mở Đầu Của Buổi Tiệc Thịt Chơi Nám Vú)

May mà đại Cảnh vương triều phục sức cũng không phức tạp, cũng trong ngoài hai tầng mà thôi. Long Doanh cởi áo ngoài và nội sam ra, Thẩm Thanh toàn thân chỉ còn lại một tiết khố, eo bụng bên trên đã trần trụi.

Vừa rồi chỉ nhìn khuôn mặt còn không rõ ràng, hiện tại nửa người trên lộ ra hết Long Doanh mới phát hiện, làn da của Thẩm Thanh có thể sánh như dương chi bạch ngọc, trắng nõn nhẵn nhụi một chút tí vết cũng không có.

Thân hình Thẩm Thanh cũng vô cùng tốt bả vai mượt mà, hai tay thon dài, lưng eo mảnh khảnh mỗi bộ vị trên thân thể đều vừa đúng chuẩn. Ánh mắt Long Doanh ở trên người Thẩm Thanh dao động, tầm mắt cuối cùng dừng ở trước ngực ngay hai khóa anh đào lộ ra đỏ hồng quyến rũ.

Đầu vú của ca nhi so với nam tử rõ ràng hơn một chút, nhưng bộ ngực là bằng phẳng chỉ là hình dạng núm vú lớn hơn bình thường gợi cảm như hoa anh đào màu sắc cũng sắc sảo hơn một chút. Không giống với nam tử bình thường núm vú màu hồng nhạt, núm vú ca nhi như hoa anh đào đỏ tươi, lại phối hợp với lồng ngực trắng nõn của Thẩm Thanh thoát nhìn rất là xinh đẹp mê người.

“A!” Long Doanh nhìn mà tâm ngứa ngáy lấy tay đụng vào đầu vú Thẩm Thanh làm Thẩm Thanh thét lên một tiếng kinh hãi, thân thể không tự chủ được rụt lại.

“Thanh Nhi thật mắc cảm.” Long Doanh thấy thế mỉm cười nói, hai ngón tay kẹp lấy đầu vú lồi ra xoa bóp qua lại thưởng thức.

“Hoàng Thượng.....” Đây là lần đầu Thẩm Thanh bị Long Doanh đùa bỡn đầu vú, một loại cảm giác xa lạ từ đầu vú lan tràn ra bốn phía có chút đau có chút ngứa. Lần đầu nhắm nháp loại tư vị này Thẩm Thanh có chút kinh hoảng muốn lấy tay đẩy Long Doanh ra nhưng không dám. Long Doanh là Hoàng Thượng nên trong chuyện phòng the Thẩm Thanh không thể có bất cứ phản kháng nào.

“Thanh Nhi thoải mái sao?” Nhìn thấy Thẩm Thanh sợ hãi nhìn mình, đôi mắt to ngập nước, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch muốn nói lại thôi, bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương lại mê người khiến Long Doanh càng thêm muốn hung hăng trêu đùa hân. Long Doanh dứt khoát buông lỏng tay, cúi đầu dùng miệng ngậm lấy đầu vú Thẩm Thanh.

“Hoàng Hoàng Thượng” Đầu vú bị khoang miệng nóng ướt bao hàm làm Thẩm Thanh càng thêm kinh hoảng thất thố, ngón tay cắm vào tóc của Long Doanh, muốn nói lại không dám, không biết làm như thế nào cho phải.

Long Doanh dùng miệng ngậm, rồi vươn đầu lưỡi ra liếm liếm núm vú bán cứng rắn nhưng cảm giác không đã nghiệm, lại dùng hai môi kẹp lấy núm vú day dứt, y còn lo lắng bên kia vắng vẻ lại thò hai ngón tay kẹp núm vú bên kia dùng lực xoa nắn.

“A..... A..... Không.....” Thẩm Thanh không chịu nổi kích thích như vậy chỉ cảm thấy hai bên đầu vú bị Long Doanh làm vừa đau lại vừa ngứa, cảm giác của toàn thân đều tập trung ở toàn bộ hai núm vú, thân thể đều theo động tác của Long Doanh mát vào xoa nắn mà trở nên hư nhược. Cảm giác đó thật sự là quá cường liệt làm Thẩm Thanh nửa sáng khoái nửa khó chịu rên rỉ ra tiếng.

Thẩm Thanh giọng khàn khàn mang theo chút khóc nức nở rên rỉ khiến Long Doanh càng thêm hưng phấn, tay miệng cùng sử dụng càng thêm hung ác chà đạp hai núm vú, hạ thân còn kề sát thân thể của Thẩm Thanh cọ sát dục long cương của mình.

“Hoàng Thượng Cầu cầu người..... Thanh Nhi khó chịu..... tha cho thân.....” Thẩm Thanh cảm giác đầu vú sắp bị Long Doanh hút đi, rốt cuộc khó chịu khóc thành tiếng mà dứt quãng cầu xin.

Long Doanh lúc này mới bỏ qua cho Thẩm Thanh, há miệng buông tha đầu vú.

“Thanh Nhi bao nhiêu đây đã chịu không nổi sao? Phía dưới càng kích thích hơn phải làm sao đây?” Long Doanh vừa lòng nhìn núm vú vốn là không nhỏ bị mình đùa bỡn lại lớn hơn một vòng, màu sắc trở nên càng thêm điểm lệ, trên núm vú dính đầy nước miếng của y, thủy quang đỏ au lấp lánh càng thêm dâm mỹ. Long Doanh lại nhìn không được lấy tay nhéo một cái làm Thẩm Thanh hô đau mới cười buông lỏng tay.

Long Doanh điều chỉnh tư thế, tách mở hai chân của Thẩm Thanh còn mình nửa quỳ ở giữa hai chân của hắn.

“Thanh Nhi, khanh khanh mới như vậy thế nhưng đã ướt?” Long Doanh vừa cúi đầu lại phát hiện trên tiết khố của Thẩm Thanh đã có một mảnh nhỏ ẩm sắc thủy ngân.

“Thanh Nhi, khanh thật đúng là vừa mẫn cảm lại nhiệt tình, trầm chỉ là chơi đùa núm vú của khanh mà phía dưới đã ướt, nhanh lên một chút cho trầm nhìn xem khanh đến cùng là ra bao nhiêu nước đây?” Long Doanh kinh ngạc với thân thể mẫn cảm của Thẩm Thanh cực kỳ hưng phấn nâng hai chân của Thẩm Thanh lên rồi kéo tiết khố của hắn xuống.

“Hoàng Thượng, không cần!” Nơi riêng tư không hề che đậy bại lộ trước mắt, Long Doanh làm Thẩm Thanh cảm thấy cực độ xấu hổ, cũng bất chấp kháng chỉ lập tức ngồi dậy lấy tay bịt kín phía dưới.

“Thanh Nhi, không cho che, cho trầm nhìn xem. Đây là thánh chỉ, không được cãi lời.” Long Doanh giả bộ sinh khí kéo tay Thẩm Thanh ra.

“Hoàng Thượng xin ngài đừng mà.....” Thẩm Thanh lại ô ô khóc lóc đáng thương lại ủy khuất nhìn Long Doanh.

“Ngoan, Thanh Nhi Thanh Nhi giỏi để Doanh ca ca xem một chút được không?” Long Doanh lại đổi lời nói ôn nhu đi dỗ ngọt Thẩm Thanh, lại dùng thêm vài phần lực đạo cường ngạnh kéo tay Thẩm Thanh ra.

Thẩm Thanh bị Long Doanh dùng lực đạo khá mạnh nên hai tay không che đậy được, hai chân cũng bị thân thể Long Doanh chen vào không thể khép lại bộ dáng vừa vội vừa thẹn xem ra lại sắp rơi nước mắt.

“Thanh Nhi chớ sợ, Doanh ca ca chỉ nhìn xem, cũng sẽ không ăn dẹ. Ngoan, nằm xuống giường đi.” Long Doanh thấy thể cười tiếp tục dỗ ngọt, lại đến gần Thẩm Thanh môi hôn trấn an, sau đó đem Thẩm Thanh một lần nữa ấn về trên giường.

Thẩm Thanh chỉ dựa theo yêu cầu của Long Doanh nằm thẳng trên giường, nhưng vẫn khẩn trương nắm lấy đệm chần bên dưới trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Long Doanh lại cúi đầu, ánh mắt nhìn về nơi bí ẩn riêng tư.

12. Chương 12: Tiếp Tục Ăn Thịt ~h (dạo Đầu Liếm Dâm Thủy)

Ca nhi phát dục nam căn thanh tú nhỏ nhắn hơn nam nhân bình thường. Phía bên dưới có hai huyết động, một chỗ giống như nữ tử là hoa huyết, một chỗ là hậu huyết. Trải qua quá trình Long Doanh khiêu khích, nam căn Thẩm Thanh lúc này đã đứng lên, tuy rằng không đủ thô dài, nhưng cũng là tiểu côn thịt cứng rắn, phía dưới hoa huyết bị hai phiến âm thần bao lấy, khe hở ở giữa hai môi âm thần đã có một ít dâm thủy trong suốt lấp lánh chảy ra.

Long Doanh lấy tay tách mở hai phiến âm thần che đầy miệng hoa huyết, động tác này lại làm Thẩm Thanh một tiếng thét lên kinh hãi, nhưng cũng nhận biết có phản kháng cũng không được lại không giống như trước kinh hoảng thất thố ngồi dậy mà hai chân phát run, tiết lộ hẳn rất khẩn trương.

“Thanh Nhi thật sự là nhiệt tình a, trẫm còn chưa đụng tới phía dưới mà cũng đã ra nhiều nước như vậy, khanh nhìn xem này toàn bộ hoa huyết đều ướt sũng.” Long Doanh nhìn chăm chăm vào bên trong hoa huyết, nhục bích(vách tường thịt) phấn hồng lấp lánh thủy quang, toàn bộ huyết động đều bị dâm thủy tẩm ướt.

“Thanh Nhi muốn nếm thử hương vị của mình không?” Long Doanh lấy ngón tay cọ cọ huyết khẩu ướt sũng dính dâm thủy rồi dựng thẳng ngón tay để cho Thẩm Thanh xem.

Thẩm Thanh đỏ mặt cắn chặt môi dưới, làm sao có da mặt dày đi trả lời câu hỏi của Long Doanh.

“Thanh Nhi, đến đây nếm thử một chút.” Long Doanh cũng biết Thẩm Thanh sẽ không trả lời mình, dứt khoát cong eo ghé vào trên người Thẩm Thanh trực tiếp đem ngón tay đến gần bên miệng hắn.

Thẩm Thanh vẫn cắn chặt môi không mở miệng, cánh môi đều bị cắn trắng bệch mất đi huyết sắc.

“Thanh Nhi, nghe lời! há miệng vươn ra đầu lưỡi liếm ngón tay của trẫm.” Long Doanh giả vờ trầm mặt, đôi mắt khí cường ngạnh bức bách Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh lúc này mới bất đắc dĩ mở răng nanh, vươn đầu lưỡi ra nhanh chóng liếm ngón tay Long Doanh, liền lập tức rút trở về, ngượng ngùng hận không thể đem đầu vùi vào trong đệm chăn, nhưng thân thể bị Long Doanh đè chặt căn bản là không thể động đây.

“Hương vị có ngon không? Trẫm cũng muốn nếm thử.” Long Doanh lại đổi khuôn mặt tươi cười vừa hỏi, vừa cúi đầu hôn Thẩm Thanh.

Long Doanh đem đầu lưỡi đỉnh tiến vào trong miệng Thẩm Thanh tùy ý giảo động một phen, lại một lần hôn đến nỗi Thẩm Thanh thở hồng hộc.

“Thanh Nhi mùi vị thật thơm, lại ra thêm nhiều nước để trẫm nếm thử có được không?” Long Doanh ngẩng đầu, còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Thẩm Thanh hoàn toàn không biết Long Doanh còn muốn làm cái gì, hắn không biết làm sao mà nhìn y.

Long Doanh cười sờ sờ khuôn mặt Thẩm Thanh vừa nóng vừa đỏ bừng, lại đứng dậy nửa quỳ giữa hai chân Thẩm Thanh. Long Doanh lấy tay lại một lần nữa tách mở hai phiến âm thần, dựng thẳng ngón tay đè lên huyệt âm đế(âm vật) lồi ra phía trên hoa huyệt thông thả xoay tròn xoa nhẹ.

“A...! a...!” Cảm giác tê dại cấp tốc từ hạ thể thổi quét khắp toàn thân, so với lúc bị Long Doanh đùa bỡn đầu vú cảm giác cường liệt gấp bội kích thích Thẩm Thanh rít lên the thé, cảm giác vừa ngứa lại vừa đau như chạy tán loạn trong máu giống như bị hàng vạn con kiến cắn khiến Thẩm Thanh không chế không được vận vẹo, cố gắng để thân thể thoát khỏi ngón tay Long Doanh.

“Thanh Nhi đừng động, chờ khanh thích ứng sẽ biết loại tư vị này mỹ diệu như thế nào.” Long Doanh một tay đè Thẩm Thanh lại ngón tay tiếp tục đùa bỡn huyệt âm đế.

“A..... A.....” Thẩm Thanh không thể động dậy chỉ có thể bị động thừa nhận nhưng dần dần thân thể càng ngày càng thích ứng cảm giác tê dại này lại càng ngày càng thấy sáng khoái khoái hoạt. Ngứa ngứa làm thân thể xương cốt của Thẩm Thanh thân thể đều nhuyển cũng không vận vẹo lung tung nữa, giường chân mặc Long Doanh đùa bỡn, tiếng thét chói tai cũng biến thành khàn khàn trầm thấp rên khẽ.

“Thanh Nhi bây giờ chắc là rất thích phải không, chắc chắc...xem này quá mẫn cảm, trĩu bắt quá mới xoa nhẹ vài cái mà nhục bông trở nên lớn như thế. Thanh Nhi ngoan, trĩu lại khiến khanh khoái hoạt một lát, nhanh chóng ra nhiều nước cho trĩu nhấm nháp.” Long Doanh buông lỏng ngón tay nhìn thấy huyệt âm đế bị mình đùa bỡn so với trước đó nở lớn hơn rất nhiều, hai phiến âm thần kẹp lại huyệt âm đế đỡ au ở giữa nhìn rất là bắt mắt. Long Doanh ác ý cong ngón tay búng vào huyệt âm đế sừng đỏ hơi cứng, hành động ác ý này làm Thẩm Thanh lại thét lên một tiếng kinh hãi, thấy vậy y mới khoái chí cười, một lần nữa lại đè lên huyệt âm đế xoa nắn.

Long Doanh xoay vòng ấn xoa còn thường dùng hai ngón tay kẹp lấy huyệt âm đế nhẹ nhàng lôi kéo động tác biến hóa kích thích Thẩm Thanh.

“A a..... Hoàng Thượng..... Không..... Tha cho thần..... Thanh Nhi, Thanh Nhi chịu không nổi.....” Cảm giác sáng khoái khoái hoạt càng ngày càng mãnh liệt, sắc mặt Thẩm Thanh ửng hồng, giường cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ, da thịt trắng nõn nhiễm lên một màu phấn hồng núp vú sưng đứng thẳng, thân thể hơi hơi phát run, hai chân dài bị mở lớn cũng không ngừng run run. Mà Long Doanh càng ngày kích thích càng mạnh mẽ, Thẩm Thanh cuối cùng đạt được cao trào đột nhiên mãnh liệt lắc đầu, lập tức căng thẳng thân thể.

“Thanh Nhi đây là muốn phun nước phải không? Nhanh lên một chút khiến trĩu nhìn xem!” Long Doanh thấy thể nhanh chóng nắm hai phiến âm thần lôi kéo mở rộng triệt để, chỉ thấy chỗ sâu trong hoa huyệt trào ra một cổ dâm thủy trong suốt theo nhục bích chảy ra khỏi người Thẩm Thanh đem đem chặn dưới thân đều làm ướt.

“Xem này dâm thủy chảy ra nhiều như hồng thủy, trĩu có thể đủ dùng một lần.” Long Doanh rất là vừa lòng cười cười, cúi xuống lại đem đầu vùi vào giữa hai chân của Thẩm Thanh.

Long Doanh vươn ra đầu lưỡi ở bên ngoài hoa huyết liếm liếm, sau lại tách mở âm thần liếm vào bên trong hoa huyết, đầu lưỡi vòng quanh nhục bích ướt sũng dạo qua một vòng, toàn bộ âm thủy liền bị cuốn vào trong miệng. Long Doanh đối với các tần phi khác cũng không làm qua loại chuyện này, nói thế nào cũng là ngôi cửu ngũ sao lại có khả năng dùng miệng đi đụng chạm hạ thể người khác. Nhưng lúc này Long Doanh lại dùng đầu lưỡi đi liếm hoa huyết của Thẩm Thanh hơn nữa liếm âm thủy còn liếm đến ngon lành.

“Hoàng.... Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh còn từ trong cao trào chưa phục hồi tinh thần, trong đầu choáng váng hồ hồ, hoa huyết lại bị Long Doanh liếm cực kỳ thoải mái. Tuy rằng cũng hiểu được lúc này Long Doanh làm có chút không hợp quy củ, nhưng thật sự là không muốn phản bác. Thẩm Thanh còn vùng trộm lại đem hai chân mở ra càng lớn, trong lòng chờ đợi Long Doanh có thể liếm lâu chút, nuốt nhiều thêm một chút âm thủy của hắn.

Đầu lưỡi của Long Doanh ở trong hoa huyết của Thẩm Thanh liếm cuồng nhiệt nhưng âm thủy thể nào cũng liếm không hết, vừa liếm sạch lại có âm dịch mới từ trong hoa huyết chảy ra.

Long Doanh cảm giác Thẩm Thanh giống như làm từ nước vậy, âm thủy thể nào cũng liếm không hết hoa huyết cũng là càng liếm càng ướt. Long Doanh nghĩ hoa huyết ướt đầm này chỉ dùng đầu lưỡi nhấm nháp thì quá uổng phí phải cho đại nam căn phía dưới của y cũng nhấm nháp một chút. Hơn nữa long căn của Long Doanh đã sớm cứng rắn nên không do dự lập tức từ giữa hai chân Thẩm Thanh ngẩng đầu ngồi dậy.

“Miệng trẫm đã nhấm nháp đủ, kế tiếp trẫm sẽ cho côn thịt nhấm nháp một chút mỹ vị của Thanh Nhi a.” Long Doanh cởi bỏ tiết khổ lộ ra cự vật của mình.

13. Chương 13: Thêm Một Bàn Thịt Nữa ~h (đùa Bồn Hoa Huyết)

Nam căn của nam tử bình thường so với ca nhi đồ sộ hơn rất nhiều. Nam căn ca nhi cơ bản chính là bài trí, tựa như Long Doanh khi này cũng không để ý qua tiểu nhục côn của Thẩm Thanh chỉ không ngừng đùa bồn hoa huyết, chung quy chỗ đó mới có thể khiến y khoái hoạt.

Bởi vì nam căn của nam nhân thật sự có tác dụng chứ không phải để bày trí nên khẳng định so với ca nhi thô dài hơn rất nhiều. Hơn nữa Long Doanh sinh tại Hoàng gia, ăn uống toàn của ngon vật lạ, lại trường kỳ tập võ nên thân mình xương cốt tự nhiên vô cùng tốt, cho nên nam căn so với nam tử tầm thường còn muốn đồ sộ hơn.

Hiện tại lại cương cứng quá mức nhìn côn thịt màu tím đỏ to gần bằng cánh tay của hài tử sơ sinh chiều dài cũng không kém vượt qua nửa đoạn cánh tay ngay cả lông mao vây quanh gốc đại nhục bồng cũng thô đen rậm rạp.

Côn thịt trắng tấp vênh lên lại khiến Thẩm Thanh xem có chút kinh hoảng, khi xưa nam căn vừa thô vừa dài này đâm vào tận cùng bên trong hắn chỉ cảm thấy thân thể bị xé nứt vô cùng thống khổ. Thẩm Thanh vừa nghĩ đến nỗi đau đớn kia khẩn trương kinh hãi thân thể tự nhiên cũng co rúm lại.

“Thanh Nhi hai chân lại mở ra chút, trắm muốn đi vào.” Long Doanh đợi không kịp cúi xuống hai tay chống hai bên thân người của Thắm Thanh còn thịt đối diện với miệng hoa huyết lập tức đâm vào.

“A!” Thắm Thanh bị dọa đến run rẩy, nhưng không có cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng chỉ là huyết động bị đại nhục bổng trong nháy mắt nóng lớn ra hơi hơi có chút căng trướng mà thôi. Lúc trước khi sinh hoạt chuyện phòng the Long Doanh đều trực tiếp đâm vào nên Thắm Thanh đương nhiên sẽ đau. Nhưng hôm nay hoa huyết của Thắm Thanh trước đã được Long Doanh chơi đùa đến tiết ra dâm dịch, một lượng lớn dâm thủy có tác dụng làm trơn nên khi còn thịt đâm vào tự nhiên sẽ không đau.

“Thanh Nhi hoa huyết thật tuyệt, rất chặt chẽ dâm thủy lại nhiều, làm trắm thoải mái muốn chết.” Long Doanh lần đầu đâm vào liền khẩn cấp đưa đẩy, bên trong hoa huyết dâm thủy quá nhiều còn thịt mỗi khi vào ra sẽ phát ra tiếng vang phác tư phác tư. Dâm thủy còn bị còn thịt mang ra bên ngoài cơ thể Thắm Thanh dính vào lông mao của Long Doanh, làm chỗ kết hợp giữa hai người càng thêm ẩm ướt dính dính.

“Hoàng.. Hoàng Thượng Chậm một chút.....” Long Doanh hướng vào hoa huyết dùng lực đạo quá mạnh đánh thẳng làm cả người Thắm Thanh đều lắc la lắc lư. Thắm Thanh chỉ có thể nắm lấy đệm chắn dưới thân phòng ngừa đầu đụng vào vách tường.

Long Doanh lại làm càng thêm mãnh liệt, đại nhục bổng ở trong hoa huyết trơn ướt căng chặt đâm thẳng về phía trước, dùng sức cọ xát nhục bích(vách tường thịt), nhanh chóng đưa đẩy để đạt được cực hạn khoái cảm. Long Doanh sau khi đưa đẩy mấy chục cái, hứng trí càng ngày càng cao, nắm hai chân của Thắm Thanh để trên vai khiến hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ, mỗi một lần mãnh liệt đưa đẩy thao động xương hông của Long Doanh va chạm vào mông của Thắm Thanh phát ra tiếng “ba ba” rung động.

“Thanh Nhi, thoải mái sao? Bị đại nhục bổng của trắm thao thích hay không?” Long Doanh lúc ân ái cùng nhau, uy nghi để vương bị ném qua một bên, cái gì dâm dăng muốn nói đều nói ra hết.

“Hoàng Thượng” Thắm Thanh xấu hổ không trả lời loại vấn đề này, nhưng lần này cảm giác xác thật không giống những lần trước.

Hoa huyết bị Long Doanh nhanh chóng đưa đẩy làm đến nóng bỏng, đại nhục bổng khi ra vào lại đem nhục bích ma sát đến ngứa ngáy. Mỗi lần đại nhục bổng đâm vào Thắm Thanh cảm giác vô cùng thỏa mãn, nhưng khi đại nhục bổng vừa đi ra hoa huyết hư không khó chịu muốn đòi mạng. Khi Long Doanh lại tiến vào, Thắm Thanh liền nhanh chóng co chặt lại hoa huyết kẹp nam căn vừa thô vừa dài kia luyến tiếc nó không muốn nó đi ra ngoài.

“Thanh Nhi, nhanh lên trả lời trắm! Xem hoa huyết của khanh đem đại nhục bổng của trắm kẹp chặt như vậy, có phải không nỡ cho trắm rút ra ngoài. Thanh Nhi, nếu khanh không trả lời, trắm sẽ không đi vào.” Long Doanh cảm giác còn thịt của mình vốn là được hoa huyết căng chặt hút vào, khi rút ra lại bị Thắm Thanh dùng sức giữ lại tự nhiên là sướng khoái vô cùng. Nhưng là vì muốn Thắm Thanh nói vài câu tình thú Long Doanh cần rằng rút còn thịt ra, nhưng lại dùng đỉnh quy đầu cọ xát huyết khẩu dẫn dụ Thắm Thanh nói.

“Thích..... Thích..... Thanh Nhi thích.....Hoàng Thượng.....” Thắm Thanh thanh âm cực nhỏ đáp, phía dưới hoa huyết không có còn thịt thao động liền ngứa đến khó chịu nên Thắm Thanh lại ngưng ngưng trực tiếp

mở miệng, rồi vụng trộm di chuyển cánh mông, muốn dùng hậu huyết muốn nuốt đại nhục bồng của Long Doanh.

“Nói cho trẫm là nơi nào thích? Chắc chắc, Thanh Nhi đây là tham sao, lại học được để cho mông ăn vụng đại nhục bồng, trẫm lúc trước thế nào lại không phát hiện hoàng hậu của trẫm lại dám dăng như thế, thật sự là lãng phí ba năm thời gian rồi. Nếu sớm biết trẫm sẽ ngày ngày thao hai huyết của khanh khiến khanh cả ngày đều ngậm đại nhục bồng của trẫm, khiến khanh mỗi ngày không thể khép chân, không xuống giường được.....” Long Doanh phát hiện động tác của Thấm Thanh cố ý đem côn thịt ra càng xa một chút, còn dùng một đồng lớn lời nói hạ lưu kích thích Thấm Thanh.

“Hoa huyết của Thanh Nhi bị đại nhục bồng của Hoàng Thượng làm rất thích.....Hoàng Thượng Thanh Nhi khó chịu..... Cho thần..... Cầu cầu người..... Cho thần.....” Côn thịt rời đi lâu hoa huyết càng thêm hư không khó nhịn, lại thêm những lời của Long Doanh trêu chọc làm Thấm Thanh mặt đỏ tai hồng, tâm trạng cuộn cuộn. Thấy Thấm Thanh càng khó chịu Long Doanh lại càng là ép buộc mình cố nhịn. Thấm Thanh rốt cuộc khuất phục với dục vọng, khóc cầu xin Long Doanh.

“Thanh Nhi thật ngoan.” Long Doanh vừa lòng cười cười, cũng là đã nhẫn nại đến cực hạn, thẳng lưng một lần nữa đem côn thịt lại đâm vào bên trong hoa huyết.

Long Doanh hưng hăng thao Thấm Thanh, côn thịt đưa đẩy mãnh liệt mà bên trong hoa huyết đâm thủy lại thật sự quá nhiều, đến nỗi mỗi lần đưa đẩy đều làm đâm thủy văng khắp nơi, làm ướt mông Thấm Thanh, làm ướt cả đùi Long Doanh, ướt cả đệm chăn bên dưới. Hương vị của đâm thủy cũng phiêu tán trong không khí làm trong tấm thất đều là khí tức tình ái đâm mỹ.

“Thanh Nhi, hoa huyết của khanh thật là cực phẩm, thao lâu như vậy nhưng vẫn còn rất chặt, kẹp trẫm thoải mái quá, nhanh đem long tinh của trẫm hút ra đi.” Đưa đẩy mấy trăm phát, Long Doanh cảm giác hoa huyết của Thấm Thanh căng chặt như lúc ban đầu hút chặt đại nhục bồng, khiến y sáng khoái từ đầu thích đến mũi chân, tinh dịch sắp không giữ được muốn bắn ra.

“Hoàng Thượng..... Thanh Nhi cũng..... Cũng muốn..... A!” Có lẽ là bởi vì lúc trước cao trào đã qua một lần, nên thời gian Thấm Thanh kiên trì rất dài nhưng bị thao lâu như vậy, Thấm Thanh cũng đã đến đỉnh cao trào trước Long Doanh.

“Khanh đúng là tiểu dâm oa! Tiểu tao hóa! Thế nhưng lại bắn trước trẫm! Trẫm cũng muốn bắn, trẫm muốn đem long tinh đều bắn vào trong hoa huyết của Thanh Nhi.” Long Doanh thấy Thấm Thanh phun đâm thủy cũng đâm vào thật sâu cùng bắn, mà Thấm Thanh vừa qua cao trào lại bị long tinh nóng bỏng bắn vào hoa huyết kích thích toàn thân run run một trận.

“Thanh Nhi.....” Long Doanh cúi xuống ghé vào trên người Thấm Thanh phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

“HoàngHoàng Thượng Ngài.....” Chỉ một lát sau Thấm Thanh lại cảm giác côn thịt cắm ở hoa huyết đã bắn tinh bắn nhuyển lại trở nên càng ngày càng cứng rắn.

“Thanh Nhi, trẫm còn chưa muốn đủ, cho trẫm lại tiếp tục thao hậu huyết được không?” Long Doanh

ngẩng đầu cười hỏi.

14. Chương 14: Tiếp Thêm Thịt ~h (thao Hậu Huyết)

“Ân.” Thẩm Thanh biết Long Doanh thể lực luôn luôn rất tốt, lúc trước chuyện phòng the cũng sẽ liên tiếp muốn hai lần. Mà lúc này Thẩm Thanh bị buộc nói vài câu hạ lưu cũng dần dần buông thả, lúc này tuy rằng e lệ, nhưng vẫn là nhẹ nhàng gật đầu.

“Thanh Nhi lần này thể nào lại ngoan như vậy? Trẫm còn tưởng rằng khanh lại mặt đỏ thẹn thùng không phản ứng trẫm nữa chứ.” Long Doanh cười sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của Thẩm Thanh rồi ngồi thẳng lên.

Côn thịt còn cắm ở bên trong hoa huyết, khi Long Doanh lui ra phía ngoài thì long tinh cùng âm thủy cũng theo động tác đó chảy ra phía ngoài. Long Tinh dính nị màu trắng sữa làm hạ thể hai người dính dấp không chịu nổi. Long Doanh cau mày lấy khăn lau lung tung vài cái rồi tùy tay ném xuống dưới giường, dù sao xong việc đương nhiên sẽ có cung nô thu thập.

“Thanh Nhi, thuốc cao đâu?” Long Doanh ngẩng đầu hỏi. Dưới tình huống bình thường, hậu huyết của song nhi cũng không giống hoa huyết có thể tự tiết ra âm thủy, trước khi côn thịt cắm vào muốn không đau đớn phải có thuốc cao làm trơn một chút. Thứ nhất là có thể giảm bớt đau đớn cho Thẩm, ở một phương diện khác cũng có thể khiến Long Doanh đưa đẩy càng thêm thông thuận.

“Ồ trong tủ bên kia. Hoàng Thượng..... Thần..... Thần phía dưới.....” Thẩm Thanh chỉ nhìn Long Doanh cũng không biết vì cái gì lại lắp bắp thẹn thùng. “phía dưới thể nào?” Long Doanh thò tay sờ vào mông của Thẩm Thanh.

“Ồ..... Bên trong.....” Thẩm Thanh bộ dáng có chút sốt ruột, ấp úng nửa ngày cũng không biểu đạt rõ ràng.

“Bên trong? Là bên trong hậu huyết như thế nào?” Long Doanh nghi hoặc đưa ngón tay cắm vào hậu huyết của Thẩm Thanh sờ soạng.

“Thanh Nhi, cục huyết của khanh... thể nào đã..... ướt?” Ngón tay đi vào, Long Doanh lập tức cảm giác được cục huyết phía trong đã ra nước. Nhục bích ướt mềm gắt gao hút chặt ngón tay.

So với hoa huyết, khi Long Doanh cảm nhận được cục huyết của Thẩm Thanh đã xuất ra âm thủy càng thêm khiếp sợ, là ca nhi thì hoa huyết đều có thể tự phân bố âm thủy, nhưng chỉ có cực kỳ số ca nhi cục huyết mới có thể chủ động xuất dịch thủy.

Long Doanh thể nào cũng không nghĩ đến hoàng hậu y đã cưới ba năm lại là bảo bối hi hữu, đều do mình lúc trước rất thô bạo, nếu điều giáo tốt Thẩm Thanh khẳng định sẽ sớm phát hiện hấn thật diệu dụng. Long Doanh lại một lần nữa vì chuyện lãng phí ba năm thời gian mà cảm thấy hối tiếc bóp cổ tay.

“Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh nhìn thấy Long Doanh đã biết được ý tứ của hắn đỏ mặt mềm mềm giọng gọi.

“Thanh Nhi, khanh thật đúng là bảo bối. Trẫm vừa nói hoa huyết của khanh là cực phẩm là trẫm sai lầm, trước sau hai huyết của khanh đều là cực phẩm trong cực phẩm, đều rất đậm đặc, hiện tại đến thuốc cao đều không cần dùng, đại nhục bồng của trẫm liền có thể trực tiếp đâm vào đi. Thanh Nhi, trẫm hiện tại cần phải đi vào.” Long Doanh vừa nói chuyện vừa dùng hai tay tách mở cánh mông của Thẩm Thanh miệng súc huyết bị mở ra thành lỗ tròn nhỏ, Long Doanh thẳng lưng đem đại nhục bồng đâm vào.

“A...!” Tuy rằng súc huyết đã tiết ra dịch nhờn, nhưng còn thịt thô dài mảnh liệt đâm vào Thẩm Thanh vẫn có chút không thích ứng.

“Hô..... Thật chặt, so với hoa huyết phía trước còn muốn chặt hơn, trẫm chỉ là cắm vào mà có cảm giác sáng khoái vô cùng. Thanh Nhi, đem gối đầu lấy lại đây cho trẫm.” Long Doanh thoải mái thở ra một hơi, nhìn Thẩm Thanh phân phó nói.

Thẩm Thanh không biết Long Doanh muốn làm cái gì, nhưng vẫn là nghe lời đem gối đầu phía dưới đưa qua.

Long Doanh tiếp nhận gối đầu nhét vào dưới mông Thẩm Thanh. Cái mông Thẩm Thanh được lót cao lên nên súc huyết không sai biệt lắm cùng hạ thể của Long Doanh ngang hàng, càng tiện lợi cho đại nhục bồng đưa đẩy.

Long Doanh kéo hai chân Thẩm Thanh tách mở đến lớn nhất, bắt đầu một đợt mới thao động.

Long Doanh không hổ là hoàng đế, ngay cả chuyện phòng the cũng dừng mảnh hơn người. Lần trước bản tính đối với Long Doanh không có bất cứ ảnh hưởng, bắt đầu công kích súc huyết của Thẩm Thanh giống như mưa rền gió dữ.

Đại nhục bồng đâm vào huyết động chỗ sâu nhất, lại nhanh chóng rút ra, nhưng miệng súc huyết còn chưa hoàn toàn khép lại, liền một lần nữa hung hăng đỉnh vào. Quan sát cẩn thận sẽ thấy súc huyết của Thẩm Thanh bị đại nhục bồng thường xuyên nhanh chóng đưa đẩy làm cho đỏ bừng.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Chậm..... Chậm một chút.....” Súc huyết, huyết động so hoa huyết nhỏ hẹp hơn, cho nên cảm giác của Thẩm Thanh cũng càng thêm cường liệt, đại nhục bồng nhồi vào toàn bộ huyết động, tại lần lượt đưa đẩy làm bên trong súc huyết trở nên nóng như lửa. Cảm giác đau đớn ngứa ngáy hỗn loạn, cực đau lại cũng cực thích.

Long Doanh lúc này làm sao có thể chậm lại chỉ biết càng nhanh càng mạnh thêm.

Thẩm Thanh cảm giác mông như bị đại nhục bồng đâm xuyên. Không biết có phải thao đến mức phát hỏa hay không phía trước hoa huyết không ngờ lại chảy ra một chút chất lỏng màu trắng, đó là hỗn hợp dịch thủy của Thẩm Thanh và long tinh của Long Doanh khi này bắn vào.

Nhìn thấy dâm cảnh này khiến Long Doanh hai mắt đỏ hồng, từ cúc huyết phía sau rút ra côn thịt, lại đâm vào hoa huyết phía trước.

Long Doanh một côn thịt hưởng dụng hai huyết động, đâm vào hoa huyết phía trên xong lại tiến xuất phía dưới cúc huyết, lúc nhanh lúc chậm, thay nhau đưa đẩy tùy ý ra vào, rất là khoái hoạt. Long Doanh lúc này rốt cuộc minh bạch cái gì gọi là “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”[1], cái gì gọi là “Mỹ nhân oa, anh hùng trủng”[2], thân là đế vương mà giờ phút này Long Doanh cũng không muốn quan tâm giang sơn xã tắc, chỉ muốn say chết bên trong hai huyết của mỹ nhân.

“A! a! Hoàng Thượng, Thanh Nhi muốn chết! Thanh Nhi muốn bị đại nhục bồng của Hoàng Thượng giết chết!” Trước sau hai huyết đều song song khoái cảm khiến Thẩm Thanh cao trào thay nhau nổi lên.

Hoa huyết, cúc huyết phun từng luồng dâm thủy liên tiếp không ngừng trào ra bên ngoài cơ thể, mông đùi đều bị làm ẩm ướt dính dính, chặn dêm dưới thân đã ướt một mảng lớn. Thẩm Thanh bị thao đến thần trí không rõ ràng trong miệng lung tung kêu to, ánh mắt sương mù, sắc mặt ửng hồng, cả người vì cường liệt khoái cảm mà không ngừng run run.

“Trẫm rất luyện tiếc giết chết Thanh Nhi, không có Thanh Nhi, đại nhục bồng của trẫm sẽ bị ghen chết. Thanh Nhi ngoan, Thanh Nhi giỏi, về sau mỗi ngày khanh đều giương chân cho đại nhục bồng của trẫm thao hai động hoa huyết và cúc huyết được không?” Liên tục không ngừng đưa đẩy thao lộng khiến thể lực hơn người như Long Doanh cũng có chút thở hổn hển, trán cũng ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng tư vị tiêu hồn thực cốt lại căn bản để ý không thể dừng lại, ngược lại sẽ càng thêm mãnh liệt cùng điên cuồng.

“Hảo hảo Thanh Nhi để đại nhục bồng thao..... Hoàng Thượng khiến đại nhục bồng thao cả hai huyết của Thanh Nhi”

“Khanh là tiểu dâm oa..... Tiểu dâm phụ..... Trẫm muốn dâm xuyên hoa huyết của khanh..... phá hư hậu huyết của khanh.....”

Trong không khí tràn ngập hương vị của dâm dịch gợi tình, trong phòng vang vọng dâm thanh lãng ngữ của hai người. Cho dù ai cũng không nghĩ đến ở trước mặt mọi người uy nghiêm cao ngạo đế vương cùng đoan trang lãnh đạm hoàng hậu, lúc này trên giường lại như dã thú giao hợp dâm loạn điên cuồng.

[1]Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu: chết dưới chân mỹ nhân có thành quỷ cũng là quỷ phong lưu.

[2]Mỹ nhân oa, anh hùng trủng: Mỹ nhân làm nũng, anh hùng có chết cũng không ngại

15. Chương 15: Tiếp Tục Khoái Trá Viết Thịt (hoàng Thượng Muốn Được Ban Thưởng!!!)

Sau một trận ân ái đến hôn thiên ám địa Long Doanh rốt cuộc ở trong cú huyết Thảm Thanh bắn ra long tinh. Thảm Thanh trước sau bên trong hai huyết đều đổ đầy long tinh của Long Doanh, lại bị Long Doanh thao đến mệt nằm bệt trên giường, hai chân vô lực không thể khép lại, tinh dịch màu trắng sữa từ hai huyết khẩu thông thả chảy ra.

Nhìn cảnh tượng dâm mỹ này Long Doanh lại một lần nữa tâm trạng cuộn cuộn, nếu không phải bắn hai lần xác thật có chút mỗi một e rằng còn thịt lại muốn tiếp tục hưởng thụ mỹ vị của hai huyết.

Long Doanh sai cung nhân bưng tới nước ấm, sau đó ôm Thảm Thanh đi thanh tẩy, còn cung nhân sẽ thu thập sạch sẽ giường đổi mới đệm chăn.

Hai người lại lần nữa về nằm trên giường. Lúc này Thảm Thanh đã mệt mỏi rất nhanh vùi vào trong lòng Long Doanh ngủ mê mệt.

Ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, Long Doanh lúc này tâm tình rất là sung sướng, hôm nay cùng Thảm Thanh nối lại tiền duyên, sau lại làm mấy trăm phát khoái cảm đến tê người.

Hoàng hậu của y thật đúng là bảo bối, hoa huyết cú huyết tư vị mỹ diệu đến bây giờ đều còn để người ta bồi hồi, Long Doanh trong lòng nghĩ trên mặt lộ ra tươi cười thỏa mãn vô cùng. Chỉ còn có một chút chưa thỏa mãn, y liếm liếm môi, y ở trong hoa huyết bắn nhiều long tinh vậy không biết trong bụng Thảm Thanh hiện tại đã mang thai hài tử của y không.....

Hài tử..... Long Doanh trên mặt tươi cười đột nhiên tắt hẳn sau đó trong nháy mắt thay đổi sắc mặt. Một đoạn ký ức cố ý bị vùi lấp tràn vào trong đầu Long Doanh.

Thảm Thanh vào cung một năm sau từng mang thai, tuy rằng lúc ấy Long Doanh dưới gối đã có ba nhi tử cùng một ca nhi, nhưng hoàng hậu Thảm Thanh lần này nếu sinh hạ nam hài tương lai nhất định là sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế. Thảm Thanh đối với hài tử đầu lòng này rất là chờ mong, nếu ngày xưa bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc bây giờ mỗi một ngày vẻ mặt đều tươi cười. Mà Long Doanh ở mặt ngoài giả bộ rất cao hứng trong lòng lại đánh bần tính.

Thân phụ Thảm Thanh nắm giữ binh quyền, nếu Thảm Thanh lại sinh hạ nhi tử kế thừa ngôi vị hoàng đế thì Thảm gia tất sẽ nắm giữ quyền thế càng lớn, đến lúc đó chắc chắn dẫn đến ngoại thích chuyên quyền.

Long Doanh suy nghĩ như vậy nên không muốn cho Thảm Thanh sinh hạ hài tử của y. Huống hồ Long Doanh lại không thiếu nhi tử, không cần lo lắng tương lai không người kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nhưng Thảm Thanh lúc ấy đã mang thai, Long Doanh không có khả năng vô duyên vô cớ khiến Thảm Thanh phá bỏ hài tử trong bụng, vì thế liền suy nghĩ một biện pháp thần không biết quỷ không hay.

Thẩm Thanh mỗi ngày thường đến thỉnh an Thái Hậu, từ lúc có thai mỗi khi xuất hành đều sẽ ngồi kiệu, Long Doanh liền tìm đến một tiểu thái giám phụ trách khiên kiệu ra lệnh tiểu thái giám trong lúc khiên kiệu cho Thẩm Thanh làm bộ không cẩn thận vấp ngã một lần. Đến lúc đó cỗ kiệu bị ngã, Thẩm Thanh bị té nhất định sẽ hư thai.

Đương nhiên nếu làm hoàng hậu bị ngã hư thai khẳng định là tử tội, nhưng đây là mệnh lệnh Hoàng Thượng Long Doanh nên Tiểu thái giám không dám làm sai lệnh. Nhưng Long Doanh cam đoan sau khi Tiểu thái giám chết đi nhất định sẽ đối xử tử tế với người nhà của hắn.

Kết quả, Thẩm Thanh một ngày ngồi kiệu đi thỉnh an Thái Hậu bởi vì một thái giám đột nhiên ngã sấp xuống dẫn đến kiệu nghiêng lệch khiến Thẩm Thanh cũng từ trên cỗ kiệu té xuống. Thẩm Thanh lúc ấy mang thai được ba tháng, còn chưa tiến vào thời điểm thai kỳ ổn định, vừa ngã liền bị hư thai mất đi hài tử trong bụng.

Hài tử của Thẩm Thanh không còn, Long Doanh giả bộ nổi giận đem tiểu thái giám chém đầu sau đó lại giả mù sa mưa đi an ủi Thẩm Thanh đang thương tâm muốn chết. Nói cái gì hoàng hậu khanh còn trẻ, ngày sau nhất định có thể sinh cho trăm càng nhiều hài tử.

Chuyện này kéo dài đến hai năm sau, Long Doanh vốn là qua đêm chỗ Thẩm Thanh số lần ngày càng ít, trong chuyện phòng the cố ý không bắn tinh vào hoa huyệt nên Thẩm Thanh không có mang thai nữa cho đến ngày hôm nay.

Nhớ đến đoạn chuyện cũ này, Long Doanh mồ hôi lạnh đã ướt đẫm toàn thân, nhìn Thẩm Thanh trong lòng ngủ yên, Long Doanh càng cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Nếu Thẩm Thanh biết chuyện này sẽ như thế nào? Không! Hắn không có khả năng biết đến! Lúc trước Tiểu thái giám kia cũng đã bị xử tử, trên đời này trừ chính y sẽ không có người thứ hai biết, chuyện này sẽ trở thành bí mật vĩnh cửu. Y cùng Thẩm Thanh ngày sau gặp nhau còn rất nhiều cơ hội, bọn họ sẽ có rất nhiều hài tử.....

Long Doanh một lần lại một lần an ủi chính mình, cực lực đem chuyện này một lần nữa vùi lấp dưới đáy lòng.

Phụ thân của Thẩm Thanh là đại tướng quân Thẩm Trác sau khi giúp Long Doanh bình định Liễu Hàn Lâm muốn tiếp tục về biên quan trấn thủ. Trước khi đi ông đến Phụng Tê điện cùng Thẩm Thanh chào từ biệt, kết thúc buổi lâm triều Long Doanh cũng trở về đây.

Thẩm Thanh dặn dò phụ thân ở biên quan lạnh giá phải bảo trọng thân thể, phụ thân dặn Thẩm Thanh cũng phải tự chiều cố mình, phụ tử hai người lưu luyến chia tay.

“Thẩm tướng quân, khanh trấn thủ biên quan vất vả công lao càng lớn, bên cạnh lại không người chiều cố, không bằng lần này mang theo mẫu thân Thanh Nhi cùng đi đi.” Lúc phụ tử Thẩm Thanh nói lời từ biệt thì Long Doanh ở một bên đột nhiên mở miệng.

“Hoàng, Hoàng Thượng Thần tạ ơn Hoàng Thượng ân điển!” Thẩm Trác đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo kịp phản ứng lập tức quỳ xuống tạ ơn. Tướng quân trấn thủ ở biên cương gia quyền khẳng định là phải lưu

lại ở kinh thành để ngừa tướng quân không một lòng thần phục, đến lúc đó gia quyến có thể làm con tin. Hôm nay Long Doanh chủ động đưa ra chủ ý muốn Thấm Trác mang gia quyến đồng hành, đủ để chứng minh ý đối với Thấm gia rất tín nhiệm.

“Tạ Hoàng Thượng.” Thấm Thanh mặt cũng lộ vẻ vui sướng quỳ xuống hướng Long Doanh nói lời cảm tạ.

“Thanh Nhi cùng Thấm tướng quân đều bình thân đi. Lúc trước là trẫm không đúng, tin nhầm tiểu nhân lại đem trung thần lương tướng bài xích, lần này nếu không phải Thấm tướng quân cùng Thanh Nhi, trẫm e cả ngôi vị hoàng đế cũng không bảo đảm. Các khanh một là quốc trưởng của trẫm, một là hoàng hậu của trẫm, đừng cùng trẫm khách khí như thế. Thanh Nhi, đại tẩu cùng điệt nhi của khanh không phải cũng ở kinh thành sao, lần này cũng cùng ca ca khanh đi biên quan đi.” Long Doanh đơn giản làm người tốt thì làm đến cùng.

Phụ tử Thấm Thanh càng nghe càng hớn hởi, đối với Long Doanh lại một phen cảm kích khấp tạ, sau đó Thấm Trác lại hàn huyên vài câu liền cáo từ ly khai.

“Thanh Nhi tạ Hoàng Thượng có thể cho mẫu thân và tẩu tử cùng đi biên quan.” Sau khi phụ thân đi về Thấm Thanh lại hướng Long Doanh nói lời cảm tạ, trong mắt tràn đầy chân tâm thực lòng hoan hỉ.

“Thanh Nhi cũng không thể chỉ ngoài miệng nói tạ ơn, có phải nên làm một chút gì đến biểu đạt lòng biết ơn đối với trẫm.” Nhìn thấy Thấm Thanh cao hứng Long Doanh cũng rất là vui vẻ, cúi đầu hôn vào trán của Thấm Thanh. Long Doanh hôm nay làm như vậy một phương diện là xuất phát từ lòng tín nhiệm với Thấm gia, một phương diện khác là muốn Thấm Thanh cao hứng.

“Hoàng Thượng muốn Thanh Nhi làm cái gì cũng được.” Thấm Thanh lập tức sảng khoái đáp.

“Làm cái gì cũng được?” Long Doanh lại xác nhận, trong mắt lóe lên một ánh nhìn không có hảo ý.

“Ân.” Thấm Thanh dùng lực gật gật đầu.

Long Doanh không lại nói nhiều, cúi lưng ôm lấy Thấm Thanh.

“Hoàng Thượng thần phải làm cái gì?” Thấm Thanh bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng lấy tay ôm cổ Long Doanh.

“Tất nhiên là cùng Thanh Nhi làm chuyện khoái hoạt rồi.” Long Doanh đem Thấm Thanh ôm vào nội thất, trực tiếp phóng tới trên giường.

16. Chương 16: Lại Bắt Đầu Ăn Thịt ~ (hoàng Hậu Tự Ngoạn Nắm Vú Cho Trẫm Xem~~~)

“Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh nhẹ nhàng đẩy Long Doanh một chút, lui lui về phía sau.

“Thanh Nhi, trẫm đã ghen hai ngày, lại ghen nữa long căn của trẫm phải ghen đến hỏng mắt.” Long Doanh rất là bất mãn la hét. Sau ngày ấy phát hiện Thẩm Thanh rất điệu dụng nên Long Doanh vài ngày đều cùng Thẩm Thanh điên loạn đảo phượng, mỗi ngày đại nhục bổng đều phải ở trong hai huyết thống nhất thống(làm một cái) mới được.

Sau này Thẩm Thanh suy nghĩ đến thân thể của Long Doanh, quyết tâm cự tuyệt cầu hoan. Nhưng Long Doanh cũng không đi tìm phi tần khác, vẫn như trước ở chỗ Thẩm Thanh qua đêm, chỉ là trong lòng đặc biệt buồn bực.

“Hoàng thường mỗi ngày làm..... Làm chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến thân thể, Hoàng Thượng vì thiên hạ bách tính xin bảo trọng long thể của ngài.” Thẩm Thanh ôn nhu kiên nhẫn khuyên giải nói.

“Nhưng trẫm cũng không có mỗi ngày đều làm a, trẫm không phải đã thanh tâm quả dục hai ngày nha, Thanh Nhi muốn trẫm bảo trọng long thể, nhưng nếu cứ như vậy long thể trẫm sẽ bị ghen hỏng. Thanh Nhi ngoan, vì thiên hạ bách tính, khanh đáp ứng trẫm đi.” Long Doanh càn quấy nói bậy dụ dỗ Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh biết Long Doanh ghen hai ngày, hôm nay khẳng định là không đạt mục đích không bỏ qua, cũng miễn cưỡng đáp ứng, sau đó bị Long Doanh cởi giày ôm lên giường.

“Thanh Nhi, khanh hôm nay tự mình ngoạn nắm vú cùng hoa huyết cho trẫm xem được không, trẫm thích nhất thấy dáng vẻ dâm đảng tao lãng của khanh.” Long Doanh vừa thấy Thẩm Thanh đáp ứng, lại cợt nhả thêm một chút, được một tác lại muốn tiến một thước nói.

“Hoàng Thượng!” Thẩm Thanh mặt lập tức hồng đến lỗ tai cảm giác hai má nóng như thiêu đốt.

“Thanh Nhi, khanh vừa nói trẫm muốn khanh làm cái gì cũng được mà. Thanh Nhi thân là hoàng hậu vì thiên hạ bách tính làm gương mẫu, không thể nói không giữ lời.” Long Doanh giả bộ nghiêm trang dựa vào lời nói vừa rồi ép buộc Thẩm Thanh.

“Thần..... Thần.....” Thẩm Thanh há miệng thở dốc lại không biết nên phản bác thế nào, vừa xấu hổ lại sốt ruột.

“Thanh Nhi. Khanh khiến trẫm ghen hai ngày, dù sao cũng phải cho trẫm một chút ngon ngọt đi, nếu khanh cảm giác thiệt thòi, trẫm trước hết cho khanh chơi đùa đại nhục bổng của trẫm được không.” Long Doanh lại nắm tay của Thẩm Thanh để vào trong tiết khổ của mình.

“Hoàng Thượng!” Thẩm Thanh khuôn mặt đỏ bừng nhanh chóng rút tay về.

“Thanh Nhi, Khanh cùng trẫm là phu phu thân mật, ở trước mặt nhau không có cái gì là làm không được. Khanh xem mấy ngày này lúc trẫm cùng Khanh ân ái cũng bỏ hết uy nghiêm của bậc đế vương cái gì hạ lưu dân đẳng đều nói ra.” Long Doanh nâng tay khẽ vuốt gò má của Thẩm Thanh đối thể công ôn nhu đi dụ dỗ hẳn.

“Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh cắn cắn cánh môi trong lòng hơi có chút dao động.

“Thanh Nhi ngoan, chúng ta trước đem cởi hết xiêm y, Khanh yên tâm trẫm sẽ không để Khanh chịu thiệt trẫm cũng cởi hết.” Long Doanh vừa thấy ý cự tuyệt của Thẩm Thanh không rõ ràng, lập tức liền động thủ cởi xiêm y của hẳn sau đó y cũng cởi hết.

Hai người trần trụi ngồi ở trên giường, Long Doanh hai ngày chưa cùng Thẩm Thanh sinh hoạt ân ái đại khái là thật nghẹn đến hỏng, cái gì cũng không làm hết, lúc này chỉ là nhìn thân thể của Thẩm Thanh trần trụi trắng nõn, đại nhục bồng đã rất nhanh cương cứng. Thẩm Thanh nhìn thấy nhanh chóng dời tầm mắt, ánh mắt không biết nhìn xem chỗ nào.

Long Doanh ngược lại rất đắc ý cười cười, còn lắc lắc eo lưng lay vài cái, đối long căn thô dài của mình rất là đắc ý.

“Thanh Nhi, trước lấy ngón tay đè lại núm vú của Khanh đi.” Long Doanh biết Thẩm Thanh khẳng định là sẽ không chủ động đưa bốn thân thể liền hướng dẫn Thẩm Thanh một ngón tay ấn trên núm vú.

“Sau đó Khanh lại chậm rãi xoa nhẹ một chút.. Thanh Nhi, đem ngực nâng cao chút như vậy khi xoa càng thoải mái.” Long Doanh lại cầm tay Thẩm Thanh vòng quanh núm vú xoay quanh xoa nắn.

“A.....” Núm vú vốn là bộ vị mẫn cảm nhất của Thẩm Thanh lại thêm mấy ngày này được Long Doanh điều giáo, hôm nay cơ hồ chạm vào liền có cảm giác. Hơn nữa hiện tại lại là chính tay của Thẩm Thanh xoa núm vú, cùng với lúc bị Long Doanh đưa bốn cảm giác có chút không đồng dạng. Thẩm Thanh cảm giác cực độ xấu hổ, nhưng càng xấu hổ cảm giác lại càng mãnh liệt.

“Thanh Nhi đây là có cảm giác đi, ngoan, núm vú bên kia cũng lấy tay nhu nhu đi.”

Long Doanh nghe Thẩm Thanh phát ra tiếng than nhẹ vừa lòng cười cười, lại bắt lấy một bàn tay khác của Thẩm Thanh ấn đến lên núm vú bên kia, nhưng không có chỉ đạo động tác khác, chỉ là bảo Thẩm Thanh ngón tay đè lại núm vú sau buông lỏng tay.

Thẩm Thanh lại không kim lòng được tự mình vân vân, Long Doanh thấy thế tay kia cũng buông lỏng ra, cái này hoàn toàn chính là Thẩm Thanh tự một mình đùa nghịch núm vú.

“Thanh Nhi hay lắm, núm vú bị xoa càng lúc càng lớn. Núm vú đỏ au trẫm nhìn thấy là muốn dùng miệng ngậm hung hăng mút mấy ngụm. Thanh Nhi Khanh lại dùng ngón tay kéo núm vú dùng lực một chút, đem núm vú chơi càng lớn chút.” Long Doanh không chuyển mắt nhìn chăm chăm động tác Thẩm Thanh xoa nắn núm vú vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi hơi khô.

“A! a! Hoàng Thượng...! Hoàng Thượng...!” Thắm Thanh tự mình ngoan núm vú đã tạo ra khoái cảm mạnh mẽ, Long Doanh nói cái gì liền làm theo cái đó, dùng sức lôi kéo đem núm vú chơi đùa vừa sưng vừa đỏ.

“Trẫm thấy rõ là khanh rất thích thú, dâm dăng vậy thì chỉ ngoan núm vú thế nào lại đủ. Thanh Nhi ngoan, bỏ núm vú giang chân ra, lấy tay tách mở âm thần cho trẫm xem trong hoa huyết có tiết dâm dịch không?” Thắm Thanh đùa chỉ là bốn núm vú không thể thỏa mãn y, Long Doanh lại chuyển dời tầm mắt nhìn về phía dưới nơi riêng tư.

17. Chương 17: Tiếp Tục Thịt Nha ~ (hoàng Hậu Tự Ngoan Hoa Huyết Cho Trẫm Xem~~~)

Thắm Thanh buông lỏng núm vú ra, thông thả giang rộng chân, do dự nửa ngày mới đưa bàn tay đến giữa hai chân, ngón tay có chút run rẩy kéo âm thần hướng ra hai bên.

“Chắc chắc, quả nhiên đã ướt.” Đầu Long Doanh hướng về phía trước, hai mắt tham lam nhìn chằm chằm hoa huyết đã chảy ra dâm thủy.

“Hoàng Thượng” Thắm Thanh cảm thấy cực độ xấu hổ, nếu không phải đầu Long Doanh đang ở giữa hai chân phồng chùng sớm đã khép lại hai chân.

“Thanh Nhi, mau..... Mau lấy ngón tay đè lại bên trên hoa huyết chỗ tiểu nhục viên (hột âm đế, hột âm vật) đó giống khi nãy xoa núm vú cứ như vậy mà xoa nó đi. Trẫm muốn xem chính khanh ngoan đến chảy nước.” Long Doanh vừa thấy hoa huyết của Thắm Thanh liền muốn đem đại nhục bồng đâm vào, nhưng vì muốn xem Thắm Thanh tự ngoan nên cố nén.

Long Doanh cũng nhăn nhó cực kỳ vất vả, không chỉ thở nặng nhọc khó chịu mà còn thịt cũng sưng đỏ đến phát đau.

Đều đã đến bước này, lúc này cự tuyệt Long Doanh căn bản là không có khả năng. Thắm Thanh chỉ chịu đựng xấu hổ, nhắm mắt cắn môi, run run ngón tay đè âm đế chậm rãi vân vê.

“A..... A.....” Âm đế là bộ vị cực kỳ mẫn cảm, Thắm Thanh xoa nhẹ vài cái là cảm thấy thích thú, không chỉ sướng khoái rên rỉ thành tiếng còn tự giác đem chân mở càng lớn, đôi mắt Long Doanh cũng đang giang rộng hai chân đùa bốn long căn của mình.

“Thanh Nhi thật đúng là dâm dăng, tự mình có thể chơi đùa kích thích như vậy, trẫm xem cũng chịu không nổi, trẫm cũng muốn ngoan đại nhục bồng của mình.” Long Doanh bị bộ dáng dâm dăng của Thắm Thanh kích thích, còn thịt càng thêm sưng đau khó chịu, cũng thò tay cầm long căn của mình bắt đầu lên xuống bộ lộng.

“Hoàng Thượng” Hoàng Thượng” Thắm Thanh nghe Long Doanh nói nên mở mắt, nhìn thấy y đang

đối diện với hần thưởng thức chơi đùa long căn của mình. Y ngày thường là hoàng đế cao cao tại thượng mà trước mặt hần dân loạn như thế, điều này làm cho Thẩm Thanh cảm giác càng ngày càng hưng phấn, ngón tay xoa âm đế cũng nhanh vài phần.

“Trẫm đã nói qua cùng Thanh Nhi, phu thê là thân mật nhất, trước mặt nhau làm cái gì cũng được, cho nên trẫm cũng muốn làm cho Thanh Nhi xem. Thanh Nhi cũng mau ngoan tiểu nhục viên của mình ngoan đến chảy nước cho trẫm.” Long Doanh ngoài miệng nói chuyện, ánh mắt lại không rời nhìn chăm chăm hoa huyết của Thẩm Thanh động tác trên tay không ngừng, đại nhục bồng bị vuốt ve thẳng tắp cứng rắn.

“Thanh Nhi..... Thanh Nhi muốn phun tinh dịch cho Hoàng Thượng xem..... A a! Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Thẩm Thanh lúc này cũng là triệt để buông xuôi, không chỉ lấy ngón tay xoa nắn âm đế, lại giống như ngoan núm vú day ấn âm đế lúc mạnh lúc nhẹ, chưa đầy một lúc liền đem bản thân ngoan đến cao trào xuất tinh. Cao trào đến rất mãnh liệt làm cho âm thủy như một dòng suối nhỏ từ bên trong hoa huyết chảy ra.

“Thanh Nhi chảy thật nhiều âm thủy, có phải thoải mái lắm không, mau lấy ngón tay đưa vào bên trong xem bên trong có ướt không.” Hoa huyết chảy ra nước khiến Long Doanh nhìn ánh mắt đều đỏ, mu bàn tay gân xanh xiết mạnh còn thịt, dùng lực mà nhanh chóng vuốt ve lên xuống.

“Đã rất ướt Hoàng Thượng trong hoa huyết của Thanh Nhi rất ướt rất trơn.....” Thẩm Thanh thập phần nghe lời đem ngón tay cắm vào miệng hoa huyết, kết quả bởi vì trong động huyết dâm dịch quá nhiều, nhục bích trơn ướt ngón tay vừa cắm vào lập tức đâm vào chỗ sâu nhất.

“Thanh Nhi, lấy ngón tay của mình đâm vào hoa huyết đi, tựa như trẫm ngày thường dùng đại nhục bồng thao khanh vậy. Thanh Nhi làm cho trẫm xem, trẫm liền dùng đại nhục bồng hung hăng thao khanh.” Nhịn lâu như vậy Long Doanh sớm muốn đem đại nhục bồng đâm vào, nhưng lại thật sự muốn nhìn bộ dáng dâm đang của Thẩm Thanh khi tự tay chơi đùa hoa huyết của mình.

“A..... A.....” Thẩm Thanh dựa theo Long Doanh yêu cầu lấy ngón tay đưa đẩy hoa huyết, âm thủy bên trong đều bị ngón tay móc ngoáy đi ra, theo nơi riêng tư chảy xuống phía dưới làm miệng cúc huyết cũng bị ướt.

“Thanh Nhi, ngón tay chơi đùa thích không? Có muốn trẫm cho long căn vừa thô vừa dài thao khanh không? Nếu muốn thì tự khanh ngồi lên đi.” Long Doanh thẳng lưng, đưa còn thịt thẳng tắp cứng rắn ở chính giữa bộ lông đen đặc rậm rạp dụ dỗ Thẩm Thanh.

“Muốn..... muốn..... Thanh Nhi muốn..... Hoàng Thượng mau cho Thanh Nhi.....” Ngày thường quen bị đại nhục bồng thao hoa huyết, nên ngón tay sao có thể thỏa mãn, Thẩm Thanh nhìn long căn thô dài dưới hạ thể của Long Doanh, mắt thèm thuồng, trong miệng nước miếng cũng sắp chảy ra, lập tức từ trong hoa huyết rút ngón tay của mình ra thẳng lưng nửa quỳ bò đến trên người Long Doanh nâng mông lên hướng đại nhục bồng ngồi xuống.

“A!” Thẩm Thanh vốn muốn dùng hoa huyết “Ăn luôn” đại nhục bồng của Long Doanh nhưng nơi riêng tư dính đầy âm thủy trơn ướt, còn thịt bị trượt ra liền thẳng tắp cắm vào trong cúc huyết ở phía sau. Mà cúc huyết Thẩm Thanh khi này lên cao trào cũng đã ra nước nhờn, lúc này đại nhục bồng mãnh đâm vào

không chỉ không cảm thấy đau, ngược lại vạn phần sảng khoái.

18. Chương 18: Hỉ Sự ~ Sắp Có Một Số Màn Tình Thú

“Thì ra cục huyết của Thanh Nhi cũng muốn như thế, trầm trước hết thao cục huyết của khanh.” Long Doanh căn bản là không để ý côn thịt cắm vào trong huyết nào dù sao trước sau hai huyết đều cực kỳ thoải mái, hơn nữa cục huyết còn căng chặt hơn. Long Doanh cũng đã nghẹn hồi lâu, côn thịt vừa bị cục huyết ngâm liền khẩn cấp đỉnh lộn lên.

Thân mình của Thẩm Thanh mềm nhẹ, Long Doanh chỉ dùng hai tay nắm eo hắn là có thể mượn lực cánh tay đem cả người Thẩm Thanh nâng lên. Long Doanh nắm eo Thẩm Thanh một trên một dưới khổng chế thân thể hắn, dùng cục huyết bộ lộn côn thịt của y!

“A a! Sâu quá! Hoàng Thượng đại nhục bồng thao vào sâu quá!” Long Doanh ấn mạnh khiến Thẩm Thanh ngồi ở trên côn thịt, cả côn thịt hoàn toàn cắm vào cục huyết, chỗ hai người kết hợp không có một tia khe hở. Thẩm Thanh cảm giác cục huyết đều bị long căn của Long Doanh đâm xuyên vào bụng.

Long Doanh nghẹn hai ngày, khi này xem Thẩm Thanh tự an ủi lại nhẩn nại hồi lâu, lúc này dục vọng như hồng thủy mà phát tiết ra, hung hăng thao, dùng lực làm, Thẩm Thanh rít the the khóc kêu, cục huyết đạt cao trào chảy ra đầm dịch càng nhiều. Long Doanh lại đưa đẩy mấy trăm phát, lúc sắp bắn tinh lại đột nhiên từ bên trong cục huyết rút ra côn thịt, lại đâm vào trong hoa huyết phía trước mới bắn ra long tinh.

Long Doanh hiện tại bức thiết muốn Thẩm Thanh mang thai long tử, chuyện cũ trước kia như ác mộng khiến Long Doanh ngày đêm khó an, trong lòng như khối đại thạch ngàn cân đè nặng, tựa hồ chỉ có thể khiến Thẩm Thanh lại mang thai hài tử, mới có thể khiến cảm giác tội lỗi của Long Doanh giảm bớt một ít.

Hiện tại trong hậu cung của Đại Cảnh vương triều ai cũng biết hoàng đế bệ hạ sủng hoàng hậu Thẩm Thanh sủng không giới hạn.

Lúc trước khi Hoàng Thượng sủng Liễu Tích cũng chỉ là ở nơi Liễu Tích một vài đêm, còn lại y cũng sẽ thường đến chỗ của những phi tần khác. Nhưng hiện tại Hoàng Thượng trừ lúc vào triều, còn lại thời gian cơ hồ đều ở Phượng Tê điện, quan trọng là hàng đêm đều ngủ lại, không còn có sủng hạnh qua phi tần khác.

Thẩm Thanh chuyên sủng tự nhiên sẽ làm người khác bất mãn, nhưng phụ thân Thẩm Thanh là đại tướng quân tay cầm trọng binh, mà hiện tại Hoàng Thượng đối với Thẩm gia tín nhiệm so Liễu Hàn Lâm lúc trước càng sâu hơn, có bối cảnh hùng hậu nhà mẹ đẻ đằng sau như vậy, ai dám cùng Thẩm Thanh đối nghịch, bất mãn cũng phải nghẹn mà thôi.

“Thanh Nhi, đây là cá mà buổi chiều hôm nay ngự trù từ trong hồ vớt lên, hương vị cực kỳ tươi mới, khanh nếm thử xem.” Hôm nay Long Doanh ở Phượng Tê điện cùng Thẩm Thanh dùng bữa tối, y tự mình gỡ hết xương cá sạch sẽ sau đó bỏ vào trong chén cho Thẩm Thanh.

“Tạ ơn Hoàng Thượng Nôn!” Thấm Thanh gấp cá đang chuẩn bị ăn, nhưng vừa nghe mùi cá lại cảm giác trong dạ dày một trận cuồn cuộn, lập tức buông đũa nghiêng đầu che miệng lại nôn ra một trận.

“Thanh Nhi, khanh thế nào?” Long Doanh nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh Thấm Thanh cúi xuống xem xét tình huống của hắn.

“Không..... Không có việc gì..... Nôn!” Thấm Thanh khoát tay, quay đầu lại nghe thấy mùi cá lại là một trận nôn khan.

“Hoàng Hậu..... Có phải là có hỉ hay không?” Lão thái giám đứng hầu ở bên cạnh suy đoán rồi chần chờ hỏi.

“Ngửi được mùi liền nôn khan, bệnh trạng này..... Trẫm thế nào mà lại không nghĩ đến, mau truyền Thái y!” Long Doanh nghe xong hớn hởi, phát tay truyền triệu thái y.

Thái y lập tức đến cẩn thận bắt mạch cho Thấm Thanh.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, hoàng hậu xác thật có hỉ mạch.” Thái y sắc mặt đầy vui mừng bẩm tấu.

“Thanh Nhi, khanhkhanh có mang hài tử của trẫm, Hảo... hảo, Thái y, ta sẽ ban thưởng cho khanh. Thái giám cho người đem mấy thức ăn này bỏ hết đi, nhanh chóng làm cho hoàng hậu một chút thức ăn thanh đạm đưa lại đây.” Long Doanh đầy mặt kinh hỉ nhìn Thấm Thanh, hưng phấn kích động nói chuyện cũng lắp bắp.

“Hoàng Thượng.....”Thấm Thanh biết tin cũng cực kỳ vui vẻ tươi cười. Từ lần trước ngoài ý muốn mất đi hài tử, Thấm Thanh trong lòng vẫn rất khó chịu. Nhưng hôm nay không chỉ cùng Long Doanh nói lại tình xưa, cùng với nỗi đau trong lòng cũng dần dần được chữa khỏi.

Từ lúc Thấm Thanh có mang Long Doanh đối với Thấm Thanh cẩn thận dè chừng cực kỳ quý trọng, thật sự là cầm ở trong tay sợ nát, ngâm trong miệng sợ tan.

Long Doanh lần này tuyệt sẽ không khiến Thấm Thanh xảy ra tí xiu việc gì ngoài ý muốn, trừ khi phải lâm triều thời gian còn lại cơ hồ là một tác cũng không rời Thấm Thanh.

Thái y dặn dò ba tháng đầu thai kỳ là không thể sinh hoạt phu thê, ngày thường ghen hai ngày là không chịu nổi vậy mà Long Doanh lại thanh tâm quả dục hơn ba tháng, mỗi đêm đều chỉ ôm Thấm Thanh thành thành thật thật ngủ, những chỗ phi tần khác cũng không đi đến.

Đối với hành vi của Long Doanh trong lòng Thấm Thanh cực kỳ hoan hỉ. Một vị hoàng đế có hậu cung phân đông là mỹ nhân mà nói, có thể thủy chung duy nhất chỉ có một mình hắn đủ để chứng minh y đối với hắn chân tâm, Thấm Thanh có thể nào mà không cao hứng nha.

Thẩm Thanh đối với Long Doanh cũng đồng dạng chân tâm, lúc trước Thẩm Thanh tính tình nghiêm túc khó chịu đó là bởi vì Long Doanh đối đãi với hắn lãnh đạm, hôm nay được Long Doanh sủng yêu nên cả người Thẩm Thanh cơ hồ đều mềm mỏng như nước đối đãi với Long Doanh cực kỳ ôn nhu, nói chuyện cũng ngọt ngào vừa ý. Dù không thể sinh hoạt phu thê mỗi ngày cũng có thể khiến Long Doanh trong lòng thoải mái tới cực điểm.

Ngay lúc đầu Long Doanh đối Thẩm Thanh tốt ít nhiều là do có chút áy náy có tâm lý muốn bồi thường, nhưng hai người ở chung lâu ngày, y phát hiện Thẩm Thanh ôn nhu lại rất thâm tình Long Doanh cũng dần dần hãm sâu, chân tâm thực lòng thích Thẩm Thanh. Cho nên mới một lòng một dạ với Thẩm Thanh, căn bản là không có tâm tư đi tới chỗ phi tần khác.

Trong nháy mắt, Thẩm Thanh có mang đã hơn bốn tháng, thân mình xương cốt tinh tế như cũ, nhưng bụng đã hơi hơi lồi ra.

Bây giờ đang là đầu hạ, thời tiết càng ngày càng nóng, người mang thai lại càng thêm sợ nóng. Vừa lúc Yến quốc tiến cống một khúc vải mềm mại rất mát mẻ, Long Doanh nhanh chóng sai người may nội y đưa tới cho Thẩm Thanh.

“Thanh Nhi, đây là Yến quốc vừa mới tiến cống vải dệt, vừa mát lại vừa mềm trăn cho người may nội y cho khanh, khanh nhanh chóng thử xem.” Long Doanh cầm xiêm y đưa cho Thẩm Thanh.

“Tạ Hoàng Thượng.” Thẩm Thanh tiếp nhận xiêm y sờ sờ, xúc cảm xác thật vô cùng tốt, nhưng Long Doanh cho người làm là nội y và tiết khổ, hắn muốn mặc thử phải đem xiêm áo trên người cởi hết. May mà đây là nội thất, trong phòng chỉ có Long Doanh và Thẩm Thanh, cung nô và thái giám không được truyền triệu là không dám vào. Hơn nữa hai người đã ở chung thời gian cũng khá lâu, Thẩm Thanh ở trước mặt Long Doanh cũng dần dần tự nhiên, hơi chần chừ một lát cũng động thủ cởi xiêm y của mình.

19. Chương 19: Chuẩn Bị Ăn Thịt (hoàng Hậu Khẩu Giao Hầu Hạ Hoàng Thượng ~~~)

“Thanh Nhi.....” Thẩm Thanh cởi nội y lộ ra nửa người trên trần trụi, ánh mắt Long Doanh dần dần thay đổi, da thịt trắng nõn, núm vú đỏ hồng, vòng eo mảnh khảnh..... ánh mắt Long Doanh lướt qua từng tất một trên thân thể Thẩm Thanh, trong đầu gợi lên hồi ức ân ái lúc trước làm toàn thân như bị lửa nóng thiêu đốt, mà cái bụng hơi hơi lồi ra lại khiến thân thể mê người có thêm vài điểm phong tình mới mẻ, Long Doanh nhìn rất lâu dục vọng nháy mắt liền bị châm ngòi.

“Hoàng Thượng.....” Thẩm Thanh bị tầm mắt nóng bỏng của Long Doanh làm đỏ mặt, có chút giật mình nhìn về phía hạ thể của Long Doanh. Hắn thấy côn thịt đột nhiên cương cứng đội lên làm lớp ngoài xiêm y phồng lên như một cái núi nhỏ.

“Thanh Nhi, tha lỗi, là trẫm quá xúc động, trẫm đi ra ngoài hóng gió là không sao.” Long Doanh xấu hổ cười cười, nói xong liền muốn đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng chó đi! Thái y nói sau ba tháng là không có việc gì, Thanh Nhi hiện tại có thể..... Sinh hoạt phụ thê được rồi.” Long Doanh có năng lực vì hấn nhin đến tình trạng này khiến Thắm Thanh rất cảm động, mà Thắm Thanh cũng đau lòng khi Long Doanh phải nhin đến khó chịu, toàn thân còn trần trụi xông qua kéo lại Long Doanh đang muốn ly khai.

“Nhưng thái y cũng nói trong lúc mang thai phải tận lực tránh chuyện phòng the, không thể làm chuyện quá mức kịch liệt. Trầm sợ một khi hành phòng sẽ không chế không được làm bị thương hài tử trong bụng.” Long Doanh cầm quần áo mặc vào cho Thắm Thanh thoáng lo lắng trả lời.

Long Doanh hiện tại không dám mạo hiểm phiêu lưu dù chỉ một chút. Lần trước hài tử là chính y cố ý phá bỏ trong lòng có bao nhiêu áy náy, có bao nhiêu hối hận đối với Thắm Thanh, cho nên vẫn cố nén dục vọng, chỉ mong hài tử có thể bình an sinh hạ.

“Thanh Nhi biết Hoàng Thượng là vì hài tử của chúng ta, nhưng cũng đau lòng cho Hoàng Thượng nhin nhin đến khó chịu. Hoàng Thượng để Thanh Nhi..... dùng miệng hầu hạ cho ngài có được không?” Thắm Thanh cúi đầu nhỏ giọng yêu cầu.

“Thanh Nhi!” Long Doanh cực kỳ khiếp sợ, biết Thắm Thanh hiện tại không thẹn thùng giống như lúc đầu, nhưng cũng không thể tưởng được hấn lại có gan lớn mà nghĩ ra ý tưởng như vậy.

“Đoạn thời gian trước khi Hoàng Thượng ôm Thanh Nhi ngủ, phía dưới chỗ đó của ngài cương cứng đến nỗi đụng vào người thân, nhưng thái y nói không thể sinh hoạt phụ thê nên Thanh Nhi vụng trộm tìm sách học chút chiêu thức, muốn cho Hoàng Thượng khoái hoạt.....” Thắm Thanh đầu càng ngày càng cúi thấp, nói chuyện cũng càng ngày càng nhỏ, hấn không thể tìm khe hở chui vào.

“Thanh Nhi xem sách gì có thể lấy đến cho trẫm nhin xem một chút không?” Long Doanh trong lòng vừa cảm động vừa vui sướng, nâng cầm Thắm Thanh cười hỏi.

“Hoàng Thượng...!” Thắm Thanh xấu hổ oán trách một tiếng.

“Thanh Nhi vì trẫm suy nghĩ như vậy thì trẫm há có thể cô phụ ý tốt của Thanh Nhi. Thanh Nhi, khanh ngồi trên ghế, trẫm đứng như vậy khanh sẽ tương đối thoải mái một chút.” Long căn phía dưới của Long Doanh vẫn còn cứng đến đau, đối với yêu cầu của Thắm Thanh thế nào mà không đáp ứng, huống hồ làm như vậy cũng sẽ không tổn thương đến thai nhi trong bụng.

Long Doanh lại diu Thắm Thanh đi đến ghế dựa bên cạnh suy nghĩ một tư thế thoải mái nhất cho hấn.

Thắm Thanh ngồi vào ghế, chủ động lấy tay cởi ngoại sam cho Long Doanh sau đó là nội sam rồi đến cởi tiết khổ ra.

Còn thịt cứng rắn lập tức bắn ra thiếu chút nữa đụng vào chóp mũi của Thắm Thanh.

“Hoàng Thượng..... long căn của người rất to!” Thẩm Thanh giật mình nhìn chăm chăm côn thật to dài trước mắt.

“Thanh Nhi vì sao lại kinh ngạc như thế, lúc trước không phải đã bị đại nhục bổng thao đến rên rỉ, hai huyết liên tục phun ra máu thủy sao?” Long Doanh ngoài miệng làm bộ không cho là đúng, nhưng tâm lý thấy Thẩm Thanh sững sốt rất là đắc ý, còn cố ý chống eo lay động vài cái.

“Kia..... Khi đó đại nhục bổng là làm phía dưới hai huyết của Thanh Nhi, lúc đó Thanh Nhi đều không có cẩn thận xem qua long căn của Hoàng Thượng.” Thẩm Thanh đỏ mặt nhỏ giọng biện giải nói.

“Vậy Thanh Nhi hiện tại cần phải nhìn xem cho rõ.” Long Doanh cười to nói.

“Long căn của Hoàng Thượng to gần bằng cổ tay Thanh Nhi, còn có thể lớn hơn nữa không biết miệng Thanh Nhi có thể ngậm hết hay không?” Thẩm Thanh thật cẩn thận chăm chú nhìn lên, còn há miệng so sánh.

“Thanh Nhi phải thử một chút mới biết được có thể ngậm hết được hay không?” Long Doanh hơi hơi hướng về phía trước một bước, côn thật cơ hồ dán sát vào cánh môi Thẩm Thanh.

“Ân.” Thẩm Thanh đáp ứng ngoan ngoãn há miệng ngậm lấy long căn thô dài cương cứng.

“A...! hô hô.....” Côn thật vừa bị kia cái miệng nhỏ nhắn ầm áp bao trụ, Long Doanh liền hút một ngụm khí lạnh, cảm giác thật sự là rất tiêu hồn lại thêm đã nghẹn vài tháng. Long Doanh vừa kích động xem chút nữa bắn tinh vào trong miệng Thẩm Thanh, y phải liên tục thở hổn hển mấy hơi thở mới ngăn chặn dục niệm từ ở trong đáy lòng.

“Ohh..... Khụ khụ khụ!” Thẩm Thanh không biết vì sao lại đột nhiên buông côn thật ra, còn cúi đầu kịch liệt ho khan.

“Thanh Nhi thế nào?” Long Doanh bị dọa vội vàng dò hỏi.

“Hoàng Thượng,.....thứ tội, trong sách nói muốn thoải mái phải ngậm vào toàn bộ, nhưng long căn của Hoàng Thượng quá dài Thanh Nhi chỉ ngậm một nửa rốt cuộc ngậm không hết còn đọng đến yết hầu.....” Thần sắc của Thẩm Thanh đầy áy náy.

“Thanh Nhi ngốc, ngậm không hết thì không ngậm nữa, mà khanh chỉ ngậm một nửa trăm đã rất thoải mái.” Long Doanh biết được chân tướng vừa đau lòng vừa buồn cười.

“Thật không?” Thẩm Thanh không quá tin tưởng hỏi.

“Đương nhiên là thật, trăm khi nào lừa gạt khanh những chuyện này. Thanh Nhi, mau đem long căn ngậm

vào trong miệng, khiến trằm lại thoải mái một lát.” Long Doanh gật gật đầu, lưng lay côn thịt thúc giục Thẩm Thanh.

“Thanh Nhi sẽ hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt.” Thẩm Thanh lại lần nữa há miệng ngậm lấy đại nhục bồng của Long Doanh.

20. Chương 20: Thịt ~h (khẩu Giao Và Thủ Dâm Cho Nhau)

“Ahhh..... Thanh Nhi..... cái miệng nhỏ nhắn của khanh thật là lợi hại..... Cái lưỡi thật biết liếm rất là linh hoạt” Trong miệng Thẩm Thanh vừa ướt vừa nóng, Long Doanh cảm giác giống như đang cắm vào hai huyết phía dưới sáng khoái vô cùng, tuy rằng không thể đem cả côn thịt đều cắm vào trong miệng Thẩm Thanh nhưng trong miệng lại có đầu lưỡi trơn trượt trơn trượt mà hai huyết thì lại không có.

Long Doanh cảm giác Thẩm Thanh dùng đầu lưỡi mềm mại không ngừng liếm quy đầu của côn thịt còn dùng đầu lưỡi đâm nhẹ vào mã mắt(lỗ nhỏ trên quy đầu). Long Doanh chưa bao giờ được người hầu hạ qua như vậy cảm giác vừa ngứa lại thích, lúc liếm vào quy đầu thì ngứa lúc liếm vào mã mắt thì sướng, một lát ngứa một hồi sướng hai loại cảm giác này làm y khoái hoạt ghê gớm, mà hai cảm giác hỗn loạn cùng một chỗ càng khiến Long Doanh thích từ đầu thích đến chân, cả người giống như ở trên mây vậy phiêu phiêu dục tiên dục tử.

Thẩm Thanh nghe được những lời nói dâm đãng của Long Doanh dường như được cổ vũ một bên tiếp tục dùng miệng hầu hạ côn thịt Long Doanh, một bên lại dùng tay nhẹ nhàng vân vê hai túi thịt ở dưới.

“Thanh Nhi Thanh Nhi..... khanh làm tốt lắm..... Một chiêu này thật lợi hại..... Về sau khanh nhất định phải xem nhiều loại sách như thế..... Đại nhục bồng của trằm được hầu hạ rất thoải mái..... Cả người đều khoái hoạt muốn chết.....” Được kích thích từ nhiều phía khiến Long Doanh sắp không thể không được bản thân, đang lúc kích động đem ngón tay luồn vào trong tóc của Thẩm Thanh vuốt ve loạn xạ, mái tóc mềm mại bị vuốt ve lôi kéo đến loạn thất bát tao. Lúc này nếu côn thịt cắm ở phía dưới hai huyết phỏng chừng Long Doanh sớm đã bắt đầu đâm thẳng về phía trước.

Thẩm Thanh ngậm côn thịt hơi lâu, không thể nuốt nước miếng từ khóe miệng chảy ra làm ướt cằm, môi cũng bị ma sát đau đớn. Nhưng Thẩm Thanh căn bản là không để ý mấy việc này chỉ thắm nghĩ muốn Long Doanh càng thêm thoải mái, liền lại ngậm côn thịt trước sau phun ra nuốt vào dùng miệng bắt chước hai huyết phía dưới bộ lộng côn thịt Long Doanh.

“Thanh Nhi, trằm chịu không nổi, cái miệng nhỏ nhắn của khanh so với hai huyết càng lợi hại hơn, lúc mút lúc liếm làm long tỉnh của trằm bị khanh hút ra ngoài hết.” Long Doanh bị khoái cảm làm cho thích muốn điên, tuy rằng cố kỵ không muốn miệng Thẩm Thanh khó chịu, nhưng nhìn không được bắt đầu đẩy eo lên ở trong miệng Thẩm Thanh đẩy đưa côn thịt ra vào.

Tốc độ của Thẩm Thanh cũng lập tức tăng nhanh hơn phun ra nuốt vào bộ lộng côn thịt.

“A” Long Doanh rót cuộc được lên cao trào, long tinh toàn bộ bắn hết vào trong miệng của Thẩm Thanh.

Từng cổ tinh dịch nóng bỏng bắn vào nơi yết hầu tận chỗ sâu nhất, làm Thẩm Thanh chảy nước mắt. Tuy khó chịu nhưng hắn vẫn đem tinh dịch nuốt hết còn liếm sạch sẽ còn thịt.

“Thanh Nhi” Long Doanh không kiên kỵ hạ thân trần trụi cúi lưng gắt gao ôm lấy Thẩm Thanh vào lòng. Thân thể Long Doanh sau khi bắn tinh run nhè nhẹ nhưng vẫn tận tâm đối đãi với Thẩm Thanh như thế khiến hắn rất là cảm động.

“Hoàng Thượng” Thẩm Thanh cũng nâng tay lên ôm lấy Long Doanh.

Hai người ôm nhau rất lâu mới buông ra.

“Thanh Nhi... Khanh” Khi Long Doanh muốn đứng dậy lại phát hiện nơi riêng tư phía dưới của Thẩm Thanh đã ẩm ướt, tiết khố giữa hai chân cũng đã bị dính ướt một mảnh nhỏ dâm thủy.

“Thanh Nhi vừa rồi... vừa rồi ngậm long căn của Hoàng Thượng nhin không được nhớ lại tư vị lúc trước từng bị đại nhục bổng thao đến khoái cảm cao trào, bất tri bất giác hoa huyết bèn chảy ra dâm dịch.” Thẩm Thanh cúi đầu cực kỳ quần bách giải thích.

“Vừa rồi Thanh Nhi khiến trẫm khoái hoạt một hồi, bây giờ trẫm sẽ khiến Thanh Nhi thoải mái”

Long Doanh nghe xong cười lớn ôm lấy Thẩm Thanh dìu vào giường ngồi.

Long Doanh cũng ngồi vào giường, trước hết cởi tiết khố cho Thẩm Thanh, sao đó lại tách mở hai chân hắn ra. Tự mình cúi đầu ghé vào giữa hai chân của hắn.

“Đã lâu không nhắm nháp hương vị của Thanh Nhi, trước tiên trẫm phải đem dâm dịch của khanh liếm nuốt sạch sẽ đã.”

Long Doanh cúi đầu vươn đầu lưỡi từ trên xuống dưới liếm lộng toàn bộ nơi riêng tư, ngay cả tiểu nhục nha bình thường không quá để ý cũng dùng đầu lưỡi trêu đùa vài cái.

“Hoàng Thượng” Thẩm Thanh cũng giống như Long Doanh ghen mấy tháng chỉ là đầu lưỡi liếm nhẹ bên ngoài mấy cái liền sinh ra cảm giác thích thú.

“Thanh Nhi đừng nóng vội, trẫm làm cái này càng khiến khanh thoải mái hơn.

Long Doanh nhanh chóng lấy tay mở rộng hai bên âm thần, mở miệng ngậm lấy hột âm đế, đầu tiên là dùng lưỡi liếm liếm, sau đó lại dùng miệng kẹp lấy tiểu côn thịt hung hăng mút vài cái.

“Hoàng Thượng” có lẽ đang mang thai thân thể càng thêm mẫn cảm, hơn nữa cũng ghen đã lâu nên Thẩm Thanh bị liếm vài cái đã lên cao trào.

“Xem ra mấy tháng nay Thanh Nhi nhịn cũng thật vất vả, liếm mấy cái liền xuất tinh và lại đâm thủy so với ngày trước càng nhiều hơn, mùi vị cũng nồng hơn, có thể cho trẫm nhấp nhấp đủ.” Long Doanh cho đầu lưỡi chui vào trong hoa huyết ở bên trong uyển chuyển liếm lộng xung quanh.

“Ngứa... ngứa quá, Hoàng Thượng đem hoa huyết của Thanh Nhi liếm đến ngứa muốn chết” Hoa huyết bị liếm rất thoải mái, Thẩm Thanh nâng mông lên muốn đầu lưỡi Long Doanh càng đi vào sâu hơn. Mà Thẩm Thanh đang mang thai lộ ra cái bụng cũng làm động tác này thêm phần quyến rũ.

Long Doanh muốn Thẩm Thanh càng thêm khoái hoạt hơn nên một bên dùng đầu lưỡi liếm lộng hoa huyết, một bên đem ngón tay cắm vào trong cúc huyết. Huyệt của Thẩm Thanh cũng đã tiết dịch trơn ướt khiến ngón tay Long Doanh cũng dễ dàng ra vào. Long Doanh thưởng thức trước sau hai huyệt của Thẩm Thanh còn thịn vừa bần thần không lâu bị kích thích lại cương cứng, nhưng Long Doanh sợ không khống chế được mình nên không dám đâm vào hai huyệt chỉ dùng tay và miệng của mình giúp Thẩm Thanh giải quyết dục vọng.

21. Chương 21: Ăn Thịt Tiếp Đi ~h (hoàng Hậu Cầu Thao~~~)

Thẩm Thanh mở lớn hai chân mặc Long Doanh muốn làm gì thì làm, một huyệt bị liếm, một huyệt bị ngón tay cắm móc ngoáy, khoái cảm song song kích thích khiến Thẩm Thanh không bao lâu liền đạt đến cao trào, hơn nữa lần này vẫn là hai huyệt đồng thời cùng cùng tiết ra một lượng dịch thủy rất nhiều, lại bị Long Doanh liếm nuốt tất cả vào miệng không một chút dư thừa.

Long Doanh và Thẩm Thanh an ủi cho nhau xem như tạm thời giảm bớt dục vọng đã ghen hồi lâu, trong những tháng Thẩm Thanh mang thai sau này hai người đều là lấy tay và miệng vì đối phương giải quyết.

Tuy rằng không thể chân chính sinh hoạt phu thê, nhưng thủ dâm và khẩu giao cũng đã có một tình thú thú vị khác. Hai người còn từ trong sách học kỹ xảo và thủ đoạn mới, nên khiến Long Doanh và Thẩm Thanh ở giường càng thêm khoái hoạt.

Lại qua mấy tháng, Thẩm Thanh rốt cuộc đến lúc lâm bồn. Ca nhi sinh hài tử giống như một lần bước qua quỷ môn quan, quá trình sinh sản sẽ đau đến chết đi sống lại. Long Doanh đứng ở ngoài cửa nghe Thẩm Thanh khóc đến tê tâm liệt phế nóng nảy ra cả một thân mồ hôi, nhú chặt mày cuối cùng đẩy thái giám ngăn trở vọt vào trong phòng sinh.

Theo lẽ thường mà nói, lúc ca nhi sinh hài tử nam nhân không thể vào phòng sinh. Mọi người đều nói ở phòng sinh là chỗ không sạch sẽ, đi vào sẽ gặp họa đồ máu còn có thể có huyết quang tai ương.

Nam nhân bình thường ở nhà lúc ca nhi sinh hài tử cũng sẽ không tiến vào phòng sinh, càng đừng nói đến thân phận vô cùng tôn quý là bậc đế vương.

Nhưng Long Doanh thật sự lo lắng cho Thẩm Thanh cũng bắt chập để ý đến phong tục kia. Kỳ thật Long Doanh đi vào cũng không giúp được cái gì chỉ đơn giản là nắm tay Thẩm Thanh nói vài câu an ủi dễ dàng. Nhưng đối với Thẩm Thanh khi có Long Doanh làm bạn thật đúng là khiến cho hắn lại có thêm vài phần khí lực, liều mạng dùng sức, hài tử khó sinh rốt cuộc sinh ra thuận lợi.

Thẩm Thanh sinh là nam hài, Long Doanh liền lập hài tử mới xuất sinh làm thái tử. Tuy rằng hài tử của Thẩm Thanh tương lai khẳng định sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng vừa xuất sinh liền được lập là thái tử ở Đại Cảnh vương triều là cực kỳ hiếm thấy, điều này cũng khiến mọi người hiểu rõ là Long Doanh đối với Thẩm gia tín nhiệm vô cùng, mà đối với Thẩm Thanh cũng rất sủng ái, cho nên trong hậu cung phi tần cũng không có ai dám cùng Thẩm Thanh tranh giành tình cảm.

Ca nhi sau khi sinh hài tử bầu vú sẽ trưởng đại có khả năng tự động tiết ra sữa, nhưng rất nhiều phi tần đều cảm thấy cho hài tử bú rất vất vả, bình thường đều đem hài tử giao cho nữ mẫu chuyên môn chăm sóc, nhưng Thẩm Thanh lại kiên trì tự mình nuôi nấng hài tử.

Hôm nay Long Doanh sau khi hạ triều trở lại Phượng Tê điện vừa vặn thấy Thẩm Thanh đang cho hài tử bú sữa. Long Doanh nhìn nhi tử của y ngậm núm vú bẹp bẹp bú thật phần thơm ngọt mắt nhìn rất là thêm liếm liếm môi.

Một lát sau tiểu gia hỏa ăn no, Long Doanh lập tức phát tay ra lệnh cung nhân ôm hài tử đi ngủ.

Trên núm vú của Thẩm Thanh còn lưu lại chút sữa màu trắng, hắn đang muốn lấy khăn lau, lại bị Long Doanh lấy tay ngăn trở.

“Lau rất đáng tiếc, còn không bằng cho trẫm bú.” Long Doanh cợt nhả nói, cúi xuống đem núm vú Thẩm Thanh ngậm vào miệng.

“Hoàng Hoàng Thượng” Long Doanh mút núm vú cảm giác rất khác với lúc cho hài tử bú sữa, Thẩm Thanh vốn định muốn đẩy Long Doanh ra, nhưng kìm lòng không được nắm lấy tóc của Long Doanh đem y đến càng gần, còn dùng sức đem núm vú hướng vào trong miệng Long Doanh.

Long Doanh vui đầu ở trước ngực Thẩm Thanh dùng lực mút vào, mút xong một bên lại đi mút núm vú bên kia, hai tay cũng kiềm chế không được bắt đầu ở trên thân thể Thẩm Thanh sờ loạn xoa nắn.

“Hoàng Thượng, thái y nói có thể..... Có thể sinh hoạt phụ thê.....” Thẩm Thanh bị khiêu khích dục hỏa càng tăng lên, thở hổn hển run rẩy lên tiếng nhắc nhở.

Long Doanh cũng không đáp lời, miệng tiếp tục bú liếm núm vú Thẩm Thanh, hai tay lại lưu loát nhanh chóng cởi ngoại sam của Thẩm Thanh, nhưng tiết khổ không kịp giải khai thì Long Doanh đã lấy tay mò vào đi xuống đụng đến nơi riêng tư giữa hai chân ngón tay cắm vào hoa huyệt đè lại huyệt âm để bắt đầu hung hăng xoa nắn.

“A a a!” Khoái cảm mãnh liệt khiến Thẩm Thanh lập tức lớn tiếng rên rỉ.

Long Doanh tiếp tục khiêu khích Thẩm Thanh, mặt trên ngậm núm vú dùng lực mút vào, phía dưới ấn hột âm để dùng sức xoa nắn.

“A! a! Hoa huyết tiết ra dịch thủy rất ướt..... Hoàng Thượng mau đưa đại nhục bồng tiến vào.....” Thẩm Thanh không kiềm chế được một lát sau bị Long Doanh lộn đến cao trào.

Thời gian mang bầu hơn mười tháng Long Doanh đều chỉ lấy tay và miệng giúp Thẩm Thanh giải quyết dục vọng, tuy rằng cũng rất thoải mái, nhưng đến cùng so ra cũng không bằng đại nhục bồng thao sảng khoái hơn nhiều. Hiện tại cuối cùng không có kị có thể sinh hoạt phụ thê, Thẩm Thanh lòng như lửa đốt, chủ động yêu cầu Long Doanh thao hấn.

Long Doanh cũng lập tức buông lỏng núm vú, đứng dậy kéo tiết khố của Thẩm Thanh xuống không kịp cởi xiêm y của mình, chỉ là vén vạt áo lên từ trong quần lấy ra côn thịt đã cương cứng. Kế đó Long Doanh đỡ lấy Thẩm Thanh nằm xuống giường, ôm lấy Thẩm Thanh tay cầm long cứng đã cương cứng đến phát đau nhắm ngay miệng hoa huyết đâm vào.

22. Chương 22: Chân Tướng Bị Phơi Bày

“A a a! Hoàng Thượng nhanh quá! Nhanh quá!” Côn thịt vừa thẳng tắp đâm vào hoa huyết liền bắt đầu điên cuồng xuất tiến. Thẩm Thanh chưa kịp thích ứng liền bị khoái cảm như thủy triều bao phủ, cả người đều trở nên hư vô.

“Trẫm rất nhớ hai huyết của khanh, nhớ muốn điên rồi! Thích muốn chết! Thoải mái muốn chết trẫm rồi! Trẫm hôm nay muốn đem mười tháng tất cả đều đòi lại cho đủ!” Tất cả khoái cảm của Long Doanh đều tập trung ở đại nhục bồng chỉ biết hung hăng trườn sáp đem lại khoái hoạt khắp toàn thân.

“Thanh Nhi cũng tưởng niệm đại nhục bồng của Hoàng Thượng! a a! Thao sướng lắm, sâu quá, hoa huyết muốn bị đâm sâu vào!” Thẩm Thanh nhanh chóng trên dưới phập phồng dùng hoa huyết mút vào bộ lộn côn thịt Long Doanh.

Sau khi sinh hài tử bầu vú đều theo động tác của Thẩm Thanh hơi hơi đung đưa, lâu lâu lại có sữa từ núm vú chảy ra, chất lỏng màu trắng chảy xuống phía dưới chảy xuôi trên thân thể trần trụi của Thẩm Thanh.

“Thanh Nhi lại bị trẫm thao đến sữa cũng chảy ra sao?” Long Doanh nhanh chóng dừng lại, y dùng đầu lưỡi liếm sạch sữa trên người của Thẩm Thanh ngay sau đó lại bắt đầu một đợt thao lộn mới.

Nghẹn mười tháng hai người đều lâm vào điên cuồng, đầu tiên là Thẩm Thanh “Kỵ thừa”(tư thế cưỡi ở trên), dùng hoa huyết ngậm côn thịt phun ra nuốt vào, sau đó Long Doanh lại khiến Thẩm Thanh nằm thẳng trên giường, đem hai chân hấn để trên vai nhất lên, côn thịt đâm vào tiếp tục trườn sáp.

Long Doanh tự nhiên là thao xong hoa huyết phía trên, lại sáp cục huyết ở phía dưới. Thẩm Thanh bị làm

cao trào từng đợt từng đợt thay nhau nổi lên, hai huyết liên tục chảy ra dầm dịch làm nơi riêng tư một mảnh lầy lội, dầm thủy làm ướt đẫm chăn, khóc đến đỏ mắt, kêu rên đến khan tiếng, khoái hoạt phẳng phất như ném măt hồn phách không như bình thường.

Từ sau lúc “Khai trai” này Long Doanh cùng Thẩm Thanh lại bắt đầu hàng đêm diên loan đảo phượng, kết quả sinh hài tử trước chưa đầy bốn tháng Thẩm Thanh lại mang thai.

Long Doanh tự nhiên là vạn phần cao hứng, tuy rằng lại không thể sinh hoạt phu thê, nhưng là vẫn ngày ngày cùng Thẩm Thanh, chưa từng đi tìm qua phi tần khác.

Nhưng trong hậu cung của Long Doanh các phi tần cũng đều đang tuổi hoa niên thanh xuân đáng mạo kiêu diễm, mà Long Doanh cùng Thẩm Thanh giống một đôi phu thê như dân chúng tầm thường, một vợ một chồng cùng nhau sinh sống, nên có vài phi tần không chịu được vắng vẻ, khó tránh khỏi sẽ có người cảm thấy tịch mịch.

Kết quả trong khi Thẩm Thanh mang thai hài tử được bảy tháng có hạ nhân tố giác Mai phi cùng thị vệ trong cung cấu kết.

Long Doanh lập tức bắt Mai phi đến thẩm vấn, Thẩm Thanh làm lục cung chi chủ cũng phải đích thân xử lý.

Vừa mới bắt đầu Mai phi còn không thừa nhận, khóc thiên gọi địa nói chắc là có ai khác vu oan hãm hại mình, sau này dùng hình Mai phi mới cung khai, nói hấn cùng tên thị vệ chỉ qua hai ba lần mà thôi. Nhưng cung nô bên cạnh Mai phi lại tố giác Mai phi nửa năm trước đã cùng thị vệ thông đồng, từng vụng trộm vì gã thị vệ kia tiêu trừ qua hài tử. Long Doanh nghe xong nổi giận, lập tức hạ chỉ xử tử Mai phi.

“Hoàng thượng hơn một năm nay chuyên sủng Thẩm Thanh, vắng vẻ các phi tần trong hậu cung. Chỉ thấy người mới cười, không nghe người xưa khóc, Hoàng Thượng không quản chuyện chết sống của chúng thần, chúng thần ở trong cung giống như quả phụ, còn không bằng một người dân bình thường.....” Mai phi biết dù sao cũng chết, liền đem trách nhiệm đổ lên đầu Long Doanh.

Mai phi năm đó cũng rất được sủng, Long Doanh cũng thường đi đến chỗ hấn qua đêm. Mai phi còn từng châm chọc khiêu khích khi thấy Thẩm Thanh bị đối xử lạnh nhạt. Nhưng sau này Long Doanh đối với Thẩm Thanh chuyên tình, mấy tháng không đến chỗ Mai phi nên hấn không chịu nổi tịch mịch câu dẫn thị vệ trong cung.

“Vậy sao ta không thấy người khác giống ngươi không biết liêm sỉ như vậy, dâm loạn cung đình. Trẫm lúc trước cũng từng vắng vẻ Thanh Nhi ba năm, Thanh Nhi so với ngươi chịu ủy khuất càng nhiều hơn. Bản thân hạ lưu còn muốn đổ lỗi cho người khác. Người đâu, lập tức đem Mai phi ra ngoài xử chém!” Long Doanh cười lạnh vài câu, không kiên nhẫn hạ lệnh.

“Thẩm Thanh, ngươi thật nghĩ Long Doanh đối với ngươi là toàn tâm toàn ý sao? Từ xưa Đế vương là kẻ bạc tình, ngươi cho rằng năm đó Tiểu thái giám khiêng kiệu cho ngươi thật sự là không cẩn thận bị ngã xuống sao?” Mai phi đã bị thị vệ khống chế đột nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh đang ngồi cạnh Long

Doanh nói.

“Mau đưa tiện nhân này kéo ra ngoài chém!” Long Doanh sắc mặt đại biến, đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

“Thẩm Thanh, lúc trước là Long Doanh ra lệnh cho Tiểu thái giám cố ý té ngã, là Long Doanh cố ý khiến người bị sảy thai mất đi hài tử” Lúc bị thị vệ lôi kéo đi Mai phi điên cuồng hô to cuối cùng thanh âm biến mất ở ngoài cửa.

Năm đó Long Doanh đối với Tiểu thái giám hạ chỉ sợ để lộ tin tức nên cho tất cả lui ra hết, lại không nghĩ rằng bị Mai phi tới yết kiến ở ngoài cửa nghe trộm được. Mai phi biết nói ra tất là tử tội, cho nên vẫn giữ bí mật này, nhưng hiện tại đã bị Long Doanh xử tử nên Mai phi nhanh chóng nói ra, tính là dù hấn chết cũng không thể Long Doanh và Thẩm Thanh dễ chịu.

“Hoàng Thượng, Mai phi hấn..... Hấn.....” Sao khi Mai phi bị kéo ra ngoài, trong điện khôi phục im lặng, Thẩm Thanh sắc mặt trắng bệch nhìn Long Doanh cắn môi nửa ngày nói không ra lời.

“Thanh Nhi, ta.....” Long Doanh muốn phủ nhận, nhưng đối mặt với Thẩm Thanh áy náy nói không nên lời nửa câu nói dối cũng không muốn nói. Ở trong điện những cung nô vừa thấy tình hình này nhanh chóng yên lặng lui xuống.

“Vì..... Vì cái gì? Là vì lúc ấy Hoàng Thượng sợ thần sinh hạ hài tử, sẽ càng gia tăng thế lực của Thẩm gia sao?” Nhớ tới vài năm trước Long Doanh đối với Thẩm gia kiêng kị, Thẩm Thanh lập tức liền đoán được nguyên nhân, vẻ mặt đầy bi thống chất vấn Long Doanh.

“Thanh Nhi, năm đó là trầm nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm rất lớn, khanh tha thứ cho trầm..... Trầm vô cùng hối hận rồi.....” Long Doanh thần sắc nôn nóng, vội vàng vàng không ngừng giải thích.

“Thần..... bụng thần đau quá.....” Thẩm Thanh đột nhiên cúi lưng che bụng.

“Thái y! Mau truyền Thái y!” Long Doanh ôm lấy Thẩm Thanh, thất kinh hô lớn.

23. Chương 23: Ly Hôn

Thái y hoảng tốc chạy tới, chẩn đoán Thẩm Thanh vì cảm xúc quá kích động dẫn đến thai nhi không ổn mới bị đau bụng cũng không nguy hiểm nhưng thái y dặn dò Thẩm Thanh sau này nhất định phải bảo trì tâm bình khí hòa.

“Thanh Nhi.....” Sau khi Thái y đi Long Doanh nhìn Thẩm Thanh nằm ở trên giường quay lưng lại, y há miệng thở dốc không biết nên nói cái gì. “Hoàng Thượng, thần mệt mỏi.” Thẩm Thanh thần nhiên trả lời.

“Vậy khanh nghỉ ngơi cho tốt đi, trăm..... Trăm chút nữa lại đến thăm khanh” Long Doanh nâng tay muốn vuốt ve Thẩm Thanh, nhưng cuối cùng lại cô đơn buông cánh tay xuống, vẻ mặt thất lạc ly khai.

Những ngày sau này Thẩm Thanh lợi dụng rất nhiều lý do đối với Long Doanh nhìn mà như không thấy. Long Doanh tới thăm thì Thẩm Thanh không phải giả vờ ngủ thì là nói hẩn mệt mỏi, Long Doanh sợ Thẩm Thanh càng thêm phiền chán mình nên cũng không dám xuất hiện trước mặt hẩn. Long Doanh cũng chỉ có thể vào lúc đêm dài yên tĩnh Thẩm Thanh chân chính ngủ say mới vụng trộm lại đây thăm.

Lão thái giám nhìn thấy tình hình Long Doanh và Thẩm Thanh cũng vô cùng sốt ruột, liền mở miệng khuyên giải an ủi Thẩm Thanh. Lão nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ từ nay về sau sẽ không sủng hạnh hậu cung phi tần nào nữa, nhưng sẽ cho bọn họ được hưởng vinh hoa phú quý một đời.

Nếu có nguyện ý xuất cung Hoàng Thượng cũng sẽ an bài thích đáng. Lão thái giám còn nói đây là Hoàng Thượng vì hoàng hậu mà bỏ quên toàn bộ hậu cung, một vị Đế vương có thể làm đến tình trạng này đúng là không dễ, đủ để chứng minh Hoàng Thượng đối với hoàng hậu chân tâm.

Huống chi hoàng hậu bây giờ còn có hài tử, một đứa chưa đầy một tuổi, một đứa còn chưa sinh ra, chuyện qua rồi không nên thương tâm khổ sở cũng nên vì hài tử suy nghĩ. Hoàng Thượng mặc dù không đứng nhưng tóm lại chuyện cũng đã qua rồi hoàng hậu không thể một đời đều đối với Hoàng Thượng nhìn mà không thấy, còn giằng co như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người ngày sau đối với hài tử cũng sẽ tạo thành thương tổn.....

Thẩm Thanh nghe xong cúi đầu không nói, trong lòng cũng minh bạch tâm ý hiện tại của Long Doanh đối với hẩn, nhưng vừa nghĩ đến y từng cố ý làm chết hài tử của mình thì trong lòng Thẩm Thanh cực kỳ thống khổ khó chịu, không muốn đối mặt với Long Doanh.

Bởi vì Thẩm Thanh cảm xúc vẫn không ổn định, dẫn đến thai nhi sinh non, chưa chín tháng nước ối đã bị vỡ.

Lúc này đây so lần với lần sinh trước còn hung hiểm hơn, nước ối bị vỡ mà hài tử lại chậm chạp không ra. Thẩm Thanh đau tê tâm liệt phế, Long Doanh ở ngoài cửa đầu đầy mồ hôi, giống lần trước vọt vào muốn bên cạnh Thẩm Thanh, nhưng y kinh hoàng khi thấy trên giường Thẩm Thanh đã rơi vào hôn mê, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vài cung nô vây quanh hẩn ở bên người hầu hạ.

“Thanh Nhi thế nào?” Long Doanh đến trước giường hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, hoàng hậu huyết đã ngừng ra.” Một thái y tiến lên trả lời.

“Vậy thì tại sao còn hôn mê, Thanh Nhi lúc nào có thể tỉnh lại?” Long Doanh nhìn Thẩm Thanh mặt không hề có huyết sắc đau lòng như dao cắt.

“Hoàng hậu là vì mất máu quá nhiều mới đưa đến hôn mê, về phần khi nào có thể tỉnh, tiểu nhân..... Tiểu nhân cũng không biết.” Thái y cúi đầu sợ hãi rụt rè không dám nhìn Long Doanh.

“Các người thật là vô dụng, Thanh Nhi nếu như có chút bất trắc, các người toàn bộ đều phải chôn cùng!” Long Doanh rất là sinh khí nổi giận nói. Y nhìn những người này ở đây cũng không có tác dụng gì, liền giao trách nhiệm cho bọn họ rồi bảo ly khai.

“Thanh Nhi.....” Long Doanh ngồi vào bên giường, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Thẩm Thanh.

“Hoàng Thượng” Thẩm Thanh mở mắt ra, nhìn người canh giữ ở trước giường là Long Doanh, tuy rằng không muốn đối mặt với y, nhưng vẫn nhẹ nhàng gọi.

Nhưng Long Doanh lại không có bất cứ phản ứng, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Thanh đang nằm ở trên giường.

“Hoàng Thượng! Đây..... Đây là có chuyện gì?” Thẩm Thanh trong lòng nghi hoặc, lại đề cao âm lượng gọi tiếp, có thể thấy Long Doanh vẫn không phản ứng. Thẩm Thanh liền nâng tay lên đụng vào Long Doanh, không nghĩ tới bàn tay lại có thể xuyên qua thân thể Long Doanh, Thẩm Thanh lúc này mới phát hiện bàn tay của hắn đúng là bán trong suốt.

“Hoàng Hoàng Thượng Người không nghe được Thanh Nhi nói chuyện sao, cũng nhìn không thấy Thanh Nhi sao? A.....” Thẩm Thanh vội vội vàng vàng từ trên giường ngồi dậy muốn tới gần hỏi Long Doanh, nhưng khi ngồi dậy lại phát hiện một “Chính mình” khác đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Thẩm Thanh thất kinh hô to, nhưng Long Doanh một chút cũng không phản ứng, lấy tay muốn chạm vào Long Doanh, cũng chỉ có thể xuyên qua thân thể Long Doanh.

Tình trạng của mình như thế này là làm sao? Chẳng lẽ đã chết? Trong đầu Thẩm Thanh một mảnh hỗn loạn, nhưng nhìn thấy “Chính mình” nằm trên giường ngực còn phập phồng, cúi đầu nhìn thân thể hiện tại bán trong suốt, Thẩm Thanh suy nghĩ chẳng lẽ chuyện này Chẳng lẽ là như truyền thuyết trong dân gian “Hồn phách ly thể”!?

Thẩm Thanh không kịp tự hỏi vì cái gì lại bị hồn phách ly thể, chỉ là sốt ruột muốn trở lại trong thân thể, nhưng làm thế nào cũng trở về không được. Thẩm Thanh đứng lên thử mấy lần, nhưng vô luận như thế nào hồn phách cũng không thể cùng thân thể dung hợp

24. Chương 24: Kết Cục

Thẩm Thanh đứng ở bên giường nhìn thân thể mình nằm ở trên giường sững sốt hồi lâu, hồn phách cùng thân thể chia lìa hắn cảm thấy rất là khiếp sợ.

“Thanh Nhi, khanh sinh được một ca nhi, chúng ta ngày sau còn có thể có thêm nhiều hài tử. Trước kia là trăm sai lầm, trăm sẽ dùng tất cả thời gian sau này để bù lại cho khanh. Thanh Nhi, khanh tỉnh lại có được không.....” Long Doanh như trước vẫn ngồi ở bên giường, lấy tay vuốt ve hai má tái nhợt của Thẩm

Thanh thanh âm trầm thấp mang theo vài phần ngữ khí cầu xin.

Hài tử? Đúng rồi hài tử của mình ra sao rồi? Nghe Long Doanh nói Thẩm Thanh mới đột nhiên phục hồi tinh thần, nhớ tới hần vừa sinh hạ nhị hài tử không lâu. Thẩm Thanh nghĩ nếu hiện tại không đến nhập hồn vào thân thể, còn không bằng nhanh chóng đi xem hài tử.

Thẩm Thanh thử tính đi về phía trước vài bước, phát hiện có thể hành động tự nhiên nên hần quay đầu nhìn Long Doanh rồi rời đi.

Thẩm Thanh đi vào Phòng Tê. May mà trong cung có nữ mẫu chuyên trách, tuy rằng Thẩm Thanh còn hôn mê, nhưng lúc này hài tử đã ăn uống no đủ đang ngủ, bên giường cũng có cung nô trông giữ.

Thẩm Thanh thấy mình tiến vào mấy cung nô không có bất cứ phản ứng gì liền biết những người đó khẳng định cũng không thấy hần. Thẩm Thanh vội vã chạy tới bên giường, nhìn thấy hài tử ngủ say khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rất là khả ái, lấy tay muốn sờ sờ, nhưng bàn tay lại như trước xuyên qua thân thể hài tử.

Thẩm Thanh nhìn thấy hài tử bình an vô sự cũng yên tâm, canh giữ ở bên cạnh một lát lại trở về. Thẩm Thanh không biết hồn phách tại sao lại rời thân thể mình, nhưng bất luận nguyên nhân thế nào đều bức thiết phải trở lại trong thân thể. Thẩm Thanh tuy oán hận Long Doanh, không nghĩ sẽ đối mặt với y nhưng không muốn hôn mê như thế này. Hài tử còn rất nhỏ, Thẩm Thanh làm mẫu thân sao có khả năng bỏ được hài tử của mình.

Thẩm Thanh sau khi trở về nhìn thấy Long Doanh vẫn canh giữ ở bên cạnh, si ngốc nhìn thân thể hần nằm ở trên giường. Thẩm Thanh thử vài lần vẫn không thể trở lại trong thân thể cũng chỉ còn cách ở trên ghế ngồi xuống chờ đợi nói không chừng tới thời cơ thích hợp lại đột nhiên có thể trở về.

Thẩm Thanh ngồi ở vị trí này vừa lúc có thể nhìn thấy mặt Long Doanh. Thẩm Thanh phát hiện so với lúc trước Long Doanh gầy đi rất nhiều, hai má có vẻ hơi lõm vào. Thẩm Thanh nhìn y như vậy trong lòng cũng rất khó chịu. Hần cũng biết Long Doanh mấy ngày này chịu đủ dày vò, nhưng chính hần lại không thể dễ dàng buông xuống và tha thứ. Thẩm Thanh trong lòng thực mờ mịt, hần cùng Long Doanh ngày sau nên ở chung thế nào không thể cứ như vậy giằng co một đời.

Nhưng mà vấn đề trọng yếu nhất là làm sao có thể trở lại trong thân thể, Thẩm Thanh từ ban ngày đợi đến đêm tối, thử mấy chục lần đều không thể trở về.

Long Doanh vẫn canh giữ ở bên giường, Lão thái giám khuyên y trở về nghỉ ngơi, y cũng bỏ mặc không để ý, thậm chí còn sai người đem nước đến tự mình dứt cho Thẩm Thanh. Thẩm Thanh còn hôn mê uống không được nước đưa vào đều từ khóe miệng tràn ra. Long Doanh cũng không thấy phiền cầm khăn tay lau khô, sau đó lại một thìa một thìa dứt vào tiếp. Long Doanh chỉ mong Thẩm Thanh có thể uống bao nhiêu tính bao nhiêu, cho dù chỉ có thể nhuận nhuận yết hầu cũng tốt.

Thẩm Thanh thấy một màn như vậy nói không cảm động tuyệt đối là gạt người. Một cảm y ngọc thực đế vương, từ nhỏ đến lớn đều được người khác hầu hạ, giờ phút này lại tận tâm cẩn thận chiều cố hần. Nhìn Long Doanh động tác tuy vụng về nhưng rất nghiêm túc trong lòng Thẩm Thanh chưa xót lại mang theo

một chút ngọt ý.

Đêm dài lại tới cung nô khuyển Long Doanh hồi tẩm điện nghỉ ngơi nhưng y khoát tay lệnh mọi người lui xuống, sau đó vẫn ngồi ở bên giường hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Thanh, sợ Thẩm Thanh tỉnh lại mình sẽ không biết. Thật sự quá mệt nhọc không chống đỡ nổi thì Long Doanh sẽ dựa vào giường ngủ một chút, mặc dù là đang ngủ cũng không an ổn, trong miệng không ngừng thì thầm gọi nhỏ Thanh Nhi, Thanh Nhi.....

Thẩm Thanh cảm giác trạng thái hồn phách không có chút mệt mỏi, cũng vẫn nhìn nhất cử nhất động của Long Doanh. Đợi đến khi Long Doanh ngủ Thẩm Thanh rốt cuộc nhịn không được đi qua, cho dù biết mình không thể chạm vào y nhưng vẫn vuốt ve hai má của y.

Sắc trời dần sáng khi cung nô tới nhắc nhở Long Doanh thời gian lâm triều đã đến, Long Doanh không yên lòng Thẩm Thanh nhưng triều đình chính sự lại không thể chậm trễ chỉ phải gọi hạ nhân tới không ngừng dặn dò bảo chiếu cố tốt Thẩm Thanh sau đó mới vội vàng bận rộn tiến vào triều.

Sau khi hạ triều Long Doanh lại lập tức chạy trở về, nhìn Thẩm Thanh chưa tỉnh trong lòng rất là thất lạc lo lắng, rồi lại tiếp tục ngồi ở bên giường chăm sóc Thẩm Thanh. Cung nô đem điểm tâm đến Long Doanh nói mình không có khẩu vị, nhưng cung nô thái giám một lòng khuyên bảo, nói chỉ khi thân thể càng tốt Hoàng Thượng mới đủ sức chiếu cố hoàng hậu, Long Doanh nghe xong lúc này mới miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Một ngày, hai ngày..... Thẩm Thanh rời khỏi thân thể của mình đã năm ngày, mấy ngày nay vô luận thử mọi cách đều thủy chung không thể trở lại trong thân thể. Mà Long Doanh trừ lúc vào triều thời gian còn lại vẫn canh giữ ở bên giường, cực nhọc cả ngày cả đêm không ngừng chiếu cố Thẩm Thanh. Mấy ngày liền lo lắng vất vả khiến Long Doanh lại gây một vòng lớn, hốc mắt hãm sâu, xương gò má nhô cao, môi cũng vì thiếu nước mà khô nứt. Chúng thần luân phiên khuyên nhủ Long Doanh bảo trọng long thể, nói trong cung còn rất nhiều hạ nhân có thể chiếu cố tốt cho hoàng hậu, nhưng Long Doanh cảm giác bảo ai chiếu cố cũng không yên tâm, chỉ có tự mình chăm sóc mới tối an tâm.

Những việc Long Doanh làm Thẩm Thanh đều thấy ở trong mắt, đau ở trong lòng. Thẩm Thanh oán hận Long Doanh lúc trước cố ý hại hấn mất đi hài tử đầu lòng nhưng cũng không nỡ cô phụ thâm tình hiện tại của hấn. Thẩm Thanh cũng không muốn thời gian sau này vẫn đối với Long Doanh nhìn mà như không thấy, thâm tình của y cũng làm sự lãnh đạm của hấn tiêu ma hầu như không còn. Hơn nữa phụ mẫu quan hệ không hợp sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới hài tử. Thẩm Thanh mất đi hài tử đầu lòng, cho nên càng muốn hai hài tử sau này có thể khoái hoạt vô ưu mà trưởng thành. Suy trước tính sau, Thẩm Thanh rốt cuộc quyết định muốn cùng Long Doanh một lần nữa bắt đầu, còn chuyện thương tổn lúc trước Long Doanh phạm sai lầm cũng vô pháp bù lại. Bởi vậy nếu mà lại tiếp tục giằng co sẽ làm thương tổn càng sâu, còn không bằng cởi bỏ khúc mắc cho Long Doanh một cơ hội, có lẽ ngày sau sinh hoạt sẽ mỹ mãn hạnh phúc. Một ngày nào đó thương tổn sẽ dần dần quên lãng

Sau khi Thẩm Thanh nghĩ thông suốt cả người lập tức thoải mái rất nhiều. Hiện tại chỉ sốt ruột là khi nào có thể trở lại trong thân thể, nhìn Long Doanh từng ngày từng ngày gầy đi Thẩm Thanh cũng đau lòng ghê gớm.

“Thanh Nhi, Thanh Nhi, khanh tỉnh tỉnh, trăm van cầu khanh, khanh tỉnh lại có được không” Mấy

ngày dày vò đã khiến cảm xúc của Long Doanh bị phá vỡ, y kinh hoàng nếu Thẩm Thanh cứ như vậy không tỉnh những ngày tháng sau này y phải xử lý làm sao đây!? Long Doanh thống khổ vùi đầu vào cổ của Thẩm Thanh cúi đầu cầu xin, mang theo giọng nói nghẹn ngào.

“A!” Thẩm Thanh đột nhiên cảm giác một lực hút cường đại đem hồn phách của hắn hút hướng về thân thể đang nằm trên giường sau đó có cảm giác cần cổ hơi ẩm ướt, đây là..... nước mắt của Long Doanh... Nước mắt.....

“Hoàng Thượng” Nhiều ngày chưa mở miệng, khiến giọng nói của Thẩm Thanh vô cùng khàn khàn.

“Thanh Nhi, khanh đã tỉnh?” Long Doanh ngẩng đầu, không thể tin được, trong ánh mắt thể hiện một nỗi vui mừng như điên.

“Hoàng Thượng.” Thẩm Thanh mở to mắt, lộ ra một nụ cười suy yếu nhưng trong chân tâm thực lòng tươi cười.

Lời hai bà già: Thành thật cảm ơn các bạn đã cùng hai bà già đi đến chương cuối cùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-dinh-hoa>